„Christi Caldwell
este o autoare care
nu trebuie ratată."
Mary Balogh
Secrete
din trecut
CHRISTI
CALDWELL

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „MIRESE PĂCĂTOASE“

Lady Eve Pruitt nu l-a uitat niciodată pe Calum, prietenul ei din copilărie, care într-o noapte fatidică a fost condamnat la spânzurătoare chiar din cauza ei. Mulți ani mai târziu, tânăra este în pericol. Fratele ei, care a pierdut averea familiei la jocurile de noroc, o amenință că îi va lua moștenirea și o va obliga să se mărite cu un ticălos, așa că Eve fuge de acasă.

Sub un nume fals, se angajează pe post de contabilă la scandalosul club Iadul și Păcatul, convinsă că acolo fratele ei nu o poate găsi. În scurt timp însă, Eve descoperă că prietenul ei din copilărie trăiește, fiind chiar unul dintre proprietarii clubului. Deși decide să nu-i dezvăluie lui Calum adevărata ei identitate, nu reușește să își ascundă sentimentele față de cel care i-a furat inima când era doar o copilă.

Atras de misterioasa femeie care a dorit să lucreze în clubul lui, Calum vrea să afle cât mai multe despre ea și ajunge să se îndrăgostească nebunește. Însă când secretele ei ies la lumină, el simte că pasiunea ei a fost doar o înșelătorie și, dezamăgit, crede că Eve i-a trădat din nou încrederea. Acum Eve trebuie să-l convingă pe Calum că, în noianul de minciuni spuse, un singur lucru este de netăgăduit – iubirea ei pentru el.

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 35 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3377-4

Alma

CHRISTI CALDWELL

Secrete din trecut

The Heiress's Deception
Christi Caldwell
Copyright © 2017 Christi Caldwell
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Secrete din trecut
Christi Caldwell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Secrete din trecut / Christi Caldwell.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3377-4
I. Dănilă, Adriana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

CHRISTI CALDWELL

Secrete din trecut

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA®
2018

Pentru Jennifer și Jennifer

De multe ori, să fii mama unui copil cu nevoi speciale este un drum solitar, dar, dacă ești norocoasă, găsești prieteni și alte mame care înțeleg pe deplin cum este această călătorie. Prieteni care sunt acolo și vă susțin, care vă ascultă în perioadele pline de incertitudini și care vă încurajează pe tine și pe copilul tău să izbândiți. Vă sunt atât de recunoscătoare pentru prietenia voastră! Povestea lui Calum și a lui Eve este pentru voi!

Prolog

Londra, Mayfair, 1807

Calum Dabney era pe moarte.

Și avea dureri mai mari decât cele despre care îi povestise fostul șef de bandă, Mac Diggory.

Împleticindu-se pe alee, Calum se prinse cu mâna de partea dreaptă a abdomenului, iar sângele cald îi inundă degetele. Își simți respirația întretăiată și zgomotoasă în timp ce se prăbuși peste marginea casei cu pereți albi cu stucaturi.

Până la vârsta de 14 ani, fusese bătut, împușcat și înjunghiat de mai multe ori decât avea dreptul să supraviețuiască însuși atotputernicul Creator. Își propti degetele în clădirea elegantă pentru a se sprijini, scrâșni din dinți împotrivindu-se durerii și acceptă adevărul.

„O să mor..."

Chiar de ziua lui. Era ridicolă acea ardoare uimitoare, acea nevoie de a supraviețui. De la moartea părinților, când avea 5 ani, trăise într-un orfelinat și fusese bătut pentru simpla plăcere a infirmierelor care îl îngrijeau. Apoi evadase și se adăpostise în cea mai nemiloasă casă din Dial, printre cei mai periculoși lideri de bandă. Calum dormise cu burta goală vreme de multe nopți și fusese forțat să se lupte cu băieți și bărbați pentru resturi de mâncare și monede. Poate că simțea dorința primitivă de a supraviețui care exista chiar și în cele mai josnice creaturi. Deși ducea o viață de mizerie, nu-și dorea să moară, mai ales acum, când găsise o familie în Ryker, Niall, Adair și Helena.

La urma urmei, până și un câine înfometat ar fi mârâit și ar fi luptat până la ultima suflare.

– Nu sunt un câine, scrâșni el.

Era Calum Dabney, unul dintre cei mai buni hoți de buzunare din toată Londra și al doilea în rang în banda Hellfire. Banda fraților

pe care el și Ryker Black o formaseră în urmă cu trei ani. Nu avea de gând să moară. Avea prea multe planuri de viitor. Un viitor în care își propusese să iasă din mizeria canalelor în înalta societate. Să se simtă în siguranță, să aibă hrană, un acoperiș – un blestemat de acoperiș deasupra capului –, un pat mare și un birou extravagant cum avusese odată tatăl lui...

Fiecare amintire a visurilor lui îl făcea pe Calum să se târască mai departe. Ajunse la capătul aleii și se opri înghețat, precum o himeră între umbre. Respiră adânc, sfidând durerea, așteptă și cercetă temeinic zona. Priveliștea grajdurilor îi era familiară. Acel loc fusese un adăpost neașteptat cu aproape un an în urmă, în timpul unei inundații, apoi devenise ceva mai mult: un refugiu în care venea pentru a scăpa de iadul din St. Giles. Văzând grajdurile, simți că prinde forțe proaspete.

Norii nopții încremeniră în dreptul lunii pline care atârna pe cer. Protejat de întuneric, țâșni înainte, grăbindu-se să ajungă la grajduri. Ținându-se cu o mână pe rana ce sângera, Calum împinse cu cealaltă mână ușa grajdurilor. Cu ultimele puteri, închise ușa bine și apoi se prăbuși într-o claie de fân.

Un cal de un negru albăstrui precum cerul nopții necheză puternic și se aplecă, frecându-și botul rece de trupul lui Calum.

– Bună, Night, îi șopti el armăsarului care părea să-l recunoască.

Puternicul animal necheză în semn de răspuns și apoi, parcă plictisit de prezența lui Calum, se întoarse și continuă să mestece fân.

Calum vedea stele verzi – închise și deschise ochii pentru a alunga acele pâlpâiri care îl deranjau. Dacă ceda în fața întunericului înecat de cerneală, se temea că nu avea să se mai trezească. Asta îi spusese încontinuu fratele Niall despre somnul după o rană de cuțit.

Calum își schimbă poziția pentru a se sprijini de partea nevătămată și suspină adânc, simțind cum agonia îi sfârtecă trupul. Transpirând din cauza durerii și a efortului, închise gura imediat. Liniștea era salvatoare, însă sunetul avea să-l distrugă.

– O să te distrugi singur... își zise Calum cu buza de jos tremurând, cuprins de repulsie față de propria slăbiciune.

De fiecare dată când el și frații lui fuseseră înjunghiați, suportaseră durerea, iar nici unul nu fusese atât de slab încât să plângă. Acum însă era altfel. De această dată, era atât de mult sânge! Cu degetele tremurânde, ridică încet cămașa de pe rană. Gemu când

îndepărtă materialul zdrențuit, dezvăluind rana deschisă. Apoi, trăgând încet aer în piept și strângând din dinți, acoperi rapid semnul lăsat de lama marchizului de Downton. Fiu de duce, Lord Downton avea să fie într-o zi proprietarul grajdurilor din Mayfair pe care Calum le frecventa atât de des. Nemilosul bastard îl prinsese și în trecut, iar atunci îl amenințase că avea să-l spânzure dacă mai îndrăznea să-i murdărească grajdurile. Însă una era să ignore acea avertizare și altceva era să fure de la același om pe stradă. Îl măcinau vinovăția și regretul.

Fusese neglijent, făcuse o greșeală. Întotdeauna, trebuia să șterpelești de la un bogătaș din mulțime când acesta nu suspecta nimic. Asta era metoda. Cea mai sigură cale de a fura din buzunarul unui bărbat. Însă gentlemanul abțiguit care ieșea din iadul lui Diggory era plin de diamante din cap până în picioare, de la inelele de pe degete și butonii jachetei până la capacul prețios al ceasului. Calum făcuse o greșeală ce nu-i stătea în fire și se trezise cu o lamă de cuțit în coaste ca recompensă pentru eforturile lui. Băgă degetele în buzunarul ascuns din țesătura pantalonilor și dădu de un obiect rece din metal pe care îl trase afară.

Valuri de sudoare îi curgeau de la sprâncene în ochi. Clipi pentru a îndepărta umezeala care îl înțepa și privi absorbit lănțișorul greu din mână. În ciuda durerii agonizante, reuși să rânjească. Piesa valora o avere și meritase riscul și neglijența.

Calum se prăbuși pe spate și își pierdu cunoștința.

Un scârțâit slab îl trezi din starea de inconștiență. Se chinui să deschidă ochii. Mirosul de cuișoare și de carne de oaie se împrăștiase peste tot. Încercând să se dezmeticească și să înțeleagă unde se afla, se sprijini în coate și suspină adânc, amintindu-și prea târziu de cuțit. Rana. Amenințarea morții iminente.

– Calum.

Șoapta îndepărtată, rostită cu un ton vesel și atât de diferit de lumea lui, îi străfulgeră gândurile frenetice.

– Ești aici? Ți-am adus un cadou de zi...

Până și aerul fremătă când mica silueta familiară se aplecă spre el. Mica ducesă Lena, cum o poreclise el. O întâlnise cu un an în urmă, în acel grajd, în mijlocul furtunii. Dacă alți lorzi și doamne ar fi dat peste el, l-ar fi predat autorităților, însă fata minionă fugise

și se întorsese cu resturi de mâncare de la masa de seară. Degetele ei micuțe îi cuprinseră fața într-o strânsoare surprinzător de puternică și neliniștită.

– Ești rănit.

Suna mai mult a acuzație pe buzele ei, o acuzație încărcată de teamă. Îl uimea grija cu care îl trata, când fraților și surorilor lui nu le păsa dacă el se întorcea la cocioaba pe care o numeau casă. Nu-i voia mila, lacrimile sau grija, așa că o plesni peste degete.

– Nu sunt rănit, pufni el.

Lenei începu să-i tremure buza de jos, iar el simți fiori în piept. Ea puse jos farfuria pe care o ținea în mâini și îi atinse brațul.

– Ce s-a întâmplat?

Ca și cum ar fi fost o singură persoană, privirile li se îndreptară către obiectul blestemat din aur care strălucea în întuneric. Ignorând arsura usturătoare, el se întinse după bijuterie și, fâstâcindu-se, o vârî înapoi în buzunarul de la pantaloni.

„Oare și-a dat seama că este a fratelui ei?"

– Nu-i treaba ta, ripostă el.

De unde să știe ea ce însemna să furi și să supraviețuiești? Nu știa decât că avea stomacul plin, o familie renumită și ce însemna să fii răsfățat.

Dintr-odată, ea izbucni cu o înflăcărare potrivită unei fete care trăia pe străzi, nu uneia care locuia ca o prințesă în casa luxoasă din apropiere.

– Vreau să te ajut pentru că ești rănit. Și știi că detest să îmi vorbești pe un ton prefăcut. Tu nu vorbești așa, acum te prefaci și... Te rog, nu muri! îi zise ea cu buza tremurându-i din nou.

Se înmuia de fiecare dată când o vedea așa. Nu se mai răsti la ea pentru a-și salva mândria de ticălos de pe stradă, ci pentru a-i alunga tristețea blestemată din ochii foarte mari și căprui.

– Nu pot să mor, îi răspunse el, amintindu-i de acele cuvinte pe care ea i le spusese când se întâlniseră prima dată, iar ea îi văzuse cicatricea de pe buze. Am semnul vieții, continuă el.

Îi spusese niște povești grecești stupide, pe care i le îndrugase în timp ce el devorase bucata de pâine pe care i-o adusese atunci.

– Întinde-te! îi porunci ea cu mai multă hotărâre decât ar fi făcut-o polițiștii care nu reușiseră încă să-l prindă. Ce s-a întâmplat? îl întrebă în timp ce îl ajută să se întindă în fân.

Abia respirând, el îi permise să-l ajute.

– Am furat ceva și am fost înjunghiat pentru asta.

– Nu poți lăsa garda jos, întrucât riști să fii prins pe neașteptate, îl certă ea. Chiar tu mi-ai spus asta!

– Știu, zise el scrâșnind din dinți. Știu...

Se așteptase la o asemenea remarcă din partea fraților lui. Însă era ciudat să audă o domnișoară pretențioasă vorbind despre regulile străzii. Hotărâtă și cu degete abile, Lena îi dădu cămașa la o parte, făcându-l să geamă.

– Îmi pare rău, îi șopti ea, descoperindu-i rana.

Se pregătise să o audă plângând, însă ea își mușcă puternic buza și cercetă minuțios camera, părând să caute ceva.

– Oh, Calum...

– Nu ar trebui ca o lady ca tine să plângă atunci când vede sânge? zise el cu vocea tremurândă din cauza durerilor, alungând aluzia din întrebarea lui.

– Nu mă tem de sânge, Calum, ripostă ea privind rana, apoi făcu o pauză. Când văd sânge, o văd pe mama.

Răspunsul îl făcu să se încrunte.

– Când era bolnavă, doctorul îi făcea tăieturi și îi aduna sângele într-o farfurie, continuă ea.

Auzind-o, făcu o grimasă. Nu putea să înțeleagă deloc obiceiurile nobilimii. Haine prostești și țipătoare și idei stupide despre vindecare.

– Asta nu ar fi vindecat pe nimeni, replică el automat. Fusese tăiat în prea multe lupte și înțelesese că pierderea de sânge slăbea o persoană. Nu-i de mirare că a murit, bolborosi el.

Fata guralivă și comunicativă tăcu, deși de obicei era ca o gaiță. El se forță să-și țină ochii deschiși. Lena stătea pierdută lângă el, cuprinsă de durere. Suferința ei îl răscoli, în ciuda atitudinii reci pe care o afișa în fața celorlalți și a propriei lui nefericiri. Fata avea 9 ani, deși cu aspectul ei firav putea trece lesne drept una de 6. Mica ducesă Lena avea mai mult curaj decât majoritatea oamenilor de pe străzi pe care îi cunoștea el. Câteodată, uita prea ușor cât de inocentă părea în fața urâțeniei lumii înconjurătoare.

– Îmi pare rău, îi zise el încet.

– A murit acum doi ani. Sunt bine, rosti ea ridicând din umeri.

El nu o crezu, așa cum nu crezuse că avea să-l omoare împunsătura de cuțit a acelui nobil. Dar nu era treaba lui să smulgă secrete din mintea altcuiva. Nici măcar să fie indiscret cu micuța fată pe care în secret o numea prietenă.

Cu mâini hotărâte, Lena apucă un șervet aflat pe tava din apropiere. Acolo era mâncare, hrană care i-ar fi oprit mațele din chiorăit în oricare altă zi. Însă acum nu se putea gândi decât la usturimea rănii. Lena apăsă materialul peste tăietură, iar el scrâșni din dinți.

– Îmi pare rău, repetă ea, privind în sus.

Era o zi a necazurilor.

– E în reguli... regulă, se corectă el imediat.

Pe străzile din St. Giles, un băiat care vorbea corect și cu alt accent în afară de cel londonez era catalogat ca fiind slab. Ea era singura persoană căreia îi împărtășise accentul lui adevărat.

– O să fiu bine.

Întotdeauna era. Cuvintele îi dansau pe buze, dar de această dată se simți împovărat când le rosti, transformând acele vorbe de încurajare într-o minciună.

– Nu se oprește sângerarea, zise ea ridicându-se în picioare, falduriile fustei albe rotindu-se.

El ridică privirea.

– Ce este?

– Ai nevoie de ajutor...

Calum o prinse de mână, smucind-o și făcând-o să țipe. O ținu de încheietura ei mică și firavă.

– Nu!

– Dar...

– Am zis nu!

Cum reușea să aibă vocea atât de puternică în ciuda durerilor teribile care îi străbăteau trupul?

Lena strânse din buze.

– Bine, murmură ea, iar el o eliberă. Dar am nevoie de apă și de cârpe ca să-ți vindec rana.

Să-i vindece rana... Poate doar o croitoreasă foarte iscusită cu un ac bun îl mai putea ajuta acum.

– Nu.

Cu mâinile în șold, îl privi amenințător.

– Calum!

Calum deschise gura pentru a protesta în continuare, însă îl cuprinse un nou val de amețeală. Căzu pe spate. Strigătul înăbușit al Lenei îi vâjâi în capul deja buimac. Apoi îi auzi pașii grăbiți în timp ce fugea din grajduri. Abandonându-se încă o dată întunericului, Calum îmbrățișă detașarea și lipsa de durere care veneau odată cu bezna.

– Unde este?

Vocea pătrunzătoare îl trezi, urmată de răspunsul Lenei.

– E aici, Gerald. Pe aici!

Îl cuprinse spaima, risipind ceața durerii. Calum privi alarmat în jur, observând zidurile care stăteau între el și posibilitatea de a evada. Cu palmele transpirate, se chinui să se ridice. Ceasul prețios îi căzu din buzunar în același timp în care ușa grajdurilor se deschise.

Bărbatul din prag clipi în întuneric, oprindu-se și blocând ieșirea, cu Lena lângă el. Preț de câteva clipe ce părură o eternitate, bărbatul nu spuse nimic.

– Ai făcut foarte bine, Lena, bolborosi el pe un ton ciudat de familiar.

Luptându-se cu panica, Calum încerca să înțeleagă ce se întâmpla.

– Întoarce-te în casă, iar eu mă ocup de asta, îi zise bărbatul Lenei, care zăbovea în prag. Acum! se răsti la ea.

„Bastard mic ce ești, lasă că o să te văd eu în Newgate..."

„Oh, Doamne!" Calum se dezmetici și privi dincolo de ceața din ochi spre lordul din față și la privirea lui amenințătoare. Era același bărbat pe care îl jefuise și care îl înjunghiase. Dintr-odată, își aminti acea regulă vitală a bandei, cea care acum îi răsuna în minte – niciodată să nu ai încredere în altcineva în afară de familie. Acum, avea să plătească prețul suprem. Înăbușindu-și durerea, o privi intens pe Lena.

– Cățea nenorocită! mârâi el.

– Nu, eu... plânse ea.

Un servitor începuse să o tragă în spate, iar Calum se forță să o urmărească până când nu o mai văzu. Prietena lui. „Prostule! Idiotul naibii!" Mâini brutale începură să-l târască de picioare, scoțându-l din acea stare trecătoare de evadare. Gemu puternic din cauza smucăturii și a durerii.

Avea un gust amar în gură.

– Haimana împuțită ce ești! pufni bărbatul, zgâlțâindu-l cu sălbăticie.

Calum țipă din nou când bărbatul începu să-l tragă de păr pentru a-l târî afară din grajduri.

– Furi de la mai-marii tăi, nu? continuă el.

Nenorocitul îi trase un pumn în burtă de văzu stele verzi.

– Scoateți-l de aici... Newgate... Să fie spânzurat!

„Nu!"

Slăbit, Calum se clătină în fața slujitorului voinic, simțind cum o ură intensă îi cuprinde sufletul, ură față de fata care îl trădase.

Capitolul 1

Londra, St. Giles, primăvara 1824

Într-un timp destul de scurt, neprețuitul club al lui Calum Dabney, Iadul și Păcatul, fusese cuprins de haos. Mai precis, în două săptămâni. Fuseseră nevoie doar de două săptămâni ca lucrurile să o ia razna. Cine și-ar fi putut imagina că nu dușmanii din exterior aveau să aducă dezastrul, ci mișcările mișelești din interior?

Țipetele a două dintre fetele care serveau, urmate de zgomotul asurzitor al paharelor sparte și al tăvilor de argint lovindu-se de pământ, răsunară dincolo de mulțimea adunată.

„La naiba!"

Cu venele zvâcnindu-i, Calum urmărea zarva. Identifică imediat sursa haosului. Înăbușind un blestem, se grăbi să ajungă în acea parte a clubului. Bărbații îi făcură repede loc. Se opri în fața femeilor aproape dezbrăcate chiar atunci când frumoasa blondă, angajată de curând, o plesni pe servitoare peste față. Sunetul palmei care lovi obrazul se auzi dincolo de râsul răgușit și de încurajările bărbaților beți.

– A mea ești, târfă ordinară!

Acest atac fu primit cu un alt strigăt de indignare din partea celeilalte. Marjorie se lansă asupra atacatoarei sale. Calum încercă să le despartă, dar primi o lovitură surprinzător de puternică în obraz pentru eforturile lui. Cele două servitoare nu păreau să conștientizeze faptul că intervenise adjunctul șefului clubului, așa că tăbărâră pe el, încercând să continue lupta. Cu unghiile lor colorate, fiecare se chinuia să o prindă pe cealaltă.

Cu coada ochiului, Calum îl văzu apropiindu-se pe Adair, alt coproprietar al localului, care era în spatele lui Marjorie.

– Destul! zbieră Calum, strunind-o pe Deborah, servitoarea cu forme voluptuoase.

– A mea e, domnule Dabney! șuieră ea, lovind cu picioarele și încercând să înainteze.

Vârful pantofului ei din satin îl lovi pe Adair în fluierul piciorului. Bărbatul clătină obosit din cap.

– În biroul meu, acum! urlă Calum. Încă o greșeală din partea amândurora și o să vă treziți fără loc de muncă!

Porunca tăioasă le trezi din nebunia ce pusese stăpânire pe ele. Ambele femei tăcură.

Cu obrajii îmbujorați și cu ochii în pământ, mergeau înaintea lui, calme, una în fața celeilalte. Calum le urmărea cu privirea, atent la fiecare mișcare a lui Deborah și a lui Marjorie. După ce le avertizase, orice greșeală ar fi fost un motiv suficient pentru a le da afară. Un angajator era puternic doar dacă își ținea promisiunile și amenințările. Cuvântul dat însemna totul. În calitate de adjunct în ceea ce fusese odată cel mai impresionant iad din Londra, Calum știa asta.

Adair veni lângă el.

– De la ce a pornit această ultimă încăierare?

După ce plecară cele două servitoare, Calum privi peste umăr.

– De la atenția unui client blestemat, îi răspunse el.

Adair îi aruncă o privire iscoditoare.

– O să readuci astfel de servicii în club? întrebă el, ghicindu-i intențiile.

Având în vedere că fratele lui, Ryker Black, era plecat o perioadă, Calum îi preluase atribuțiile, ceea ce însemna că astfel de decizii cădeau pe umerii lui. Ryker, în calitate de proprietar principal, hotărâse să interzică prostituția în interiorul clubului. Fusese ideea soției acestuia, dar asta dusese la tot felul de înțelegeri ascunse între femei care urmăreau să câștige niște bani în plus. Calum se scărpină în barbă.

– Nu m-am hotărât încă.

– Ar pune capăt tuturor disputelor interne, replică Adair.

Și le-ar fi adus un venit semnificativ, pierdut de când încetaseră să angajeze târfe. Era un subiect sensibil, așa că evită să-l deschidă. De-a lungul timpului, de când Ryker se căsătorise, iar Niall, șeful securității, avansase și luase de soție o fată de duce, clubul lor se afla în declin. Nobilii erau bucuroși să stea la mesele lor cu jocuri de noroc, dar strâmbau din nas când bărbați din afara cercului lor voiau să-și

ia soții din înalta societate. În timp ce profiturile lor scădeau considerabil, clubul rival, Bârlogul Diavolului, înflorea.

Luptându-se cu propriile frustrări, Calum se concentră asupra problemei apărute.

– Ai grijă ca fiecare client să primească un pahar de coniac, îl instrui pe celălalt bărbat.

– Ce risipă de coniac! bolborosi Adair.

– Mai bine coniac decât clienți, răspunse el cu o jumătate de gură.

Și așa pierduseră destul în ultimele luni – chiar prea mult. Și cum bărbați, femei și copii care trăiseră pe stradă se bazau acum pe Calum și pe rudele lui pentru a supraviețui, presiunea era apăsătoare. Lăsându-l pe Adair să supravegheze zona, porni iritat către cele două angajate care făcuseră tărăboi. Acum trebuia să se confrunte cu femei certărețe, când, de fapt, bunăstarea, bogăția și puterea clubului Iadul și Păcatul erau amenințate.

– Domnule Dabney?

„Ce mai e acum?"

Încetinind, îl privi pe David, unul dintre paznicii clubului.

– Sir... Domnule Dabney, se grăbi David să se corecteze. Avem o problemă.

„Încă una", se gândi el.

– Ce mai e? întrebă nerăbdător.

Problemele se ținuseră scai de ei de când Ryker Black, principalul proprietar al clubului Iadul și Păcatul, aflase că soția lui era însărcinată și plecase de îndată la țară. Calum nu crezuse niciodată că ceva sau cineva putea vreodată să ia locul clubului pe lista de priorități a membrilor bandei. Proaspăt căsătorit și în așteptarea primului născut, Ryker îi demonstrase lui Calum contrariul.

– Avem probleme cu contabilul, sir.

– Eu nu sunt *sir*... Oh, Dumnezeule!

Calum nu era nici lord, nici sir și, cu siguranță, nici altceva. Era un bărbat care rămăsese orfan la vârsta de 5 ani, iar de atunci trăise pe străzi.

– Ce mai e acum?

Schimbaseră contabila de două ori de când Helena, sora lui, se căsătorise cu un duce, alt semn din lungul șir al problemelor clubului.

– Iar plânge isteric, sir. Spune că nu poate lucra astăzi și s-a închis în cameră.

„Oh, la naiba! Din nou!"

– Bine, poți să pleci, îi zise el bărbatului.

Calum cercetă rapid clubul și îl văzu pe Adair discutând cu noul șef de pază la intrare. Adair surprinse privirea lui Calum și tăcu. Se grăbi să ajungă lângă el.

– Ce e?

– Webster s-a încuiat în cameră. Du-te la ea și pune-o să-și facă treaba nenorocită!

– De ce mama naibii trebuie să mă ocup eu de ea? pufni Adair.

Calum nu știa cum să se poarte cu o femeie smiorcăită care plângea cu sughițuri. Îl speria această situație, iar în general, pe el nu-l speria nimic.

De fapt, prefera o întrecere cu cuțite având doar o lamă tocită decât să se confrunte cu plânsetele doamnei Webster.

– Pentru că acum mă ocup de altă problemă, ripostă el, evitând alte întrebări din partea bărbatului.

Se întoarse și porni spre birou.

– Prefer să am grijă de servitoarele certărețe, strigă Adair în urma lui.

– Cu siguranță, bolborosi el, ridicând o mână fără a privi în spate.

Până și gaițele pălmuitoare, Deborah și Marjorie, erau mai potrivite pentru a lucra în club față de noua contabilă.

De la plecarea Helenei din această poziție, clubul fusese lovit de schimbări mari și rapide. Schimbările continuaseră odată cu căsătoria lui Ryker și cu recenta nuntă și cu plecarea lui Niall, șeful pazei.

Calum trecu pe lângă paznicul care stătea lângă scară și începu să urce către biroul lui privat. Cu unsprezece ani în urmă, de când contribuiseră toți cu banii și resursele adunate din activitățile lor neortodoxe la cumpărarea fostului bordel și la transformarea acestuia într-o sală de jocuri, Calum, Ryker, Niall și Adair își asumaseră roluri potrivite cu temperamentul lor. Deciziile se luau cu acordul tuturor părților, iar proprietarii majoritari aveau cuvântul final, așa cum fusese în privința postului de contabil și a prostituției. Calum fusese mulțumit să fie al doilea în rang – asta, până de curând.

Când o angajaseră pe contabilă, Ryker insistase ca persoana care ocupa acest post să fie femeie. Aceasta fusese convingerea lui Lady Penny, care credea că femeile trebuie să aibă grijă de siguranța și de

securitatea lor. Şi totuşi, Calum ar fi fost cea mai experimentată persoană pentru acest post.

Ajunse la etajul principal şi porni spre birou. Acolo domnea liniştea, întreruptă doar de sunetul paşilor lui pe podea. Intră. Cu capetele plecate, ambele femei se ridicară repede în picioare.

– Aşezaţi-vă, le ordonă el, înaintând în camera spaţioasă.

Aflată în spatele clădirii, camera avea ferestre înalte care lăsau lumina să pătrundă în biroul ordonat. În timp ce fraţii lui refuzaseră încăperea aceea în favoarea alteia, scurta perioadă în care Calum fusese în închisoarea Newgate îl făcuse să aprecieze spaţiile deschise sau, mai bine zis, căpătare o fobie faţă de încăperile închise. Se aşeză la biroul lui foarte bine organizat. Împreunându-şi degetele, le privi iscoditor.

– Aşadar? le grăbi el văzându-le tăcute.

Ambele femei se grăbiră să răspundă.

– Este al meu, sir. Domnule Dabney. Are grijă de... târfa asta...

– Eu sunt de mai mult timp cu el, sir. Eu...

– Destul!

Porunca lui joasă, bruscă şi hotărâtă le reduse la tăcere. O privi pătrunzător pe Marjorie, care fusese mai delicată şi nu înjurase. Tânăra cu obrajii foarte roşii şi cu ochii machiaţi strident cu negru îşi drese glasul înainte de a vorbi.

– Este amantul meu, domnule Dabney. Lord Matthews, clarifică ea. Mă plăteşte bine. Observându-i intensitatea privirii, se grăbi să continue: Nu face asta niciodată în timpul serviciului, rosti ea în limbajul specific londonez. Dar asta, zise ea arătând cu degetul către Deborah, îi face avansuri.

„La naiba!" Aceasta era dilema cu care Ryker îl lăsase pe Calum, în ciuda tuturor intenţiilor bune. Femeile lucrau ca servitoare, ca menajere şi în bucătărie. Aveau salarii bune şi nu trebuiau să plătească pentru mâncare sau adăpost.

– Black a fost mai mult decât clar în ceea ce priveşte prostituţia în club, zise el în cele din urmă.

Cele două femei înmărmuriră.

– Femeile care îşi doresc să câştige bani îngrijindu-se de nevoile bărbaţilor au fost încurajate să-şi caute de lucru în altă parte, continuă el.

Ceea ce făcuseră deja multe dintre femeile din club. Se lăsă pe spate în scaun, aşezându-şi mâinile pe mânerele de piele.

– Dacă doriți să lucrați în alte cluburi unde puteți să aveți clienți, atunci sunteți libere să faceți asta, le zise încruntându-se. Însă nu puteți rămâne aici dacă aveți de gând să nu dați ascultare deciziilor impuse de Black, de mine sau de oricare alt proprietar.

Foarte mulți oameni – proprietarii clubului Iadul și Păcatul și angajații – considerau comportamentul lui calm ca fiind o slăbiciune. De fapt, era doar o fațadă pe care o afișa pentru a se proteja. Calum le privi pe rând.

– Ne-am înțeles? întrebă el aproape șoptind.

Tresăriră amândouă și, înghițind în sec, încuviințară din cap. Un ciocănit în ușă sparse liniștea, făcându-l pe Calum să-și înghită o înjurătură. Întreruperile în timpul unei întâlniri nu erau de bun augur.

– Intră, strigă el.

Ușa se deschise, și Adair băgă capul în birou. Îi simți privirea. Era acel mod de a comunica pe care banda lor, formată din cinci persoane, îl învățase de pe vremea când trăiau pe stradă, era privirea care prevestea pericolul fără a fi nevoie de cuvinte. Acest lucru îi protejase de mai multe ori decât meritaseră.

– Am terminat, zise el punând punct întâlnirii.

În fiecare clipă în care nu lucrau, vindeau mai puțin lichior și aduceau mai puțin profit. Cele două femei se împiedicară una de alta în graba lor de a ieși din cameră.

Nici nu apucară să iasă bine, că Adair trânti și următoarea problemă:

– Webster a demisionat.

– La dracu'! Calum simți un val de apreciere față de ordinea aparent ușor de menținut pe care Ryker o instaurase în interiorul clubului. Ce motiv nenorocit a mai inventat?

– Ai insistat să facă inventarul etajelor.

Calum își puse mâna la ochi.

– I-am zis că poate să facă asta și din blestematul punct de observație, bolborosi el.

Ferestrele largi mascate de oglinzi fuseseră montate la insistențele lui când achiziționaseră Iadul și Păcatul. Adair zâmbi ironic.

– A zis că păcătuiește destul doar aflându-se aici și nu vrea să fie martoră la relele pe care le permitem.

– A acceptat de bunăvoie acest post nenorocit la o sală de jocuri! pufni el. Ce naiba a crezut că o să facă?

Râzând, Adair se sprijini cu umerii lui masivi în scaunul pe care stătuse Marjorie. Își trânti picioarele încălțate cu cizme pe marginea biroului lui Calum.

– Mă bucur să văd că te amuză că am rămas fără contabil calificat, zise el plângându-se și împingând picioarele bărbatului pe podea.

Adair râse din nou, după care amuzamentul îi dispăru.

– Ce vrei?

Un contabil competent. Nu, unul iscusit. Un șef de pază familiar. Clubul lui așa cum fusese înainte ca Helena, Ryker și Niall să plece și să se căsătorească cu membri din înalta societate.

– Găsește un înlocuitor, se mulțumi să spună.

– O femeie, așa cum insistă Ryker și Penelope?

În clipa aceea, nu-l mai interesa acest aspect câtă vreme înlocuitorul se putea descurca în rolul de contabil.

– Vreau cea mai competentă persoană pe care o poți găsi în cel mai scurt timp.

Adair ezită. Oare intenționa să-l provoace pe Calum și să-i atragă atenția că nu putea să încalce regulile impuse de poziția lui după căsătoria lui Ryker? Însă doar încuviință din cap.

– Adu-mi registrele alea blestemate, mârâi Calum.

Lăsând la o parte înregistrarea profiturilor câștigate într-o săptămână sau o lună, disprețuia analizarea migăloasă a registrelor. Pricepea ce era cu cifrele, însă nu avea perspicacitatea înnăscută a surorii lui, Helena.

– Cum dorești, răspunse Adair ridicându-se rapid și ieșind.

Simțind nevoia disperată de a fuma, Calum scoase un trabuc din sertarul din mijloc al biroului. Îl aprinse cu ajutorul suportului de lumânări din aur aflat în spate, apoi se duse la fereastră. Cercetă străzile de dedesubt. Avea ochiul format după perioada trăită pe străzi, așa că surprinse rapid siluetele care se ascundeau la colțurile clădirilor, așteptând și privind. Hoții de buzunare tocmai își găsiseră următoarea țintă în bărbatul beat care nu avea ce căuta în zona aceea periculoasă a Londrei, dar care venise acolo cu un singur scop. Calum trase adânc și încet din țigară, simțindu-și venele pulsând sub efectul liniștitor al fumului care îi inunda plămânii. Privirea lui stărui asupra unui băiețel care bântuia pe stradă. Degetele lui murdare

îl deposedaseră aproape fără efort pe acel bărbat de portofel, iar pungașul dispăru fără ca elegantul lord să fi conștientizat că tocmai fusese jefuit.

Cu nici unsprezece ani în urmă, Calum făcuse același lucru. Comisese orice fel de pungășie, în afară de crimă, pentru a face rost de banii necesari pentru a cumpăra și a clădi imperiul lor. Mai trase un fum, apoi scutură scrumul în tava de cristal de pe dulap. Furase destule portofele ca să fie spânzurat de zece ori. Știa că diavolul exista și era sigur că, atunci când avea să moară, urma să plătească pentru nelegiuirile lui. Și totuși, faptul că furase de la bogătași nu era crima pentru care avea să fie spânzurat. Stărui cu privirea asupra a doi gentlemeni îmbrăcați simandicos, care tocmai urcau scările clubului. Ce ironie! Acei bărbați pe care îi jecmănise odată îi ofereau acum de bunăvoie averea lor pentru o zi de plăcere la mesele de jocuri.

Nu, acei domni care ar fi lăsat un tânăr să moară de foame pe stradă nu meritau remușcările lui sau ale altcuiva. Simți o ușoară împunsătură între coaste, acolo unde odinioară o lamă ascuțită îl tăiase. „Furi de la mai-marii tăi, nu?" Închise ochii, amintindu-și acele șoapte teribile care îl bântuiau câteodată. Frica îl apăsa în piept, tăindu-i răsuflarea. „Oprește-te!" Calum se forță să deschidă ochii tocmai când cei doi bărbați fură primiți în club. Clătină din cap pentru a alunga gândurile legate de bărbatul care dorise să îl vadă spânzurat și se concentră asupra a ceea ce putea controla – Iadul și Păcatul.

Trăgând un ultim fum, stinse trabucul în tavă.

– Lasă-le pe birou, ordonă el.

Îl auzi pe Adair înjurând uimit.

– Cum mama mă-sii m-ai auzit? întrebă Adair.

Acesta era jocul pe care îl jucau de când erau mici, întrecându-se pentru supraviețuire și superioritate.

– Ai un picior greu și apăsat, întotdeauna l-ai avut, răspunse el chicotind.

Adair trânti o grămadă de registre în mijlocul biroului lui Calum. El strâmbă din nas, iar de această dată fu rândul fratelui lui să zâmbească șiret.

– Cunoscându-ți dragostea pentru învățătură, te las să te distrezi.

Calum îl privi înfumurat, se așeză pe scaunul din spatele biroului și apucă primul registru. Deschizându-l, analiză atent coloanele frumos și elegant scrise de doamna Webster.

„Drăcia naibii, am nevoie de un contabil nenorocit!"

Capitolul 2

Londra

Lui Lady Eve Pruitt îi răsuna în urechi propria respirație puternică și iute; se potrivea cu ritmurile frenetice ale inimii ei în timp ce alerga pe străzile întunecate din Lambeth.

Pe vremuri, ascultase predici ținute de dădace și guvernante severe despre necesitatea pașilor bine cântăriți.

Dar asta fusese înainte.

Înainte de moartea mamei și a tatălui. Înainte ca fratele mai mare, Kit, să dispară. Înainte ca Gerald să se transforme într-un monstru.

„Fratele tău ne-a promis că vei fi ascultătoare... Treci încoace! Dar prefer o luptă, milady..."

O cuprinseră spaima și oroarea, așa că Eve grăbi pasul.

Trecând printr-o băltoacă murdară, se îndreptă spre o alee îngustă și familiară. Odată ajunsă în acel loc atât de râvnit, se sprijini de perete.

„Nu te gândi la asta! Nu te gândi la asta! Dacă nu te gândești la asta nu e real."

Strânse puternic din ochi pentru a alunga amintirea atacului lui Lord Flynn. Mâinile lui care o pipăiseră peste tot, respirația lui îmbibată în whisky în timp ce o sărutase cu forța. Aerul rece pe care îl simțise când îi ridicase fusta.

Începu să suspine. Eve puse mâna la gură peste buzele umflate pentru a-și înăbuși suspinul. Teroarea îi pulsa în vene și avea toți mușchii încordați. Era pregătită pentru atacul bestiei care urma să apară din umbrele întunericului precum un demon.

– Nu e nimeni aici, șopti ea.

Acesta era motivul pentru care venise acolo. Fratele ei, prins într-una dintre orgiile lui imorale, era prea beat ca să o poată căuta. Prietenul lui, Lord Flynn, rămăsese inconștient la picioarele ei după ce îl lovise în cap. Eve se luptă cu teama și panica, încercând

să-și revină. „Sunt în siguranță." Deși nu se putea spune că era în siguranță o moștenitoare care deținea o avere considerabilă, pe care fratele ei și prietenul lui erau hotărâți să i-o smulgă din mâini.

Strânse furioasă pumnii. Se mânie, simțind că avea să izbucnească. Ura îi dădea putere. Îi distrăgea atenția de la soarta crudă care aproape că pusese mâna pe ea în acea seară.

„Nu te gândi la el! Nu iar. Nu acum."

Auzi sunetul îndepărtat al unor copite tulburând liniștea stranie a nopții. „Fugi!" Eve se grăbi să se îndepărteze, alergând către aleea strâmtă dintre cele două clădiri. Odată ajunsă la ușa din spate, începu să bată frenetic cu pumnii. Ploaia de lovituri fulgeră liniștea. „Deschide ușa!" Eve privi neliniștită pe alee. „Deschide ușa", se rugă ea în tăcere. Și se păru că Dumnezeu îi auzi această a doua rugăciune pentru că servitorul familiar și în vârstă deschise ușa. Uimirea se citea pe chipul lui plin de riduri. De ce să tresară din cauza apariției ei? Era târziu. Nu era o oră de vizite pentru o domnișoară respectabilă din Chancery Lane. Și totuși, Eve ar fi preferat să doarmă pe străzile din zonă decât să se întoarcă acasă.

– Milady...

Domnul Dunkirk înmărmuri când îi observă buzele umflate, decolteul rupt și urmele de degete de pe brațe. Se simți mai rușinată decât fusese vreodată în viața ei. Nu-și dorise nicicând o pelerină așa cum și-o dorea în acest moment delicat. Totuși, când fusese nevoită să aleagă între ținuta potrivită și fuga din fața atacatorului inconștient, alesese ultima variantă.

– Aș putea să-mi văd birourile? întrebă ea cu vocea răgușită.

Îmbujorat, servitorul uscățiv se dădu la o parte pentru a-i permite să intre.

– Desigur. Desigur, milady, răspunse el grăbit, îndemnând-o pe Eve să intre.

Sunetul ușii închise și încuiate eliberă din tensiunea pe care Eve o simțea. Era un nefiresc sentiment de siguranță, însă în acel moment era cât se poate de real.

Cu picioarele amorțite, îl urmă pe domnul Dunkirk pe coridoarele familiare ale spitalului Salvation Foundling, unde se auzeau de obicei râsetele și pălăvrăgeala copiilor, însă acum plutea o liniște stranie, tulburată doar de ghetuțele ei din piele.

– Dacă așteptați aici, milady, zise domnul Dunkirk în timp ce o pofti în biroul pe care Eve îl considera al ei ziua, o să chem infirmiera.

– Nu, scrâșni ea. Nu! Te rog! Imploră ea. Eu... „Aduc și mai multe necazuri prin simplul fapt că sunt aici." Birourile mele. Am nevoie de birourile mele, continuă ea. Citi îngrijorarea în ochii lui scânteietori. Pur și simplu vreau să-mi termin rapoartele, zise ea șchiopătând.

Doar un prost sau un nebun ar fi crezut vreodată că afacerile obișnuite o aduseseră pe Eve în mijlocul nopții pentru a lucra, chiar dacă era extrem de devotată funcției de contabilă la spitalul Salvation Foundling. Și apoi, de câte ori fugise din calea temperamentului violent al lui Gerald adăpostindu-se acolo? Evitând în mod evident să se uite în ochii ei, domnul Dunkirk încuviință din cap.

– Bineînțeles, milady, zise bătrânul servitor făcând o mică plecăciune, după care ieși.

Rămasă singură în biroul îngrămădit, lui Eve i se înmuiară picioarele. Se prinse de scaunul cu spătar și se așeză încet. Cărțile și registrele frumos așezate, așa cum le lăsase în acea dimineață, erau un semn de normalitate în lumea aceea îndoielnică. Cu ochii închiși, își apăsă palmele tremurânde pe ele. Registrele reci fură precum un balsam în acea noapte desprinsă din iad.

Inițial, vinovăția o dusese pe Eve la spitalul de copii. Vinovăția pentru moartea unui băiat, de care se simțea responsabilă de peste 17 ani. Cu timpul, acceptase că sentimentele de remușcare erau inutile. Nu aveau să dea timpul înapoi ori să schimbe trecutul și să o facă să nu fi cerut ajutorul lui Gerald. Putea doar să lucreze încontinuu și să se asigure că alți copii nu urmau să aibă aceeași soartă nefericită. Așa că venise acolo și oferise singurul cadou pe care îl avea de dat – priceperea de a lucra cu cifrele.

Acum căuta alinare în aceeași muncă. Cu degetele amorțite, Eve deschise registrul negru și se pierdu în cifre. Îi ofereau un scop... Făcuse asta în cea mai mare parte a anului.

Așezată în spatele biroului învechit de tip Carlton House, Eve scruta frenetic pagina, oprindu-se din când în când pentru a nota în coloana din dreapta.

„Creșterea prețului grâului... Mai mulți copii... Trebuie să ne pregătim pentru... Nu acesta este salutul pentru care m-a pregătit fratele tău..."

Simți că i se strânse stomacul.

– Naiba să te ia, Gerald! șopti ea.

Fratele ei era disperat. Atacul din acea seară, încurajat de fratele ei necredincios, era dovada acestui fapt. Pe de altă parte, disperarea îi făcea pe oamenii să recurgă la lucruri necugetate, iar singurele fonduri care stăteau între Gerald și faliment erau... banii lui Eve. Regretatul duce de Bedford, după una dintre ultimele lui afaceri, realizând că Eve nu avea cum să mai fie o debutantă în primii ani ai tinereții, pusese bani deoparte pentru ea, pentru a ademeni un bărbat dornic să se căsătorească. Nu avusese capacitatea de a conștientiza că acest gest final de generozitate avea să o transforme într-o țintă pentru vânătorii de avere și, mult mai periculos, urma să o supună chinurilor fiului său nemilos.

Când împlinise 26 de ani, cele 20 000 de lire îi reveniseră lui Eve, la fel ca decizia de a hotărî ce să facă cu ele. Dacă se mărita, banii intrau în posesia soțului. Strânse din dinți. Era un vechi aranjament pe care tatăl ei îl făcuse pe patul de moarte. Deși ea îl iubise pentru că fusese un om bun și blând, ducele crezuse mai degrabă în inteligența fiului său decât în ea. Mai rău era faptul că se temuse atât de tare că Eve nu avea să-și găsească pereche, încât se gândise să mărească suma, așa cum îl auzise discutând cu avocatul lui, domnul Barry. Eve strânse instinctiv penița.

Când avea 9 ani, descoperise profunzimile răutății lui Gerald. Cu inocența de care numai un copil era capabil, venise la el, implorându-l să ajute un băiat de pe stradă pe care ea îl numea prieten. Gerald îi trădase încrederea trimițându-l la Newgate pentru a fi spânzurat. Acea cruzime se răsfrânse asupra lui Eve într-un mod cu totul nou ca urmare a evenimentelor din acea seară.

– Nu te mai gândi, se rugă în tăcere. Nu te mai gândi la el!

Își concentră privirea și toate forțele asupra registrelor din fața ei. Totuși, îi permisese să-i intre din nou în gânduri, iar licărirea amenințătoare din ochii albaștri de brută ai lui Lord Flynn o bântuia. Simțindu-și măruntaiele învolburându-se, Eve își acoperi fața cu mâinile, dorindu-și ca el să dispară.

„Știi că am crezut că avea să fie o corvoadă să mă culc cu tine? Dar cred că m-am înșelat..."

– Eve?

Revenindu-şi în fire, Eve lăsă mâinile în jos şi privi spre pragul uşii, unde stătea sora Mattison. Înaltă de aproape doi metri şi calmă, infirmiera în vârstă de 30 de ani fusese întotdeauna foarte dedicată copiilor pe care îi avea în îngrijire.

– Orice s-a... începu ea, cuvintele stingându-i-se pe buze.

Eve îi urmări privirea care se opri asupra decolteului ei rupt. Înghiţi în sec, încercând inutil să acopere găurile din material.

– Trebuie să-mi termin rapoartele, ripostă ea pierdută, fiind sigură că infirmiera nu avea să creadă acest lucru, la fel de sigură cum era că Gerald nu avea să-i mai dea pace după acea noapte. Iartă-mă că te-am deranjat!

Cealaltă femeie scoase un sunet de protest în timp ce se aşeză pe scaunul din faţa lui Eve.

– Nu fi prostuţă, nu m-ai deranjat, glumi ea.

Eve înlemni şi se pregăti pentru o tiradă de întrebări la care nu era pregătită să răspundă. Nu trebuia să dezvăluie detaliile sordide ale petrecerii perverse pe care o găzduise fratele ei sau... Mintea ei ridică baricade în faţa imaginilor atacului dezlănţuit al lui Lord Flynn.

Continuă să lucreze, peniţa ei zburând cu frenezie peste pagini. În tot acest timp, simţea cum sora Mattison o fixa cu privirea. În urmă cu un an, când Eve venise la spital şi îşi oferise banii şi ajutorul, femeia fusese sceptică. Dar, pe măsură ce Eve începuse să evalueze rapoartele şi registrele asistentei-şefe, între cele două femei se legase o neaşteptată prietenie. Astfel, acel loc devenise un sanctuar în lumea ei nesigură, mai ales în acele clipe.

– Ştii că am lucrat în trei spitale? Iar în tot acest timp ai fost singura lady care a făcut mai mult decât o simplă vizită pentru a ridica moralul copiilor.

Eve se opri din socotit. Da, ştia. Simţise asta după vizitele ei frecvente şi după ce le citise copiilor de atâtea ori. Simţise în zâmbetele şi desele cuvinte de mulţumire ale celor care numeau acel loc *acasă*. Ceea ce ei nu ştiau era că, după boala şi apoi moartea tatălui ei, această instituţie devenise pentru Eve adevărata casă. Era singurul loc care îi oferise un scop şi un simţ al controlului care îi lipsea atât de mult în viaţa de zi cu zi. Acest loc în care copiii care nu aveau un suflet de care să depindă îl numeau acasă. Şi toate acestea erau pe marginea prăpastiei din cauza vrafurilor de facturi. Cum putea

femeia din fața ei să pară atât de calmă când această nobilă instituție era pe cale să se dărâme? Încercă să zâmbească.

– Aș da dovadă de foarte multă vanitate dacă aș crede că prezența mea ar putea să aline spiritul cuiva, astfel încât să uite de stomacul gol sau de teama de a avea un viitor nesigur.

În strălucirea lumânării, ochii sorei Mattison scânteiau.

– Atunci nu îți dai seama cât de dragă le ești copiilor și personalului de aici. O privi cu ochi pătrunzători. Cât de mult ținem toți la tine, zise ea făcând o pauză. Ce s-a întâmplat? întrebă încet.

Eve scăpă peniță, murdărind cu o dâră de cerneală pagina altfel deosebit de ordonată. Clătină din cap și începu să pălăvrăgească încontinuu.

– Trebuie să mă ocup de raportul pentru grâu. Cred că situația este mult mai gravă decât ne-am așteptat.

Pe lângă faptul că spitalul de copii înregistra o scădere a donațiilor și sponsorizărilor din partea nobilimii, primiseră și mai multe suflete, ceea ce însemna cheltuieli mai mari.

– Eu trebuie să...

– Poate să aștepte, îi răspunse femeia imperturbabilă. Ce s-a întâmplat, Eve? repetă ea.

Eve își drese vocea. De când venise acolo, această femeie fusese sora mai mare și protectoare pe care nu o avusese niciodată. Și totuși, chiar dacă exista acea legătură între ele, nu se simțea în stare să-i împărtășească ce i se întâmplase.

– Nu pot...

Ridică încet capul, iar privirile lor se întâlniră, parcă rugând-o pe cealaltă femeie să înțeleagă. Dacă ar fi văzut lacrimi sau un semn de slăbiciune în ochii infirmierei, Eve s-ar fi pierdut cu firea și nu ar mai fi fost în stare să scoată un cuvânt. Însă femeia afișă o expresie hotărâtă, de oțel.

– Nu poți să rămâi acolo, zise infirmiera deschis.

Nu se simțise niciodată intimidată de titlul lui Eve, care era fiică de duce. Ba chiar asta o făcuse să crească și mai mult în ochii și în inima sorei Mattison.

– Nu o să te las, continuă ea.

Infirmiera putea la fel de bine să fi fost sfetnicul tuturor comandanților din armata regelui datorită hotărârii ei, iar acest lucru o făcea pe Eve să capete curaj. Nu era singură.

– Nu, conchise Eve.

Încercând să alunge îngrijorarea din privirea celeilalte femei adăugă:

– În trei luni, o să-ți ofer fondurile, așa cum am discutat, iar tu îmi vei da birourile.

Atât de multe depindeau de acei bani pe care urma să-i primească în ziua în care avea să împlinească 26 de ani!

– Trei luni ar putea la fel de bine să fie o viață întreagă, Eve, îi zise sora Mattison încruntându-se într-un mod cu totul neobișnuit.

Într-adevăr, așa era. După atacul din acea seară, Eve nu se îndoia că Gerald avea să reușească până la urmă să pună mâna pe moștenirea ei. Privi în sus, neliniștită din cauza propriilor gânduri, când infirmiera își așeză mâna pe brațul ei.

– Suntem recunoscători pentru tot ceea ce ai făcut. Lasă-mă să te ajut!

– Nu pot să rămân aici.

Simțind că o cuprinde frustrarea, se ridică în picioare. Începu să se plimbe dintr-o parte în alta. Acela ar fi primul loc în care Gerald ar fi căutat-o.

– Nu, fu de acord infirmiera, după care bagă mână în șorț și scoase un plic mic.

– Ce e ăsta? întrebă Eve când sora Mattison i-l întinse pe birou.

– Mi-am permis să caut oportunități de lucru pentru tine.

Încuviință din cap. Eve ridică foaia și clipi.

„Un club de jocuri de noroc?"

Cu siguranță, auzise sau citise greșit. Stând în biroul îngrămădit, se gândi că nu era altă explicație pentru care infirmiera cu un permanent zâmbet pe buze ar fi trimis-o la un...

– Da, un club de jocuri de noroc, zise sora Mattison clipind.

Oare gândise cu voce tare?

– Mă asiguram că ai citit corect notița mea, îi explică femeia, privind-o cu bunăvoință. Am primit rapoarte de la mai multe agenții de muncă, iar aceasta este soluția ideală. De aceea, mi-am permis să-ți stabilesc o întâlnire.

Eve înclină capul, analizând-o pe infirmieră. Acesta era planul ei? Dintre toate anunțurile, posturile și locurile pe care le putea găsi, alesese *iadul*? Acele temnițe pline de păcat pe care fratele ei le frecventa mai des decât ținea predici un vicar duminica.

– Îmi pare rău, soră Mattison, începu ea ezitând.

Se simțea recunoscătoare. Cu adevărat. Nu se întâmpla în fiecare zi ca o persoană să atragă de bunăvoie mânia unui duce pentru a o ascunde pe sora lui mai mică. Sora Mattison nu era ca majoritatea oamenilor. O femeie care luase drumul luptei alături de regretatul ei tată în Războiul Peninsular avea mai multă putere și curaj decât orice altă persoană pe care Eve o cunoștea.

– Sugerezi să lucrez în cadrul unei club de jocuri de noroc? șopti ea aproape scandalizată.

Femeile de acolo munceau stând pe spate sau în fuste foarte scurte.

– La Iadul și Păcatul, clarifică ea. Da!

Eve pufni înfundat, însă sora Mattison continuă să-i spună ceea ce știa, însă cuvintele păreau că se pierd, iar ea nu auzea altceva decât un bâzâit în urechi. În clipa aceea, se simțea cumva la fel ca în seara în care Gerald o băgase cu capul în găleata de apă a lui Night drept pedeapsă că îl ajutase pe ticălos, după ce îl descoperise pe Calum în grajduri.

Sora Mattison nu doar că voia să o trimită la o sală de jocuri din iad, ci la clubul Iadul și Păcatul? Local care îl făcea pe fratele ei să-și piardă cumpătul și să înjure pentru că nu se putea abține să nu joace la acele mese?

– Nu mă duc acolo, zise ea direct, clătinând din cap pentru a-și limpezi mintea.

Infirmiera o opri, cu buzele zvâcnindu-i.

– Eve... începu ea.

Se aplecă în scaun și atinse marginea biroului învălmășit. Acea mișcare istovită făcu brusc ca mai multe hârtii să alunece pe podea.

– Este o sală de jocuri cu o reputație teribilă, soră Mattison, replică ea.

Știa că spusese asta, dar trebuia să i-o spună din nou.

– Știu asta, Evie, îi spuse ea cu blândețe, alintând-o la fel cum obișnuia să o facă tatăl ei. Dar au nevoie de ajutor, iar tu ai nevoie să te ascunzi. Fratele tău știe că nu-ți plac astfel de locuri.

Nu-i plăceau? Mai degrabă le ura într-un mod palpabil, arzător și clocotitor.

– Ar fi ultimul loc în care te-ar căuta, îi zise cu mai multă melancolie decât o auzise vreodată. Având în vedere datoriile pe care le are

față de club, a început să frecventeze Iadul și Păcatul din ce în ce mai rar.

Mai rar, nu deloc. Asta spunea ceva despre slăbiciunea fratelui ei față de jocurile de noroc. Chiar și așa, infirmiera avea dreptate. Ținând cont de datoriile pe care le avea Gerald la Iadul și Păcatul, ar fi fost nebun dacă ar fi devenit un vizitator constant al acelui club.

Eve închise ochii și își trecu palmele peste chip. Naiba să-l ia pe Gerald pentru că se transformase în Iuda, gata să o vândă pentru o pungă de arginți! Naiba să-l ia și pe celălalt frate, Kit, care plecase cu afaceri și nu se mai întorsese! O podidiră lacrimile și clipi iute pentru a alunga picăturile cristaline. Nu avea să mai verse vreo lacrimă. Ce rezolva dacă plângea? Nimic. Asta nu rezolva problemele cuiva, nu ștergea durerea, nici nu oferea stabilitate. Înclinându-și capul, își atinse ușor zona ochilor. La naiba și cu societatea care oferea atât de puține opțiuni unei femei în afară de căsătorie!

– E vorba doar de trei luni, sublinie suav infirmiera mai în vârstă.

Trei luni care ar fi putut la fel de bine să fie trei ani ținând cont de pericolele care o pândeau alături de Gerald.

– Apoi o să preiei controlul asupra fondurilor tale.

Eve o privi pătrunzător pe femeia din fața ei.

– Aranjamentul nostru e încă valid, da?

Majoritatea oamenilor ar fi renunțat la Eve și la toți banii ei doar pentru a fi cruțați de mânia unui duce.

– Aranjamentul nostru este valid, îi confirmă sora Mattison.

Spitalul Salvation Foundling, unde mergeau să locuiască suflete fără părinți, avea să fie beneficiarul tuturor fondurilor ei – al întregii averi. Atât timp cât Eve avea acces la acei bani, fratele său nu avea să renunțe la ținta lui. În schimbul moștenirii, sora Mattison acceptase să-i ofere lui Eve birouri permanente, camere și un post în calitate de secund al spitalului.

Eve își frământă mâinile. Cum putea ea să numească *acasă* un loc în care își văzuse viața distrusă? Oh, cu siguranță Gerald era vinovat... Și totuși, să se adăpostească între pereții acelui loc... Făcu o grimasă și se aplecă spre birou.

– Fratele meu... Kit, adăugă ea.

Rareori își permitea să-i rostească numele pentru că, atunci când o făcea, simțea din nou că i se scufunda inima sub valuri de durere.

Oare chiar credea că, dacă l-ar fi găsit și ar fi aflat despre soarta tatălui lor ori despre intențiile lui Gerald față de ea, s-ar fi întors?

Nu, doar un singur lucru îl putea ține departe... Refuzând cu violență să se mai gândească la acel adevăr supărător, își concentră atenția asupra sorei Mattison. Cealaltă femeie o privi compătimitor, iar Eve ridică ochii.

– Lipsește și este de negăsit, Eve. Nu l-am cunoscut pe fratele tău, murmură ea, dar, când simt căldura cu care vorbești despre el, cred că și el și-ar fi dorit să fii în siguranță, indiferent de preț.

O privi din nou, așteptând. Era clar ceea ce voia să transmită. Următoarea mișcare îi aparținea lui Eve. Oportunitățile pentru femei erau teribil de puține, iar sora Mattison reușise să-i ofere siguranța temporară de care avea nevoie. Eve privi dincolo de fereastră la străzile goale ale Londrei. Și totuși, ce soluție avea? Știind cât de aproape era împlinirea vârstei, Gerald nu avea să aibă pace până când nu o ruina – sau, mai rău, până când nu o vedea căsătorită –, luând acele fonduri în mâinile lui avare și hrăpărețe.

Oftând, se rezemă de spătarul scaunului.

– Care ar fi responsabilitățile mele acolo?

Infirmiera zâmbi.

– Ai fi noua lor contabilă.

– Contabilă, repetă ea.

Femeia cu fața plină de pistrui încuviință din cap, zâmbindu-i din ce în ce mai larg.

– Dat fiind că te-ai ocupat de registrele proprietăților familiei tale și de cele ale spitalului de copii, nu există funcție mai bună pentru tine.

Ceea ce ea disprețuia. Deși era pricepută, Eve disprețuia matematica, iar în zilele ei proaste, chiar o dezgusta. Fusese încă o responsabilitate pe care o acceptase atunci când tatăl ei se îmbolnăvise, una care continuase în acea perioadă agonizantă de doi ani în care el se pierduse mai mult în fiecare zi, până în momentul în care o părăsise. Acea responsabilitate rămăsese în mâinile ei când Gerald devenise duce și risipise moștenirea pe care tatăl lor le-o lăsase. Lucrul la spital și ajutorul pe care îl oferea copiilor îi dădeau energie, iar datorită lor descoperise adevărata apreciere față de acele cifre care îi puteau sprijini pe alții. Zâmbetul infirmierei păli.

– E tot ce am putut să fac într-un timp așa de scurt, îi explică ea. Nu poți să mergi la moșia unui nobil în calitate de guvernantă sau de însoțitoare.

Nu. Cei din înalta societate cunoșteau prea bine familia Pruitt. Nu avea cum să se ascundă într-o casă din Mayfair sau din orice alt colț al Londrei.

– Și cel mai important, Eve, e că fratele tău nu va merge în acel club dat fiind maldărul de datorii pe care le are.

Eve simți un gust amar. Bârfele despre setea de jocuri a fratelui ei fuseseră împrăștiate în toate colțurile, așa că până și sora Mattison descoperise adevărul.

– Este ultimul loc în care Excelența Sa s-ar gândi să te caute, adăugă infirmiera.

Așa era. Pentru că petrecuse mai bine de patru ani ținându-i predică și certându-l pentru pierderile care îi aduseseră în pragul falimentului și care îi transformaseră în ținta bârfelor societății. Eve își trecu o mână peste chip.

– Trei luni, repetă ea mai mult pentru sine.

Dar sora Mattison îi răspunse:

– Doar trei luni. Iar din ce am înțeles, proprietarul, domnul Black, este corect și drăguț cu personalul său.

Scoase un pufnet lipsit de eleganță. Acea evaluare generoasă contrasta cu statutul unor astfel de locuri. Trăgând încet aer în piept, Eve se ridică.

– Nu pot, zise ea încet și plină de regret.

Trebuia să existe altă cale. Uimită, infirmiera se ridică iute în picioare.

– Dar...

– Fratele meu este un pericol, dar pericolul ar fi și mai mare într-un local plin de bărbați triviali și plini de gânduri necurate.

Amintirea atacului lui Lord Flynn o năpădi din nou. Simți cum i se contractă stomacul și se luptă pentru a alunga amintirea acelor clipe oribile.

– Cu siguranță, pot să-i dejoc planurile fratelui meu pentru încă trei luni.

Rosti acele vorbe mai mult pentru sine, crezând prea puțin în cele spuse.

– Eve, o rugă stăruitor femeia. Toți facem ceea ce trebuie pentru a supraviețui.

Ceva licări în ochii sorei Mattison. Așadar, era o femeie care cunoscuse la rându-i durerea. Cât de multe știa despre viața și spiritul infirmierei și în același timp atât de puține! Sora Mattison insistă:

– Postul de la club va fi cu siguranță ocupat rapid, iar atunci cine știe cât îmi va lua pentru a găsi o alternativă, alt loc în care să stai până la împlinirea vârstei.

Observând îngrijorarea ieșită din comun din ochii albaștri ai infirmierei, Eve se aplecă peste birou și o prinse de mână, strângând-o ușor.

– Îți mulțumesc pentru efort și pentru grijă, dar pur și simplu nu pot să merg acolo, repetă ea.

Privirea ei se pierdu în ceasul de perete, dincolo de umărul femeii. Trei și un sfert. După orgiile lui, cu siguranță Gerald dormea, așa cum făcea întotdeauna. Eve se ridică.

– O să iau legătura cu tine dacă se schimbă ceva.

Sora Mattison părea că mai avea puțin și cădea pradă unei crize isterice de plâns.

– Atunci trebuie să rămâi aici măcar în noaptea asta!

În dimineața următoare, când soarele ieși deasupra Londrei, și lumea se agita încolo și încoace, Eve, însoțită de domnul Dunkirk, se urcă într-o trăsură.

„O sală de jocuri..."

Acela era locul în care sora Mattison voia să o trimită pentru a fi apărată și în siguranță, când acele localuri erau, de fapt, ultimul loc care îi puteau oferi acest lucru. În prea multe nopți îl văzuse pe fratele ei venind împleticindu-se de acolo, mirosind a băutură și a parfumuri ieftine. Acum sora Mattison voia să o trimită într-un loc care mustea de astfel de figuri libidinoase?

Câteva clipe mai târziu, trăsura se clătină sub apăsarea greutății vizitiului, care se urcă în scaunul său și apoi porni pe străzile Londrei. Trase acele draperii lungi și decolorate din catifea roșie și privi absentă spre spitalul de copii.

În ciuda curajului și asigurărilor pe care Eve i le dăduse infirmierei că putea să aibă grijă de propria siguranță în următoarele trei luni, în sinea ei recunoștea că era mult mai puțin convinsă decât pretindea.

Știind că era primul fiu al unui duce și că avea să moștenească acest titlu atât de distins, Gerald își trăise viața fără regrete, concentrându-se asupra propriilor plăceri. Nechibzuința lui scăpase cu totul de sub control, atingând teritorii noi și periculoase odată ce cheltuise aproape toată averea la jocurile de noroc și în brațele amantelor. Și, având în vedere că în mod sigur Gerald fusese cel care îi oferise lui Lord Flynn cheia de la camerele ei, Eve se temea de măsurile nedrepte pe care fratele său avea să le ia, de vreme ce se apropia de împlinirea celor 26 de ani.

Trăsura se opri încet în fața casei familiei, iar Eve rămase pe banchetă, privind reședința din stuc alb. Când trăiau părinții ei, fusese un model de grandoare și de eleganță, un loc vizitat de oaspeți distinși. Buzele i se răsuciră în ceea ce se dorea a fi un zâmbet, dar era o copie macabră a umbrei unui surâs. Acum, casa nu era mai mult decât un simbol al depravării și al rușinii.

Eve ciocăni scurt, iar vizitiul îi deschise imediat ușa. Cu un murmur ce semăna a mulțumire, îi acceptă mâna și apoi se grăbi către treptele casei.

Majordomul, Sams, deschise ușa.

După calculele ei, mai avea o oră sau două până când fratele ei avea să se dezmeticească din somnul indus de alcool. Grăbită de acest gând, iuți pasul pe hol în căutarea camerelor ei.

„Aceleași camere în care aproape că am fost violată..." Simți un gust amar. „Naiba să-l ia! Naiba să-l ia pe Lord Flynn și pe blestematul Gerald pentru..."

– Unde ai fost?

Suspină și se întoarse. Avea inima cât un purice. Cu ochii împăienjeniți, cu părul ciufulit și cu barbă de o zi pe obraji, Gerald stătea în mijlocul holului.

„La naiba!"

– Gerald, îi zise ea precaută.

Își încrucișă brațele și îl privi în expectativă. El își fixă privirea pe rochia ei ruptă și apoi înaintă. Mai înalt cu vreo 30 de centimetri decât cei 150 ai ei, se delecta când o intimida. O fată care fusese băgată de mai multe ori cu capul în apă rece dezvoltase o frică sănătoasă față de el. Asta până când descoperise că lipsa lacrimilor, a rugăminților și a țipetelor îi slăbeau avântul.

– Ți-am pus o întrebare.

– Nu, îl provocă ea, sprijinindu-se de perete.

Își ridică brațele încrucișate la piept.

– Mi-ai cerut ceva. Am grijă de registre și mă ocup de gospodărie, dar nu mă las brutalizată.

Era prima dată când se întâlneau de când îl trimisese pe Lord Flynn în camerele ei. Eve căuta un semn de... Cu siguranță, nu remușcare. Nu era capabil de așa ceva.

– Atunci? izbucni el.

„Așadar, are de gând să pretindă că Lord Flynn nu a încercat să mă violeze noaptea trecută. Blestematul!" Controlându-și furia care îi clocotea în vene, încercă să pară calmă și arcui o sprânceană. Îl observă aproape roșind.

– Atunci? îi zise din nou pe un ton mai împăciuitor. Câți bani mai am pentru luna asta?

Simți cum dezgustul îi cuprinde toată ființa.

– Date fiind ultimele cheltuieli, ai pierdut mai mulți bani decât avem disponibili. Atât timp cât insiști să-ți ții amanta și calitatea de membru în patru cluburi – inclusiv Iadul și Păcatul, unde fratele ei avea 15 000 de lire datorie –, bei și pariezi, ești sortit eșecului.

El strânse din buze.

– Sunt osândit.

– Da, întări ea.

Se așternu tăcerea ca urmare a sentinței pe care i-o dăduse. Blestemele aprige izbucniră din gura lui, dansând în urechile ei.

– Pentru Dumnezeu, e vina ta! zise el izbind cu pumnul în perete și făcând-o să tresară. Stai pe 20 000 de lire!

Inima îi bătea cu putere, însă își controlă emoțiile. „Nu-l lăsa să vadă că te temi. Nu-l lăsa să-ți vadă frica..."

– Cele 20 000 de lire ale mele, zise ea încet. Moștenirea de la tata.

– Lăsate soțului tău, scuipă el și începu să se plimbe dintr-o parte în alta. Ești singura femeie blestemată din toată Anglia care nu vrea să-și facă nenorocita de datorie de a-și găsi o pereche. Lui Flynn nu-i pasă că ești lipsită de frumusețe precum un cal.

Cu mult timp în urmă, insultele lui ar fi secerat-o, însă, odată cu trecerea anilor, ridicase o carapace protectoare împotriva desconsiderărilor lui Gerald. Oare ce ar fi zis dacă ar fi știut adevărul despre ceea ce avea de gând să facă în curând cu banii ei? Un secret pe care doar sora Mattison îl știa.

– Eu cred că armăsarii sunt chiar frumoși. Știi cum mai sunt, Gerald? Nu-i lăsă timp pentru a răspunde. Loiali. Sunt loiali!

Tăcu pentru a lăsa acele cuvinte să se împrăștie în aer. Bineînțeles, prea preocupat de sine, el nu auzi și nici nu-i păsă de acea atingere adusă caracterului lui.

Fratele ei se opri din mișcările frenetice. Se aplecă spre ea. Răutatea și ura scânteiau în ochii lui și, în ciuda hotărârii de a avea curaj, Eve simți fiori pe șira spinării. De această dată, o atacă el cu o întrebare.

– Tu chiar crezi că o să mă învingi? clocoti el. Când singurul lucru care stă între mine și Marshalsea sunt banii de pe numele tău, mai degrabă o să te internez la nebuni decât să accept că îi vei revendica!

Un alt fior îi străbătu trupul, făcând-o să înlemnească. Privindu-i veninul în ochi, își dădu seama că era același om care târâse un băiat la Newgate și care o pedepsise pentru că îl ajutase. Doar că acel bărbat din fața ei îi vorbea acum despre o soartă mai teribilă decât moartea... Pentru numele lui Dumnezeu, era sigură că intenționa să-și ducă amenințarea la îndeplinire!

– Nu ai face asta!

Însă îi era atât de ușor să o facă! Îi zâmbi necruțător.

– Oh, dar aș face-o! Și ar fi foarte simplu pentru un duce. Nu ai mai fost niciodată la fel după moartea tatei. Ai înnebunit!

Încercă să scoată o înjurătură, o replică acidă, însă nimic nu-i ieși pe gură. Strânse mâinile tremurânde în pumni.

– Ești un nenorocit!

– Nu, zise el detașat, îndepărtând o scamă de pe mâneca încrețită. Sunt un duce, continuă el împungând-o cu un deget. O să te căsătorești cu Flynn! M-am făcut înțeles, da?

– Pe deplin, îi răspunse ea încet.

După ce plecă, Eve se holbă la holul gol. Da, era într-adevăr foarte clar... Dar nu așa cum credea fratele ei. Verificând iute holul, se grăbi să ajungă în camera ei, la raftul mic cu cărți de lângă pat. Scoase volumul *Optsprezece cărți despre secretele artei și naturii.* Simți un junghi în piept când se gândi la pierderea singurei familii adevărate pe care o avusese. Era o carte în care se găseau toate secretele tămăduirii durerii și răului. Când mângâie volumul vechi din piele, auzi vocea lui Kit atât de clar, la fel ca în ziua în care el îi oferise enigmaticul

volum. Fratele ei mai mare lipsea deja de doi ani, iar Gerald conchise cu patimă că, de fapt, Kit era mort. Detesta gândul că probabil era prima dată când avea dreptate. Pentru că nimic, nici măcar munca pentru Ministerul de Interne, nu l-ar fi ținut departe pe Kit. Se opri din răsfoitul paginilor, concentrându-se asupra unor cuvinte.

Până la urmă, avea să fie clubul Iadul și Păcatul.

Capitolul 3

Londra, St. Giles

Puțea. Mai exact, Eve mirosea a curmale, smochine, afine și dude. Gătite, pasate și transformate într-o pastă groasă pe care o aplicase pe păr timp de patru zile. Având în vedere natura acestor ingrediente, era de așteptat ca o persoană să aibă cel puțin un miros tolerabil.

Din nefericire, odată făcut, preparatul o lăsase cu părul murdar și cu un miros înțepător. Privirile acuzatoare pe care i le aruncase vizitiul îi confirmaseră cât de urât mirosea.

Bineînțeles, nu fusese de ajutor nici faptul că Eve nu reușise să găsească nici una dintre rășinoasele necesare pentru amestec și alesese să le înlocuiască cu oțet. Strâmbă din nas. Da, își jignea chiar și propriile simțuri.

Totuși, poate că nu era un lucru tocmai rău. Poate că avea să-i fie chiar folositor în a-și duce la îndeplinire sarcinile la clubul de jocuri de noroc. Până la urmă, ea însăși se străduia să își tolereze propriul miros. Îi tremură buza de jos, simțind cum toate neliniștile legate de părul ei vopsit ieșeau la suprafață.

Se uită prin crăpătura din perdea. Cât mai avea până să ajungă? Miji ochii în noaptea întunecată, încercând să-și dea seama în ce zonă se afla. Însă doar într-un singur sezon, cu șapte ani în urmă, se aventurase dincolo de proprietatea familiei, când vizitase spitalul. După ce se îmbolnăvise tatăl ei, își concentrase toată energia asupra îngrijirii lui și făcuse asta fără regrete. În ciuda tuturor dovezilor pe care i le adusese, ducele fusese orb în fața răutății lui Gerald; nu putuse să vadă răul în nimeni. Acea generozitate se dovedise a fi și cel mai mare defect al lui, tocmai de aceea Eve hoinărea acum pe străzile din St. Giles pentru a se ascunde până la propria aniversare.

După o călătorie dureros de interminabilă, trăsura se opri, zdruncinându-se. Eve se prinse de marginea banchetei să nu cadă. Ajunsese. Privi prin crăpătura perdelei spre casa albă de stuc cu statui din

piatră în formă de gargui. Acel loc depravat, al păcatului trebuia să aibă gargui.

Încă din momentul în care discutase cu sora Mattison despre acest post, se arătase extrem de rezervată. Își împreună și își trosni degetele, apoi prinse marginea perdelei. Ce zi tristă era când o lady se afla mai în siguranță pe străzile periculoase din St. Giles decât la ea acasă! În încercarea de a se calma, Eve își aranjă boneta împletită din paie și păr de cal. Bogată în dantelă și încadrată de o fundă din mătase, boneta – un cadou primit de la Kit din călătoriile lui în Suedia – fusese un adevărat subiect de bârfă în momentul în care o purtase prima dată, în urmă cu cinci ani. Era printre ultimele legături tangibile pe care le avea cu el. Se simți atât de copleșită de emoții, încât îi era greu să înghită. Vizitiul îi deschise ușa, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Grăbiți-vă! Am și alți clienți la care trebuie să ajung, îi zise el vârând capul în trăsură și făcând-o să tresară.

„Nu sunt pregătită."

– Încă un moment și apoi putem să...

Vizitiul pufni.

– Sunteți sigură că nu căutați o escortă? o întrebă bărbatul fără dinți râzând.

Eve se încruntă. De fapt, crezuse că măcar avea să o conducă până la ușă. Sau cel puțin spera asta. Deși nici ea nu se aștepta ca bărbatul care pufnise când deschisese ușa trăsurii să-i ofere prea multă protecție, perspectiva de a hoinări pe străzile din St. Giles părea mult mai sigură dacă era însoțită – chiar și de vizitiul în vârstă.

– Am zis să coborâți, mormăi el.

Eve reuși doar să încline din cap, apoi se îmbărbătă și se întinse după valiză. O aruncă pe caldarâm. Aceasta căzu cu zgomot. Se ținu de mâner pentru a se da jos. Scotoci după ochelarii pe care îi dăduse sora Mattison pentru a se deghiza și își așeză ramele subțiri după urechi și pe nas. Clipi de mai multe ori pentru a alunga ceața densă. Oh, la naiba! Nu putea să-i poarte.

– Gata, coborâți, mârâi vizitiul.

Eve coborî și își ridică valiza. În momentul în care îi atinse mânerul, realitatea o lovi din plin. Se auzea o hărmălaie de nedescris în localul bine iluminat, cu bărbați care se împleticeau pe străzi pentru

a intra în club. Privi în susul și în josul străzii și apoi, hotărâtă și cu privirea drept în față, înaintă către Iadul și Păcatul.

În spate, zgomotul roților trăsurii care se îndepărta o făcu să grăbească pasul. Mutând valiza dintr-o mână în alta, Eve ajunse la marginea aleii.

Pentru prima dată înlemni, cuprinsă de o nouă neliniște. Era... singură. Nici un suflet nu știa unde plecase și, deși chiar acesta era motivul pentru care acceptase un post la Iadul și Păcatul, avea un sentiment straniu. Mânată de frică și de emoțiile care îi pulsau nebunește în vene, Eve uiți pasul.

Ignorând ciripitul ascuțit care venea de la cine știe ce creatură a nopții, bătu cu putere în ușa masivă. Majoritatea doamnelor și toți servitorilor aveau un fel enervant de a ciocăni, de parcă ar fi scrijelit ușor ușa. Eve nu bătuse niciodată astfel, în ciuda eforturilor doicilor și ale guvernantelor de a o învăța. Iar acum nu avea să facă o excepție. Tulburând liniștea, lovi cu putere lambriul.

Persoana de dincolo îi deschise larg ușa, lăsând-o cu mâna în aer. Înalt, brunet și purtând la ochi un amenințător petic negru din satin, bărbatul o studie din cap până în picioare cu o răceală pe care o văzuse de atâtea ori în privirea fratelui ei. Părul lui lung și dat pe spate și ochiul acoperit îi aminteau de poveștile cu pirați pe care Kit obișnuia să i le spună când venea acasă de la Eton și apoi de la Oxford. Amintirea acelor vremuri mult mai fericite în compania fratelui ei îi alungă din fiorii fricii pe care îi simțea în prezența acelui străin.

– Am o întâlnire cu domnul Black, îi explică ea.

Eve se aplecă și lăsă valiza jos.

– Domnul Black nu-i aici.

Abia dacă auzi răspunsul cu accent provincial al bărbatului îmbrăcat în culori închise. Clipi încet, privind spre săculeț. Nu-l auzise.

– Domnul Black, repetă ea, spre iritarea bărbatului.

Acesta se pregăti să-i trântească ușa în față, însă Eve vârî brațul în deschizătura ușii – o singură bucată de lemn o despărțea de un accident nefericit.

– Am venit să mă angajez, zise ea pe un ton tăios. Am programată o întâlnire.

Străinul o privi cu aceeași expresie plictisită. Pentru câteva clipe, crezuse că avea să-i împingă mâna și să baricadeze ușa în urma lui. Proptindu-se în picioare, își încordă umerii, pregătită să riposteze.

– Nu suntem prea încântați de întâlniri.

– Ești proprietar cumva? ripostă ea, cuprinsă de disperare, lucru ce o făcu să fie mai îndrăzneață.

Auzindu-i tonul provocator, ochiul lui de un albastru-închis o privi cu intensitate. Eve schiță un zâmbet care avea un oarecare efect. Cu dinții ei ușor strâmbi, obrajii palizi și nasul plin de pistrui, nu fusese niciodată una dintre acele femei care să fi prezentat interes pentru domni. Neliniștită de tăcerea lungă și de posibilitatea din ce în ce mai reală de a-i fi refuzată întâlnirea, începu să calculeze distanța dintre paznic și ușă. Dacă reușea să-l păcălească, făcându-l să creadă că merge în stânga și apoi să țâșnească în dreapta, poate că era posibil să treacă de el. Și apoi? Până la urmă, decizia de a o primi nu era a lui Eve, ci a străinului ursuz.

– Ce e MacTavish?

Bărbatul înalt, cu părul blond-cenușiu avea un accent mai potrivit pentru o sală de dansuri din înalta societate decât pentru un loc al pierzaniei. Eve îl privi cu interes.

– Domnule Thorne, zise paznicul pe un ton grav. Este aici ca să-l vadă pe domnul Black.

Eve clătină enervată din cap.

– Nu. Am zis că... Sunt aici pentru a fi angajată.

Această remarcă îl făcu pe bărbat să o privească fix. Îi observă pelerina maro, de proastă calitate, și boneta veche.

– Pentru postul de contabilă, se grăbi ea să clarifice. Nu în calitate de...

Conștientizându-și spusele, închise repede gura.

Văzu un surâs vag pe buzele lui, ceea ce o liniști. Își drese vocea și se aplecă din nou, blestemând ochelarii care o făceau să vadă încețoșat, bâjbâind după mânerul valizei. Se auzi un clic. Fără a-și lua privirea de la cei doi străini mătăhăloși, Eve cotrobăi după plicul pe care i-l dăduse sora Mattison și îl înmână bărbaților. „Numele meu este doamna Swindell. Sunt doamna Swindell." Acest îndemn era precum o rugăciune în mintea ei. Îl repetă încontinuu când îl văzu pe paznic cu foaia în mână. Dincolo de umărul lui, hărmălaia din club se răsfrângea pe alee într-un mod aproape asurzitor.

Prin ochelari, privea la peretele dur din stuc, simțind o conexiune stranie cu acea structură. Acela era unul dintre cluburile în care fratele ei pierduse o bună parte din averea familiei. Din cauza banilor

pierduți în acel iad, fuseseră nevoiți să dea afară din servitori și din sătenii care și așa nu aveau un acoperiș deasupra capului.

Domnul Thorne împături foaia și i-o întinse.

– Erați așteptată acum câteva zile, doamnă.

Auzindu-l, disperarea reapăru. Vârî plicul înapoi în valiză.

– Am fost reținută.

Pentru că, în aroganța ei, crezuse că mai exista o cale. Una care nu includea prezența în acel iad.

– E ciudat că ajungeți în mijlocul nopții, îi zise el pe un ton mai inteligent decât avea ea nevoie în acel moment.

Cum fusese o afirmație, îi răspunse cu tăcere și cu un zâmbet. Apoi următoarele lui cuvinte uciseră și bruma de speranță deșartă pe care o mai avea.

– Domnul Black nu e aici.

Se întristă. La naiba!

– Știți cumva când este așteptat înapoi?

Și ce avea ea să facă până când se întorcea el? Să ia o trăsură de pe acele străzi periculoase și să se întoarcă la casa fratelui ei? Eve se cutremură. Asta nu era o soluție.

– Nu, cel puțin timp de patru luni.

– Patru luni? întrebă Eve înecându-se.

Se alarmă. Cum de nu știuse sora Mattison că proprietarul plecase?

– Domnul Dabney îl înlocuiește cât timp lipsește.

Se simți mai ușurată. Nu prea conta cine era șeful de la Iadul și Păcatul, la urma urmei ea voia doar să-l vadă, să-și asigure postul și să se ascundă acolo până la ziua ei.

– Atunci o să-l văd pe el.

Vederea încețoșată nu o împiedică să vadă zvâcnirea de pe buzele domnului Thorne. Conștientizându-și propria îndrăzneală, se îmbujoră.

– Oh... adică... aș putea să-l văd?

„Acum!"

Timp de câteva clipe bune, cei doi vânjoși din fața ei nu se mișcară. Apoi domnul Thorne îi aruncă celuilalt bărbat o privire, iar paznicul îmbrăcat elegant îi făcu loc. Apucându-și valiza, Eve se grăbi să intre.

– Puteți să mă urmați? o îndemnă domnul Thorne, întorcând capul peste umăr ca să o întrebe, după care porni, arătându-i drumul pe hol.

În ciuda insistențelor justificate ale sorei Mattison de a se deghiza, Eve își scoase ochelarii pentru a se familiariza cu împrejurimile. Licăriri aurii îmbrăcau tapetul din satin roșu; țesătura vie a materialului spunea multe despre costul și noutatea lui, spre deosebire de pereții jupuiți și șterși din casa ei.

Ajunseseră la o scară, iar bărbatul se întinse după valiza ei. Renunță automat la povara greutății acesteia, murmurând niște mulțumiri, după care începu să urce scara înaintea lui și oprindu-se pentru a-l aștepta. Domnul Thorne îi făcu semn să meargă pe un coridor lung. Pe drumul care rămăsese până la biroul domnului Dabney, Eve analiză cu atenție nepotrivirile din acel loc. Tablouri cu flori în rame aurii erau folosite pe post de ornamente agățate pe tapetul de prost-gust, duritatea acestuia fiind compensată de delicatețea macilor roz și albi desenați pe pânze. Erau niște obiecte ciudate pentru a fi expuse în orice sală de jocuri. Ce spunea asta despre omul care deținea acest imperiu?

Domnul Thorne, care o ghidase prin club, se opri în fața uneia dintre cele trei uși de pe hol. Bătu o dată, apoi deschise ușa. Privirea i se concentră imediat asupra bărbatului înalt, cu aspect de urs puternic, care stătea cu spatele la ei. Fără a-i privi, domnul Dabney ridică o mână, cumva ordonându-le să tacă. Era absorbit de hârtiile pe care le avea împrăștiate pe biroul oval în stil George al III-lea. Eve înghiți în sec. Chiar și cu palmele întinse pe birou și înclinat, domnul Dabney era cel mai înalt, cel mai spătos și cel mai puternic bărbat pe care îl văzuse vreodată. Mușchii lui încordați întindeau materialul mânecilor negre ale jachetei, demonstrând o putere brută și primitivă, ceea ce o făcu să alunece mai aproape de domnul Thorne.

Pentru a-și distrage atenția de la tăcerea apăsătoare, Eve scrută cu privirea camera spațioasă. Cu mobilă greoaie și de culoare închisă și cu scaunele de piele, arăta precum biroul unui nobil dintr-o reședință din Mayfair și nu te ducea cu gândul la o sală imorală de jocuri de pe una dintre cele mai periculoase străzi ale Londrei. Ferestrele mari cu draperii din catifea albastră ca safirul, acum trase, încadrau spațiul, oferind un sentiment de libertate. La fel ca pereții acestui local, biroul domnului Dabney nu se potrivea cu imaginea pe care și-o clădise despre el. Îndreptându-se de spate, domnul Dabney își pocni încheieturile.

– Ce este? întrebă el, în continuare fără a se deranja să se întoarcă.

Se încruntă uimită. Vorbea de parcă ar fi știut identitatea persoanelor din cameră fără să le fi văzut. Ceea ce era imposibil.

– Adair? întrebă domnul Dabney, vădit nerăbdător.

Adair – domnul Thorne – îi făcu semn cu ochiul.

– Persoana pe care trebuia să o vezi săptămâna trecută pentru postul de contabil a ajuns.

Proprietarul întoarse pagina registrului pe care îl frunzărea, apoi trecu la alta.

– Spune-i lui...

– Ei.

– Că a întârziat cinci zile.

Dând de înțeles că acest moment nu era demn de atenția lui, domnul Dabney luă alene alt registru și începu să rezolve următoarea sarcină. Lui Eve i se prăbuși inima în piept. Da, avusese nevoie de timp pentru a strânge referințe false și pentru a se deghiza, detalii pe care nu i le putea împărtăși acestui bărbat.

Domnul Thorne îi făcu semn, dar ea prinse rădăcini în podea. Proprietarul localului nu avea de gând să-i arunce nici măcar o privire. Nu putea să-și rupă câteva momente pentru a-i conștientiza prezența. Înțelegând acest lucru, ea își înăbuși frica și neliniștea, simțind o revoltă arzătoare. Trebuia să-i zică ceva.

– Atunci e ocupat postul? exclamă ea, așternându-se din nou o liniște grea și tensionată.

– Indiferent dacă e ocupat sau nu – domnul Dabney întoarse cu zgomot o nouă pagină –, nu are nici o importanță, întrucât nu aș angaja niciodată un contabil care a ajuns nu doar cu o zi, nu cu două, nu cu trei, ci cu cinci zile întârziere.

Touché. Străinul avea dreptate. În orice alt moment, ar fi fost de acord cu judecata lui.

– Ați uitat patru.

Degetele domnului Dabney se opriră în partea de sus a paginii în timp ce își îndreptă spatele.

– Ce ați spus?

Tresări. Lângă ea, domnul Thorne începu să tușească ciudat. „Oh, la naiba, am făcut o greșeală!"

– Vă asigur că serviciile mele vor merita așteptarea, îi zise de această dată.

Asta îl făcu pe bărbatul masiv să ridice capul. Încă nu se întoarse, dar ridicase capul. Faptul că reușise să-i perturbe stăpânirea de sine îi dădu încredere. Era conștientă de privirea fascinată a domnului Thorne, care se plimba între ea și angajatorul lui.

– Să presupunem că... reținerile v-au oprit din a onora această întâlnire.

Domnul Dabney intuise bine, însă remarca lui o făcu să se încrunte. Naiba să-l ia, străinul insolent avea dreptate! Chiar era un lucru atât de rău faptul că fusese îngrijorată în privința lucrului într-o sală de jocuri, așa cum spunea el?

– Stați liniștită, doamnă, am mai angajat două femei înaintea dumneavoastră, ceea ce mi-a dat de înțeles că este nevoie de o persoană care nu se va simți deprimată din cauza priveliștilor și a împrejurimilor.

Să se simtă deprimată. Nu fusese deprimată când fratele ei o băgase și ținuse cu capul în apă. Nu fusese deprimată când tatăl ei și toate bunurile de la Bedford îi rămăseseră în grijă. Nu fusese deprimată când Lord Flynn îi invadase camera și încercase să o violeze. În ciuda a ceea ce credea acest bărbat morocănos și fără sentimente, Eve putea să facă față unor lucruri mai dure.

– Contrar părerii proaste pe care o aveți despre femei, domnule Dabney – el înțepeni și începu încet să se rotească către ea, iar Eve trebui să se forțeze pentru a continua –, vă asigur că nu am fost niciodată una dintre acelea care să cedeze și să se simtă deprimate...

Își pierdu cuvintele în timp ce se holba la bărbatul din fața ei. Avea nasul cârn, ceea ce trăda faptul că fusese rupt de multe ori, și trăsături dure.

Nu părea cunoscut, și totuși... Eve scotoci prin cotloanele minții, încercând să înțeleagă de ce ar fi trebuit să recunoască acei ochi ciocolatii și acel păr brunet, ușor ondulat. Apoi îi privi gura. Mai precis, îi văzu colțul gurii. Acea cicatrice albă, ușor ridicată, care îi tăia colțul din dreapta al buzei. Cu un punct deasupra semnului, forma un T pe diagonală.

„În vremurile antice, acel T era simbolul vieții și al renașterii."

Ochii lui Eve se închiseră, inundați de amintirea acelei nopți care o bântuise. Sângele lui pe degete, rugămințile adresate lui Gerald și

apoi ura din ochii prietenului ei, Calum... „Cățea..." Pământul se învârtea și se legăna, iar ochelarii îi căzură cu un sunet slab pe podea. Abia dacă simți când domnul Thorne o prinse de braț pentru a o ajuta să-și revină.

Crezuse că nu avea să aibă importanță cine conducea Iadul și Păcatul, dar se înșelase amarnic. Pentru că în fața ei, proaspăt înviat din morți și viu, era băiatul pe care îl trădase fără voie cu 17 ani în urmă.

„Dumnezeule, Calum!"

Capitolul 4

Această femeie nu avea să facă față.

Inițial, nu avusese această părere. La prima vedere, cu limba ei ascuțită, doamna Swindell avea ceva tărie de caracter. O văpaie, când toate femeile care avuseseră acest post sau care se prezentaseră pentru post se împleticiseră și cedaseră, plângând în hohote sub presiunea atribuțiilor.

Reticența lui nu venea de la mirosul de oțet și al cinei dezastruoase a bucătăresei care se împrăștiaseră peste tot. Mai degrabă venea de la aceeași intuiție care îi salvase fundul de mai multe ori decât scăpase o pisică cu nouă vieți. În plus, erau ochelarii tinerei femei, care îi căzuseră din mâinile tremurânde și care stăteau acum uitați la picioarele ei.

Femeia era slabă. Era cu aproape o jumătate de metru mai mică decât el, iar pelerina îi atârna pe trupul firav, dându-i aspectul unui copil care se juca de-a garderoba. Însă nu statura îi oferise motive de îngrijorare în privința curajului. Calum cunoscuse copii care demonstraseră un curaj pe care nu-l aveau nici măcar bărbații în toată firea și știa că nu trebuie să emită opinii doar pe baza staturii sau a sexului unei persoane. Ea însă stătea tremurând și în tăcere în fața lui din momentul în care se întorsese să o privească.

O privi din nou, din cap până în picioare, pentru a se asigura că nu i se părea. Ea făcu un pas în spate. Boneta hidoasă, cu margini lungi căzute peste obraji, îi ascundea fața, dar el era în stare să parieze toate acțiunile pe care le avea la club că femeia era înspăimântată.

Nu, nu avea să facă față nici măcar o săptămână. Iar atunci s-ar fi întors exact de unde plecase – fără o contabilă afurisită pentru clubul care se tot schimba, în ciuda tuturor încercărilor lui de a îmbunătăți lucrurile de când plecase Ryker. Această întâlnire dura – privi drept către ceasul din marmură de pe dulap – de zece minute și deja era prea mult. Având în vedere tăcerea de copil abandonat a femeii,

Calum privi deznădăjduit către Adair. Celălalt bărbat ridică mâinile și clătină din cap.

Calum îl stărui cu privirea. Adair făcu semn cu degetul în direcția lui.

– Tu, mormăi el.

„Oh, la naiba!" Calum nu-l invidiase niciodată pe Ryker pentru că era proprietar majoritar, dar nici nu apreciase la adevărata valoare toate sarcinile pe care și le asumase cu atâta ușurință.

– Vă doresc numai bine, zise Calum, încercând să-i protejeze sentimentele, după care se întoarse la blestematele registre.

Nu era vorba de faptul că doamna Webster nu fusese capabilă să țină registrele, pentru că fusese, însă avea un scris al naibii de greu de înțeles, care dădea dureri de ochi și cap oricui. Calum analiză coloanele. Nu-i scăpă însă din vedere că nici Adair și nici ultima persoană venită pentru postul de contabil nu ieșiseră din încăpere, pentru că nu le auzise pașii.

– Îmi doriți numai bine?

Respirația ei întretăiată îi confirmă lui Calum părerea inițială și decizia luată. Își mângâie bărbia și se forță să se întoarcă din nou pentru a o confrunta pe femeia confuză.

– Da.

Nu era un bastard fără inimă. Îi făcu semn lui Adair, care de această dată înaintă. Tânăra femeie vorbi, făcându-l pe fratele său să se oprească dintr-odată, smucindu-se.

– Eu... eu am venit pentru post.

– A avut loc o discuție, iar dumneavoastră nu ați reușit să ajungeți la întâlnirea programată, o întrerupse el, devenind nerăbdător.

Tonul vocii ei nu semăna cu al unei persoane care trăise pe străzile din St. Giles. Deși Calum aprecia mai bine decât oricine disperarea care venea din lipsa unui loc de muncă, știa că, dacă siguranța cuiva depindea de întâlnirea cu diavolul la răsărit, atunci ar fi venit cu o oră înainte. Deschise gura pentru a-i porunci să plece, dar făcu greșeala de a-i privi mâinile. Își răsucea acele degete murdare de cerneală, mici, tremurânde. Acel gest îi dădea de gol îngrijorarea reală. Tresări, detestând faptul că acea sarcină căzuse pe umerii lui.

La naiba! Așadar, acesta era motivul pentru care Ryker fusese dintotdeauna persoana indicată să fie șef. Înăbușindu-și un șir de blesteme, Calum mișcă ușor din bărbie. Adair trânti imediat valiza

jerpelită și ieși. Închise încet ușa în urma lui. Acel sunet păru să întrerupă reveria tinerei femei, care se întoarse. Înaintând, Calum prinse mânerele ațoase. Strâmbă din nas simțind mirosul puternic pe care îl emana. În cele din urmă, doamna Swindell își luă privirea de la ușă. El făcu o grimasă.

– Te temi, doamnă Swindell? o întrebă el direct.

Cu siguranță, nu credea că avea vreo șansă să obțină un post în acel club dacă se lăsa înspăimântată doar de simpla lui prezență. Femeia se împletici, făcând încă un pas în spate. Din nou, mișcările ei frenetice și frica pe care o putea simți îi aminteau de ce ea nu avea ce să caute acolo, irosindu-le timpul.

– Aaa... ar trebuie să mă tem, domnule Dabney? întrebă ea atât de încet, încât șoaptele ei abia ajunseră la urechea lui.

Calum oftă.

– Îți sugerez să te așezi, îi zise el sobru.

Femeia minionă se strecură pe lângă el, așezându-se iute pe scaun. Se îndreptă și el către scaun. Ea părea să se cufunde în falduri, mișcându-și capul în stânga și în dreapta. Era ciudat că, deși părea să analizeze opțiunile de evadare, avea de gând să se lupte cu el pentru postul de contabilă. Fără a scoate un cuvânt, îi întinse ochelarii. Doamna Swindell ezită, apoi îi apucă din mâna lui. Cu repeziciune, îi ascunse în pelerina maro din lână, care îi atârna pe umeri. La fel făcu și cu mâinile. Acoperit de cicatrice și fiind mai masiv decât majoritatea bărbaților, se obișnuise ca oamenii să-i evite privirea.

Calum își reluă locul din spatele biroului. În tinerețea lui ca băiat care trăise pe străzi, înjunghiase, furase și fusese capabil de crimă pentru a supraviețui, fusese un ticălos de pe străzi, care merita reputația nemiloasă pe care și-o clădise. Însă, de când el și frații lui își asiguraseră acea casă și făcuseră o avere prin clubul Iadul și Păcatul, cu excepția unor coșmaruri care îl bântuiau din când în când, Calum lăsase în urmă acel stil de viață.

Deși învățase să fie prudent cu toți oamenii, era capabil să facă deosebirea între cei care îi meritau și cei care nu îi meritau ura.

Până la urmă, pe vremuri fusese și el de cealaltă parte a baricadei și văzuse îndeaproape unde duce cruzimea neîntruchipată, care aproape că îl spânzurase la Newgate. Să bagi spaima în oameni nu te face mai puternic. Nu te face lider. Ci doar scoate la suprafață slăbiciunea inerentă dintr-o persoană. Pentru a o liniști pe tânăra femeie,

Calum își așeză mâinile pe brațele scaunului și, într-un mod cu totul neamenințător, se sprijini de spătar.

– Nu intenționez să te rănesc, îi zise el onest.

Doamna Swindell încremeni în scaun. Oare ce o înspăimânta pe o femeie ca ea?

Apoi, cu degetele tremurânde, își dezlegă funda ștearsă din satin a bonetei și o împinse în spate. La prima vedere, nu era nimic frumos la femeia care stătea în fața lui. Părul ei negru contrasta cu pielea, evidențiindu-i paloarea obrajilor sfrijiți. Nu, cu nasul ei nostim, plin de pistrui și cu buzele ușor disproporționate, nu părea o femeie care să fi fost considerată cine știe ce frumusețe. Și totuși, ochii ei căprui și mari, care îi întorceau privirea îl făcuseră să încremenească și să tacă. Își mușca buzele tremurânde cu dinții ușor strâmbi, amintindu-i pentru a nu știu câta oară că ea nu avea ce să caute în clubul lui. Angajarea femeilor predispuse la crize de isterie, lacrimi și teroare îi aduseseră probleme deja de două ori. Nu avea de gând să mai piardă timpul cu încă o lașă.

– Nu pot să te angajez, îi zise el sincer, atacând problema în față.

Depindeau multe de el. Angajarea persoanelor nepotrivite ar fi fost un eșec pentru oamenii care depindeau de acel loc și de siguranța pe care trebuia să le-o ofere.

Ea își umezi buzele.

– Bărbații și femeile care lucrează în clubul meu sunt puternici, zise Calum cu aceeași sinceritate brutală pe care o afișa în fața oricărui membru al familiei sau a angajaților. Fie că ea se temea de el, fie nu, el nu avea nici timpul și nici intenția de a nu-i spune direct adevărul. Trebuie să fie, îi explică el. Când am angajat oameni care au demonstrat semne de slăbiciune, aceia întotdeauna au eșuat.

Angajații slabi și schimbările dese aduceau probleme în club, servicii mai proaste și profituri mai puține, iar un bărbat nu putea să salveze bărbați, femei și copii care deveniseră adulți pe la colțuri de stradă fără prețioasele monede.

– Ți-aș face – arătă spre ea – și mi-aș face un mare deserviciu dacă ne-am pierde timpul cu o discuție când amândoi știm că nu ai ce căuta aici.

Trăsăturile ei fine și nuanța pielii erau deja o dovadă suficientă. Și, de parcă cineva ar fi vrut să bată gongul de final pentru această întâlnire, se auzi un ciocănit în ușă.

– Intră, rosti el, mulțumit că, în sfârșit, se încheiase oficial acea discuție.

Intră MacTavish, paznicul care preluase postul anterior al lui Adair de a se ocupa de siguranța și securitatea clubului.

– Lord T... Ochii lui MacTavish alunecară către femeia care le urmărea schimbul de replici. Am prins un client care încerca să trișeze, milord. Lua cărți de la capătul teancului.

Lorzii disperați să înșele clubul nu erau o noutate, dar aduceau numai belele. Calum însă prefera mai mult să se ocupe de aceste probleme obișnuite ale sălii de jocuri decât de pericolele pe care le cunoscuse de-a lungul timpului aduse de localurile rivale sau de membrii bandelor.

Calum încuviință din cap. Uitând de femeia lașă din fața lui, îi dădu lui MacTavish ordine. Această activitate îi era familiară. Confortabilă. Să o alunge pe doamna Swindell? Asta era o cu totul altă problemă. Și naiba să-l ia dacă nu se simțea ca dracu' în postura celui care avea să o alunge pe femeia pipernicită și cu disperare în ochi din fața lui!

Cu mintea întrecându-se în același ritm rapid cu pulsul, Eve îl cercetă pe bărbatul din fața ei, acest om care pentru scurtă vreme fusese singurul ei prieten.

Când se întorsese în urmă cu câteva clipe – sau ore, sau o viață întreagă – și o privise, Eve rămăsese mută în fața descoperirii existenței lui. În mintea ei și în coșmarurile dese pe care le avea, Calum era băiatul care venea să o viziteze la grajdurile familiei, băiatul care sângerase, pufnise și o ocărâse când fusese târât către Newgate în ultima lor noapte împreună. Același băiat de care se crezuse un pic îndrăgostită când era mică, fascinată de rezistența și de puterea lui. Ca o formă de tortură, îl păstrase în amintirea ei, încremenit sub forma băiatului de 14 ani care nu mai îmbătrânea. Doar că nu murise. Supraviețuise și se transformase într-un om cât un urs.

„Și nu are nici cea mai mică idee cine sunt..." Chiar și cu ura care îi aprinsese ochii cu șaptesprezece ani în urmă, pentru el fusese doar o fată. De ce ar fi trebuit să și-o amintească?

„Pentru că, mergând la Gerald, l-ai trădat și aproape că a murit din cauza asta..."

În timp ce el vorbi cu MacTavish, ea avu vreme să-l studieze. Ca băiat fusese puternic! Mai înalt decât frații ei și mai înspăimântător din cauza sclipirii din ochii lui căprui. Fusese însă nevoie doar de o singură întâlnire pentru a vedea că, dincolo de izbucniri și pufnituri, era același cățeluș pierdut pe care ea îl hrănea când se furișa.

La aproape șaptesprezece ani distanță, deborda de un primitivism animalic, ce îi făcea inima să tresalte. Timpul îl întărise, oferindu-i o statură impresionantă, mușchi și putere. Lat în umeri și, cu siguranță, cu o jumătate de metru mai înalt decât ultima dată când îl văzuse, avea privirea lui Zeus cel atotputernic, împărțind sarcini și reguli muritorilor care pășeau în lumea lui.

Doar că lumea lui nu era cea a străzilor reci și umede ale Londrei sau grajdul lui Night, calul acum bătrân și sterp. Era clubul Iadul și Păcatul. O sală de jocuri în care bărbați de toate tipurile dăduseră faliment. Bărbați precum fratele bun de nimic al lui Eve.

Fără îndoială, era răzbunarea sorții faptul că ei își pierduseră cea mai mare parte din avere în fața bărbatului pe care Gerald îl târâse afară cu polițistul. Și poate că era cu adevărat sora necredincioasă, așa cum o acuzase mereu fratele ei, pentru că era mândră de ascensiunea lui Calum și de căderea lui Gerald. Calum supraviețuise. Eve analiză toate colțurile biroului lui, absorbită de mediul elegant care emana bogăție și putere. Nu, el prosperase. Luase cenușa și o transformase într-un imperiu.

În timp ce ea avea să se ascundă, numărând zilele până când avea să moștenească averea lăsată de tatăl ei. Nu era nici o urmă de onoare în modul în care trăia nobilimea, iar ea era inclusă în mulțimea rușinoasă.

„Iar acum stai exact în fața prietenului pe care l-ai trădat, căutând un adăpost." Vinovăția o lovi din plin, pentru că, Dumnezeu să o ajute, era atât de egoistă încât avea să se lupte cu Calum pentru acel post de contabilă. Aflată din nou în fața alegerii de a-l trăda încă o dată pentru a se salva pe sine, nevoia de a supraviețui ardea mai puternic decât orice.

Rușinea o făcea să-i fie greu să respire.

– Spune-i lui Adair că o să cobor curând pentru a rezolva situația.

Celălalt bărbat încuviință din cap, după care ieși din cameră. Închise ușa în urma lui, lăsându-i din nou singuri.

– Vă rog să mă iertați, doamnă Swindell, se scuză Calum ridicându-se în picioare. Am lucruri de rezolvat.

Eve rămase nemișcată pe scaun, jucându-se cu boneta pe care i-o dăduse Kit, acest gest oferindu-i un soi de alinare. Cercetă din nou trăsăturile neclintite și dure ale lui Calum, căutând indicii despre ceea ce gândea. Mandibula tare, nasul strâmb și obrajii ascuțiți puteau la fel de bine să fie ciopliți din piatră. Pentru el, un băiat aproape de maturitate, ea fusese doar un copil. Nu o văzuse cu adevărat – nu așa cum oftase după el.

– Înțeleg că opinia dumneavoastră inițială despre mine nu era... una favorabilă, începu ea, apoi făcu o grimasă.

Dacă ar fi știut cât de aproape era de adevăr! Însă nu pentru motivele pe care și le imagina el.

– Dat fiind eșecul meu de a mă ridica la nivelul așteptărilor și de a accepta postul, concluzia la care ați ajuns este binemeritată.

– Doamnă Swindell, zise el nerăbdător, mutându-se de pe un picior pe altul. Postul nu a fost niciodată al dumneavoastră fără ca eu să vă cunosc. Nu vă aștepta nimic mai mult decât un interviu în urmă cu cinci zile.

Eve se încruntă. Când tatăl ei trăia și era sănătos, toate chestiunile de afaceri erau în grija domnului Barry și a oamenilor lui. Fratele ei, Gerald, nu se complicase niciodată cu acele importante negocieri. Cât de ciudat era să găsească un bărbat care nu doar că se ocupa de afaceri, ci se ocupa și de interviuri.

– Atunci intervievați-mă acum, îi zise ea, așezându-și boneta în poală.

Își încrucișă mâinile în față, vădit emoționată.

– Acum sunt pregătită.

Pentru că alternativa era să se întoarcă în casa lui Gerald, unde nu o aștepta altceva în afară de ruină. Calum chicoti, un râs puternic scuturându-i pieptul, afișând o surprinzătoare expresie lipsită de batjocură.

– Mă tem că lucrurile nu merg așa, doamnă Swindell.

Date fiind insolența ei și puterea pe care o avea el asupra ei, nu se așteptase la un răspuns delicat și onest, ci la unul amuzant.

– De ce? ripostă ea, înaintând într-o mare de zgomot din cauza fustelor din lână, care foșneau. Înainte ca el să se întoarcă, apucă rapid boneta și ochelarii. De ce nu poate fi așa? continuă ea. Sunteți

proprietarul. Sunteți responsabil pentru toate deciziile. Puteți face tot ce vă doriți.

Era un lux pe care puterea i-l oferise și pe care ea nu îl cunoscuse – și nu avea să îl cunoască niciodată dacă fratele ei urma să-și ducă planul la bun sfârșit. De fapt, era un lux mai mereu negat femeilor.

– Ești liberă să faci ce vrei.

Îi zâmbi fără să vrea, privirea lui fiind însoțită de acea licărire de milă. Întinse mâinile, detestând acel sentiment.

– Știți măcar câte ceva despre instincte, doamnă Swindell?

Ea ezită, iar el profită de această pauză pentru a continua, împiedicând-o să răspundă.

– Câteodată, până și un câine care întâlnește un bărbat pe stradă, aparent fără motiv, începe să mârâie și să schelălăie.

Eve ridică din sprâncene, urmărindu-l. O comparase cu un câine?

– Nu suntem chiar atât de diferiți de câinii înfometați de pe stradă. Dacă omul își ascultă instinctele, își dă seama că e corectă decizia lui.

– Și aveți atâta experiență pentru a fi corect? ripostă ea, cuvintele zburându-i din gură fără a le mai putea opri.

– Nu mă interesează de câte ori am fost corect, ci mai degrabă momentul în care am greșit.

Se auzi un nou ciocănit în ușă.

– Intră!

Vocea lui înfloritoare se auzea peste tot prin pereți, ceea ce o făcu să aibă un sentiment ciudat și o bănuială. El se hotărâse deja, iar această nouă întrerupere îi pecetluia soarta. Paznicul MacTavish intră.

– Acum a început o bătaie, domnule Dabney, din cauza acuzațiilor de înșelăciune. Există amenințări cu duelul.

Calum împinse scaunul în spate, iar ea știu, după mina înfocată din ochii lui, că tocmai o închisese într-un loc ciudat și abandonat al gândurilor.

– Am terminat, doamnă Swindell, îi spuse el în treacăt, ieșind rapid de după birou.

Calum se dezbrăcă de jachetă și o aruncă, expunându-și puterea nemăsurată ascunsă doar de textura materialului negru.

Pulsul ei zburda nebunește.

– MacTavish, ocupă-te de doamna Swindell, îi ordonă paznicului în timp ce acesta se feri din drum, făcându-i loc să treacă.

Și astfel se sfârși. Privi pierdută spre ceasul de metal din spatele biroului lui Calum și, pentru a-și domoli teama, se fixă asupra ritmului secundelor care treceau. „Și acum?" Eve închise ochii. „Naiba să te ia că ai lăsat reținerea legată de acest loc să te împiedice să obții siguranța dintre acești pereți!" Lăsase aversiunea față de orice era legat de cluburile în care fratele ei pierduse bani să o împiedice pe drumul de a găsi siguranța de care avea nevoie.

Până la urmă, ce loc în care să se ascundă era mai bun decât un club de jocuri de noroc? Ar fi fost ultimul loc pe care fratele ei și Lord Flynn l-ar fi suspectat. Pe scurt, s-ar fi ascuns chiar sub nasul lor. „Ce proastă..."

– Doamnă?

Întrebarea nerăbdătoare a paznicului îi întrerupse gândurile frenetice și o trezi la realitate.

Nu putea să plece. Privirea i se opri asupra registrelor de pe biroul lui Calum. „Ce trebuie să fac?" Acea șoaptă periculoasă se strecură în mintea ei. Calmându-se, se forță să zâmbească și rămase locului.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule MacTavish. Dacă ați fi drăguț să-mi luați valiza, îi zise, arătând către bagajul de pe podea.

El îi urmări gestul.

– Și boneta.

Cu pas vioi, se grăbi să îi dea boneta.

– Eu o să iau registrele.

„Dar care sunt registrele blestemate?" Examină biroul și se opri asupra cele șase registre. Bolborosind ceva despre greutatea lor, întâmpină expresia confuză și uimită a domnului MacTavish cu un rânjet.

– Sunteți amabil să îmi arătați drumul?

– Unde să vă conduc? bălmăji el, scrutând valiza și boneta din mâinile lui, de parcă cineva i-ar fi înmânat sceptrul Satanei.

– Către camerele mele, îi răspunse ea ca și cum ar fi instruit un copil.

„Oare cum sunt așa de calmă?"

– Domnul Dabney nu a specificat care ar fi ale dumneavoastră.

– Oh, nu! zise ea sumbru. Era prea preocupat să investigheze situația de la etaj. Domnul Dabney mi-a indicat că o să stau în camera liberă aflată la cea mai mare distanță de sala de jocuri.

MacTavish ezită îndelung. O privi din cap până în picioare, iar în tot acest timp ea își ținu respirația.

Apoi spuse:

– Urmați-mă, doamnă!

„Urmați-mă"? Nedorindu-și să zăbovească și să riște să-i pună alte întrebări periculoase sau, mai rău, să se întoarcă Calum Dabney doar ca să descopere că plecase cu registrele, Eve se grăbi să țină pasul în urma lui. Ce soartă o aștepta pe o lady care tocmai furase de la un proprietar de sală de jocuri? Newgate... Ar fi putut să o arunce în Newgate și să-i întoarcă favorul. „Ceea ce l-ar bucura dacă ar descoperi ce relație este între mine și Gerald." Simți fiori pe șira spinării. Nu putea. Nu avea cum. Cu fiecare pas care o ducea mai departe de biroul lui Calum și mai aproape de camerele ei temporare, se simțea tot mai victorioasă.

– Am ajuns, mormăi MacTavish, invitând-o să intre.

Eve clipi, încercând să-și concentreze privirea asupra camerei în ciuda întunericului. Dornică să scape de compania lui și a oricărei alte persoane, intră și găsi o masă în apropiere, unde aruncă povara din brațe.

– Mulțumesc, domnul MacTavish, îl asigură ea, în timp ce își așeză valiza.

– Pot să trimit una din menajere.

– Nu, spuse ea pițigăiat, după care, pentru a masca acel sunet înalt, tuși. Mă descurc. Sunt în stare să am grijă de mine.

Ceea ce, în parte, era adevărat. Părând la fel de dornic să scape de ea, MacTavish ieși grăbit din cameră, închizând ușa în urma lui și lăsând-o singură în întunericul de abanos.

O liniște ciudată domnea în camerele mici, parcă țiuindu-i puternic în urechi. Îndreptându-se încet spre patul din mijlocul camerei, Eve se așeză pe marginea saltelei. Simțind povara minciunilor apăsându-i pe umeri, se întinse pe spate, cu mâinile deasupra ei. Orice sentiment de victorie pe care îl avusese cu privire la evadarea ei fără a fi descoperită și alungată în mijlocul nopții dispăru odată ce o lovi realitatea lucrurilor pe care le făcuse.

Îi sustrăsese registrele domnului Dabney, îl mințise pe unul dintre paznicii voinici și îi ocupase cu forța una dintre camerele private. Eve se lovi cu o mână peste ochi.

– Gândește, Eve, gândește! zise ea încet, sunetul vocii ei ce răsună în liniștea mormânta cumva îmbărbătând-o.

Calum Dabney își făcuse o părere despre ea – una deloc avantajoasă. Exista doar o singură cale prin care să își asigure postul de contabilă. Ochii ei, de bunăvoie și de capul lor, se opriră asupra grămezii pe care o așezase pe masă. Zâmbi și, simțind că își găsise un scop, se ridică în picioare.

În cel mai bun caz, avea câteva ore până ce el urma să descopere ceea ce făcuse. Înviorată, Eve înaintă, adună registrele și le așeză pe unul dintre birourile din apropiere.

Fără a-și permite să se mai gândească la cel de-al doilea act al duplicității ei față de Calum Dabney, trase scaunul din lemn cu spătar și se puse pe treabă.

Capitolul 5

La nici douăsprezece ore de când o refuzase pe doamna Swindell[1], cu numele ei extrem de nefericit pentru o sală de jocuri și cu mirosul ei ciudat, Calum se simțea ca naiba.

Doar că de această dată nu era vorba doar de vinovăția pe care o simțea pentru că nu dăduse curs rugăminților obosite ale acelei femei tinere.

Așezat la masa de mic dejun din bucătărie, Calum sorbi din cafea și tresări. Încercând să ignore acea stare de disconfort, începu să citească prima pagina din *Times*. Deși majoritatea oamenilor parcurgeau acele pagini pentru bârfele conținute, de-a lungul anilor, Calum le studiase datorită clienților lui. Un proprietar de local avea un avantaj când știa din timp dacă unul dintre patronii lui se afla în pragul disperării. Întotdeauna era bine să fie cu un pas înaintea lor. Frunzări poveștile și numele inutile, apoi se opri brusc asupra unui nume de nobil familiar, care era menționat la începutul și în mijlocului paginii.

Ducele de Bedford este îndurerat de pierderea surorii lui.

Calum tresări. Mica ducesă Lena. Nu-și permisese să se gândească la acea fată de mai mulți ani decât își putea aminti. Acum trebuia – începu să calculeze – să aibă aproape 26 de ani. Trecând peste amintirea ei, continuă să parcurgă în grabă articolul.

Sora lui lipsește de mai bine de o săptămână, iar ducele își manifestă durerea oriunde merge, la toate întâlnirile și evenimentele. Îndureratul duce de Bedford a jurat să nu se oprească până ce nu își va găsi sora. Un asemenea devotament a atras atenția

[1] Înșelătorie

nenumăratelor peţitoare. Nici una nu deţine însă averea de care are nevoie acest gentleman.

Calum termină de citit articolul despre bastardul nemilos care îl întemniţase cu mulţi ani în urmă şi despre sora lui, care acum părea pierdută. Devotament şi durere? Din partea ducelui de Bedford? Pufni. Mai repede credea că diavolul avea o slăbiciune pentru omenire.

– Arăţi ca naiba, îi zise Adair tărăgănat şi afectat, făcându-l pe Calum să se trezească din reverie.

Rupând cu dinţii o bucată de pâine, flutură partea nemuşcată către ochiul umflat al lui Calum. De parcă el avea nevoie să-i arate cineva rana. Luând micul dejun cu ceilalţi paznici care discutau despre afacerile clubului, Calum avu grijă să nu arate că se simţea ca naiba.

După întâlnirea cu doamna Swindell, îşi petrecuse seara oprind o luptă între fostul mare campion Sam Storm şi mai mult decât neobrăzatul Lord Pemberly.

– Când iei un pumn în faţă, cam asta se întâmplă, bolborosi el, dând deoparte ziarul.

În special o lovitură rătăcită aruncată de un luptător iscusit. Adair luă cuţitul şi tăie o bucată de cârnat.

– Ah, eu nu am de unde să ştiu asta!

Paznicii aşezaţi în jurul mesei începură să râdă. Permiţându-le acestor bărbaţi să-şi ia porţia de veselie şi de glume, Calum sorbi din nou din cafea.

– Ai citit asta? întrebă Adair cu gura plină. Schimbându-şi tonul, ridică din bărbie către exemplarul din *Times*. Despre Bedford, clarifică el.

– Da, răspunse el, încercând să pară detaşat.

În afara banilor pe care secătura îi datora clubului Iadul şi Păcatul, pe Calum nu-l interesa deloc dacă omul îşi pierduse sora sau cum vorbea societatea despre bastardul desfrânat.

– Doar despre asta se vorbeşte la mesele de jocuri. Se pare că din cauza asta nu a mai venit atât de des la noi.

Calum pufni.

– Singurul motiv pentru care nu a mai venit este că ştie că suntem pe punctul de a-i cere datoria.

Şi oricine credea altceva nu văzuse nemernicia ducelui de Bedford... „O să te văd atârnând, haimana!" I se strânse stomacul

când își aminti de acea fatidică noapte. Se ridică iute. Adair privi în sus.

– Pot să mă ocup eu de etaje, se oferi fratele său, făcând semn cu capul spre ochiul umflat al lui Calum.

Primele ore ale dimineții erau cele mai liniștite la club, clienții dormeau acasă sau în camerele lor private, pentru a se trezi din excesele nopții anterioare. Calum însă nu era genul de persoană care să se ferească de responsabilități și, cu siguranță, nu din cauza unei lovituri neplanificate pe care o primise din plin în față.

– Sunt bine, bolborosi el.

Mințea. Se simțea de parcă cineva l-ar fi târât cu fața în jos pe pietrele din St. Giles. Făcu un gest de mulțumire cu mâna și apoi plecă, lăsându-l pe fratele său și pe ceilalți paznici în spate, îndreptându-se către etajul sălii de joc. Trecând prin labirintul localului, urmări holurile goale care duceau spre zona de joc. Calum ajunsese la etajele liniștite. Mirosul de țigară încă plutea în aer, așa cum se întâmpla de obicei, atât de familiar și liniștitor.

În afară de câțiva bine cunoscuți nemernici, mesele erau goale. Lipseau patronii. Femeile sumar îmbrăcate care renunțaseră la îndeletnicirile lor de prostituate în favoarea celor de servitoare umblau dintr-o parte în alta a sălii, ștergând deja strălucitoarele mese de mahon. Chiar și în tăcere, îi bubuia capul.

– Ți-am spus că sunt bine, zise el cu jumătate de gură.

Adair înjură și se așeză lângă el.

– Cum dracu' faci asta?

– Talent, mârâi el.

Nu-i menționă că acele abilități căpătate pe stradă, când era nevoit să-și folosească fiecare simț, fuseseră sporite în cele cinci zile pe care le petrecuse în măruntaiele închisorii din Newgate. În celulele întunecate și umede, pentru a nu înnebuni, Calum își concentrase atenția asupra chițăitului șobolanilor și asupra pașilor paznicilor nemiloși. Faptul că stăruise asupra tuturor lucrurilor pentru a evita propria teroare îl menținuse sănătos. Rămaseră tăcuți, amândoi analizând clubul acum atât de liniștit. Un râset lătrat și ascuțit răsună în încăpere la masa lui Lord Langley, intensificând bubuiturile care îi pulsau în cap.

– Să înțeleg că încă suntem lipsiți de serviciile unui contabil? întrebă Adair, tulburând calmul.

Îi reveniră în minte chipul și ochii mari ai doamnei Swindell, precum și vina blestemată pe care nu voia să o simtă. După ce luase acel pumn în cap, se retrăsese în camera lui, își îngrijise vânătaia și căzuse într-un somn adânc. Nu trebuise să se gândească la creatura mică și la ochii ei mari și înspăimântați – până acum.

– Te așteptai să o angajez? ripostă el, ridicând din sprânceană.

– Tu? pufni Adair.

Calum îl cercetă. Fratele său îi rânji sfios.

– Am crezut că e posibil, admise el.

Calum se înfioră. Un bărbat era puternic atât timp cât oamenii credeau asta. În momentul în care cineva își arăta fragilitatea, zilele în St. Giles îi erau numărate.

– Am zis că *era* posibil, îi aminti Adair.

Ridicând din umeri, Calum continuă să scruteze sala de joc. Calum nu era Ryker Black – abia dacă mai avea un crâmpei de suflet –, dar nu putea să-și abandoneze familia și pe cei care depindeau de el pentru a ajuta o străină. O străină care ajunsese cu cinci zile întârziere la interviu și care crezuse că el ar fi angajat pe cineva fără a verifica și a vedea acea persoană. Adair oftă.

– Dacă te consolează cu ceva, nici eu nu mi-aș fi dorit sarcina de a o refuza.

Nu, asta în mod clar nu-i alunga remușcările.

– Ai intervievat-o, să înțeleg.

Calum încuviință scurt din cap.

– Deși știai în tot acest timp că nu aveai să o angajezi. Mai ales după ce a ajuns la interviu cu cinci zile întârziere, în mijlocul acțiunilor din club.

Corect. Scrâșni din dinți. Fratele lui nu avea să lase deoparte treaba asta nenorocită legată de doamna Swindell cu numele ei atroce, la fel de atroce ca boneta ei? Ar fi preferat să vorbească despre orice numai despre femeia aia tremurândă cu disperare în ochi, nu! Calum cunoștea disperarea. Golea sufletul unui om și îl umplea cu o teamă care îți îngheța sângele. Doar o licărire a chipului ei după ce își scosese acea bonetă teribilă îi arătase că doamna Swindell știa câte ceva despre disperare.

– Era capabilă...

Îl reduse la tăcere pe Adair cu o privire dură.

– Avem un alt candidat pentru acest post programat pentru vineri, adăugă înțelept fratele lui. Domnul Cleverly.

Un nume mult mai bun decât Swindell.

– Dacă între timp ai prefera să mă ocup eu de această sarcină, pot să o fac.

Din nou. Așa cum făcuse Adair după ce plecase Helena din club – prima dată pentru un sezon londonez și apoi pentru totdeauna, când devenise ducesa de Somerset. Chiar și așa, Calum luă în considerare oferta. O lua în calcul în mod generos. Din păcate, Adair își încheiase rolul de contabil deținut cândva, postul de șef al securității din acel moment fiind la fel de important.

– O să mă ocup eu. Ai destule pe cap cu paznicii.

Calum își pocni încheieturile.

– Nu o să stăm mereu fără un contabil bun.

Între timp, Calum avea să se ocupe de asta. Era al doilea în rang de când cumpăraseră și deschiseseră clubul. Totuși, pentru el, acest rol – indiferent cine avusese majoritatea acțiunilor – avea aceeași importanță. Un om era puternic dacă avea alături oameni puternici. De aceea, când unii dintre oamenii care trăiau pe străzi se izolaseră de lume și se bazaseră doar pe ei înșiși, Calum preferase să facă opusul. Frații lui îl salvaseră de prea multe ori ca el să creadă că nu avea nevoie de nimeni în viața lui. Ceea ce conta însă erau oamenii în care avea încredere. Calum simțise pe propria piele pericolul de a fi slab. Fusese necesară o singură greșeală. Își încleștă fălcile. Și aproape că fusese spânzurat la Newgate pentru acea prostie.

Paznicul de la intrare deschise ușa larg pentru a primi doi clienți. Elegant îmbrăcați cu mantii negre de satin și cu pălării negre asortate, puteau fi oricare dintre gentlemeni care veneau la Iadul și Păcatul. Calum mîji ochii, îndreptându-și atenția asupra unuia dintre nobili – Lord Bedford, cu ochii în pământ și cu umerii lăsați. Bărbați dichisiți se apropiară de tânărul duce, atingându-l cu palma pe spate în semn de compasiune. Durerea falsă pe care o afișa bărbatul era mult mai respingătoare decât un spectacol pentru copii cu Punch și Judy[1].

[1] Spectacol tradițional britanic, de obicei deosebit de violent, cu păpușile domnul Punch și doamna Judy, în care se prezintă scurte scenete în care soțul își agresează soția permanent. (n.tr.)

Dacă ar fi fost unul dintre cei care credeau în soartă, Calum ar fi spus că apariția neprevăzută a lui Bedford era modul tăcut al acelei femei de ieri de a-i confirma părerea despre ea.

– Ce e? întrebă Adair.

Când te ascundeai pe alei umede, tăcerea fiind singura barieră între tine și bărbații de care fugeai, erai obișnuit să citești gândurile altora.

Fără a-și lua privirea de la ducele de Bedford, Calum își mișcă ușor bărbia.

– Se pare că îndureratul duce și-a revenit suficient de mult pentru a petrece timp aici, comentă el, vorbind tărăgănat și afectat, urmărind cum puternicul aristocrat își făcea loc prin mulțime.

Doar un nătâng ar fi crezut că beția ducelui era cauzată de dispariția surorii lui, așa cum arăta cu barba abia crescută de o zi și cu obrajii îmbujorați.

– Să stai cu ochii pe el în mod deosebit, îi zise, evitând privirea pătrunzătoare a fratelui lui. Ne datorează 15 000.

Victoria avea gust dulce pe buzele lui Calum și o simțea din plin rostind acele cuvinte. Îl privi pe Adair îndepărtându-se și îl urmări cum, la fel de iscusit ca în zilele în care se ocupa de hoții, își făcu loc printre stâlpi și mese, cu ochii în patru, analizând tot.

Atenția lui Calum însă se concentră asupra unei singure persoane. Ducele și companionul lui se așezară la ruleta ocupată până de curând de alți doi membri. Jucară câteva mâini. Oamenii disperați erau capabili de lucruri disperate, fiind un sentiment tulburător în modul în care se inversaseră rolurile. Faptul că abandonase căutarea surorii lui mult iubite pentru a paria niște monede pe care nu le avea era încă un indiciu al depravării lui, dar asta nu-l surprindea deloc pe Calum. Ducele era doar la un pas de închisoare din cauza datoriilor, iar Calum, scăpat de la Newgate și rege peste propriul imperiu, era responsabil pentru decăderea lui Bedford. Continuă să-l supravegheze atent.

Calum observă cât de ironică putea fi soarta. Prima dată, pentru a-și hrăni familia, furase ceasul cu lănțișor al nobilului. Acum, același bastard nemilos îi oferea de bunăvoie bani și aduna datorii pentru privilegiul de a sta la masa lui.

Ce ciudat! Bărbatul venea acolo fără a ști că proprietarul era același băiat pe care îl dăduse pe mâna poliției pentru a fi spânzurat.

Lord Bedford se uită în jur. Privirea lui o întâlni pentru câteva clipe pe a lui Calum, însă trecu mai departe.

Sau poate, în îngâmfarea și infatuarea lui, pur și simplu nu-i păsa. Nu de puține ori, membrii nobilimii demonstraseră că propriile lor plăceri și nevoia de confort erau cele mai importante – nu-i interesau copiii înfometați de pe străzi. Majoritatea bărbaților, incluzându-l și pe fratele lui, nu ar fi avut odihnă până când nu s-ar fi răzbunat pe duce. Calum însă nu-și clădise viața pe răzbunare. În schimb, găsise puterea și stabilitatea ridicându-se și luând de la acel bărbat și de la toți cei de teapa lui bani în moduri legale și care îi aduceau vindecare. Succesele lui Calum erau victorii suficiente.

Alungând gândurile legate de ducele de Bedford, Calum părăsi etajul, îndreptându-se către biroul lui. Până când avea să găsească un înlocuitor, sarcina era a lui. În afara siguranței etajelor, nu era altă treabă mai importantă decât supravegherea finanțelor clubului. Ajungând la birou, apăsă pe clanță și intră. Soarele ieșise la orizont, aruncând raze de lumină portocalii și roșii în încăpere. Își turnă coniac din dulap și se duse spre birou.

Calum clipi. Biroul lui era curat și ordonat. Sau mai degrabă era gol. Clipi din nou, dar priveliștea rămase la fel. Ce naiba?

Puse paharul jos cu un zgomot puternic. Lichidul se scurse pe suprafața de piele. Privi sub biroul oval și, cu mișcări rapide, trase de fiecare sertar, căutând. Primise un pumn în cap, dar și-ar fi amintit dacă ar fi mutat blestematele de registre. Cu mâinile în șolduri, se hotărî să caute și pe rafturi. Dispăruseră. La naiba!

În ultimii doi ani, în Iadul și Păcatul se infiltraseră mulți dușmani. De la angajați neloiali, care îi ajutaseră pe rivalii localului lor, cei de la Bârlogul Diavolului, până la fostul șef de bandă, Diggory, și soția lui, care încercaseră să le facă rău cu adevărat. Încă se întâmpla asta... Calum țâșni din cameră, strigând după un servitor. Câteva clipe mai târziu, un paznic tânăr își vârî capul în cameră.

– Ați strigat, domnule Dabney?

– MacTavish, tună el. Îl vreau pe MacTavish!

Bărbatul fusese ultima persoană de care avea cunoștință că intrase în biroul lui... Îngheță. Și doamna Swindell, care ba era lașă, ba curajos de insistentă. Bătu cu pumnul în perete. La naiba! Era din banda lui Killoran! Ușa se deschise, iar MacTavish se grăbi să intre.

– Ați cerut să mă vedeți, domnule...

– Registrele mele, zise el brusc, pe un ton calm, în ciuda furiei care îi ardea în vene.

Bărbatul roșcovan înclină din cap.

– Registrele mele lipsesc, rosti apăsat Calum, pipăind cu mâna spațiul gol de pe biroul lui.

MacTavish ridică încurcat din sprâncene și se scărpină în claia bogată de păr roșu.

– Sunt la doamna Swindell.

– Doamna Swindell, repetă el automat, în timp ce bărbatul din fața lui îi confirmase cele mai rele suspiciuni.

Matahala de om încuviință.

– Le-a luat aseară...

Calum începu să înjure porcos.

Odată cu moartea foștilor lideri de bandă și cu pacea pe care o făcuseră cu Bârlogul Diavolului, lăsaseră garda jos.

– Și cum mi-a luat ea registrele? întrebă el, încercând să-și țină temperamentul sub control.

Până la urmă, era vina lui. Când ieșise în grabă pentru a se ocupa de lupta ce avea loc la etaj, îi dăduse lui MacTavish doar un ordin vag cu privire la acea femeie blestemată.

– Păi, le-a dus la ea în camere.

– În camere?

Paznicul încuviință din cap, confirmându-i lui Calum că vorbise cu voce tare.

– Ce camere? zbieră el.

– Prima cameră disponibilă aflată la cea mai mare distanță de sălile de joc.

Calum deja ieșise din încăpere.

– Așa cum ai ordonat! strigă MacTavish după el.

„Așa cum am ordonat?" O străină se furișase în club – în biroul lui –, fugise cu registrele și chiar reușise să obțină o cameră cu prefăcătoriile ei. Ce tâmpit! Menajerele care făceau curățenie pe etaj se ferira din calea lui. Calum privea înainte, tot felul de întrebări învârtindu-se în mintea lui. Cine o trimisese? Cu siguranță, venise pentru beneficiul lui Killoran. Cine altcineva să vrea și să aibă nevoie de registrele și arhivele lor? Scandalurile din trecut le arătaseră pericolul de a nu descoperi dușmanul ascuns și adevărat.

Ajungând la ultima ușă de la etajul apartamentelor principale, Calum deschise ușa, trântind-o de perete. Aceasta se izbi cu zgomot și atât de tare de lambriu încât ricoșă înapoi. El o opri cu umărul pentru a nu fi lovit în față. Cea de-a doua surpriză a zilei îl izbi precum un nou val puternic. Așezată la biroul ei, doamna Swindell înălță capul. Încă era acolo... Îl privi cu ochii aceia mari, adormiți și confuzi.

– Doamnă Swindell, o salută cu răceală, intrând în camera pe care ea o ocupase cu forța.

Calum închise ușa și se sprijini cu șoldul de ea, apoi așteptă.

Capitolul 6

El știa.

Calum Dabney ajunsese la concluzia că Eve era, de fapt, fata care odinioară îi adusese mâncare pe furiș, iar apoi, într-o noapte în care fusese cuprinsă de frică, îl trădase în cel mai urât mod posibil... Nu era altă explicație pentru furia arzătoare din ochii lui care îi ardea pielea.

Însă în toți acești ani ea crezuse că fusese spânzurat, se gândi ea încruntându-se. Fratele ei Gerald o necăjise mereu cu adevărul legat de moartea lui Calum, până când devenise maestră în stăpânirea emoțiilor și îl lipsise de lacrimile pe care i le provoca acel gând.

Calum își arcui puternic una dintre sprâncenele maronii. Dezmeticindu-se din momentul de confuzie, Eve îi urmări privirea, care se opri la grămada de registre împrăștiate pe biroul mult prea mic pe care îl ocupase cu o seară în urmă. Deodată, își aminti. Fusese descoperită. Îi furase registrele.

– Oh, zise ea încet. Asta...

Cu o grație lipsită de vlagă, care trezea în ea deopotrivă căldură și neliniște, Calum se îndepărtă de ușă și înaintă.

– Asta? repetă el ca un ecou.

Tonul lui lin, adânc, de bariton trezea mii de senzații în interiorul ei. Avea consistența ciocolatei topite în interior, dar cu glazura tare. „Oh, Doamne!" Eve se forță să rămână pe loc în timp ce picioarele lui lungi parcurseră rapid scurta distanță dintre ei. Chiar își dorea să se fi ridicat singură sau cel puțin să fi avut șansa să se gândească la o apărare potrivită pentru faptele ei. Deși, judecând după furia pe care el abia reușea să și-o tempereze, nici o explicație nu ar fi fost acceptată. Totuși, Eve se forță să zâmbească.

– Domnule Dabney.

Și cu toată grația pe care i-o insuflaseră numeroasele doici și guvernante, se ridică și făcu o reverență.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să-mi dau seama dacă tu ești nerușinat de insolentă sau pur și simplu nu ai creier între urechile alea!

– Sunt forțată să aleg doar una din aceste două opțiuni? Dacă e așa, o aleg pe prima.

– Crezi că asta e o chestiune despre care poți să râzi?

Calum clipi din genele lui dese și castanii, iar căpruiul-închis al irișilor lui dispăru. Eve abia dacă mai putea să respire. Nu fusese niciodată una dintre acele femei care își pierdeau stăpânirea de sine. Era practică, rațională și atât de concentrată la supraviețuire, încât nu avusese timp să observe detaliile minore, dar frumoase din jurul ei, precum genele lui Calum Dabney. Era un lucru absurd din mai multe motive. Primul: dat fiind că îi furase registrele și se instalase fără permisiune într-una din camerele lui private, ar fi putut să-i întoarcă cruzimea de care dăduse dovadă familia ei și să o trimită la Newgate. Al doilea: era la doar un ordin distanță de a fi alungată, fără a avea unde să se ducă... Doar acasă.

Și totuși, începuse să observe și nu se putea opri. Umerii lui masivi. Mirosul de santal al pielii lui. Nasul lui ușor încovoiat. Nasul lui... care zvâcnea și se încrețea.

– Deci?

Conștientizându-și propriul miros, acel amestec înțepător de afine și oțet, Eve se învioră, chinuindu-se să-și aducă aminte întrebarea pe care i-o adresase – și reușind.

– Nu era intenția mea să te îngrijorez *ori* să te enervez. Pur și simplu, spuneam că, dacă am doar cele două opțiuni pe care mi le-ai prezentat...

Văzându-i privirea din ce în ce mai rece, începu să-i ceară scuze fără să se mai gândească.

– Îți cer scuze pentru asta, conchise ea afectată.

Nu putea să-i explice că, odată că trecerea timpului, cu excepția prietenilor, familiei și eventual a servitorilor, devenise destul de nepriceputâ când venea vorba de conversațiile dintre doi oameni. „Nu ai fost mereu așa în preajma acestui bărbat..."

– Cine te-a trimis? o întrebă poruncitor, făcând încă un pas în direcția ei.

Neliniștită de gheața din ochii lui căprui, Eve se ridică și se îndepărtă de el. Stătuse lângă el ore în șir în fiecare săptămână vreme de un an. Fusese un copil, iar el, un băiat care devenea adolescent. Dar, în același timp, nu o atinsese niciodată. Viața cu Gerald îi arătase însă o parte extrem de urâtă a sufletului unui bărbat, acest lucru învățând-o destule lucruri care acum o îngrijorau.

– Eu... Să-mi scot recomandările.

Eve se grăbi spre valiză.

– Nu la asta mă refer, îi zise el clar, făcând-o să rămână pe loc.

Atunci la ce se referea? Se lupta cu propriile griji.

– Sunt aici pentru că am nevoie de lucru, domnule Dabney, îi răspunse ea sinceră.

El pufni.

– Și te aștepți ca, mințindu-mi angajații, furându-mi registrele și luând cu forța camerele astea, să obții un post legitim în clubul meu?

– Presupun că nu, dacă pui problema așa, obiectă ea.

O șuviță de păr – vopsită în negru și foarte neascultătoare – se desprinse din cocul ei strâmb. O dădu după ureche.

El strânse din buze, cu colțurile gurii în jos. Se încruntă, iar acea cicatrice unică sub formă de T rămase fără culoare.

– Ai zece minute să-ți aduni lucrurile și să pleci.

Era un avertisment pe care trebuia să fie surdă pentru a nu-l auzi. Își frământă puternic mâinile, lăsându-și urme în palme. De ce nu putea să fie și ea precum acele doamne care aveau darul cuvintelor și care erau mereu pregătite cu un zâmbet timid?

– Un paznic te va ajuta să-ți faci rost de o trăsură, doamnă, îi zise el pe un ton implacabil, după care se întoarse spre ieșire.

– Su... Sunt erori.

Disperarea îi făcea vocea să tremure. Încremeni, detestându-și propria slăbiciune. Calum se opri brusc. Nu se întoarse, dar nici nu plecă, așa că își făcu curaj. Grăbindu-se spre birou, frunzări registrele pe care le sortase și le studiase dis-de-dimineață. Apucă registrul din piele maro, un volum care conținea cheltuielile lunii curente.

– Dacă te uiți aici...

Eve sări peste pagini, răsfoind și căutând în grabă.

– Ah! țipă ea când ridică privirea.

Calum era la câțiva centimetri de ea. Surprinsă, scăpă registrul din mână. Blestemă și se aplecă să-l ridice, în timp ce el întinse mâinile prinzând-o cu ușurință. Degetele lor se atinseră, iar o explozie de căldură îi cuprinse trupul. I se uscă gura... Totuși, nu frica o ținea în loc. Era conștientizarea primejdioasă, nedorită a prezenței lui ca bărbat.

– Aici, zise ea, întinzându-se și deschizând registrul în mâna lui, indicându-i a optsprezecea coloană de pe pagină.

În acele clipe, respira cu mai multă stăpânire de sine decât se crezuse în stare.

– Cine a ținut registrele înainte fura de la tine.

Calum închise și deschise gura precum un pește aruncat brusc pe uscat.

– Dă-mi să văd, îi ceru el, trăgând de registru până ce mâna ei alunecă de pe el.

De parcă ar fi făcut asta mereu, se așeză lângă el și atinse pagina din nou.

– Acolo!

– Imposibil, bolborosi el, șocat și indignat în același timp.

Spre deosebire de fratele ei Gerald, Eve nu era genul de persoană care să se bucure de ghinionul și umilirea altora. Însă, în această situație, disperată să obțină postul de contabilă, era încântată că descoperise că femeia care se ocupase de registre era o hoață. Iar faptul că putea să-i ofere dovezi lui Calum scotea în evidență ce influență pozitivă avea să aibă acolo. Totuși, în timp ce Calum răsfoia frenetic paginile, trecând cu privirea de la stânga la dreapta și răsfoind din nou, se îmbărbătă și mai mult.

– E ceva ce putea să scape oricui.

– Toată lumea a făcut-o!

Înjură ca un birjar, vorbele acelea păcătoase despre afinitatea regelui pentru mama lui făcând-o să se înroșească până în vârful urechilor. Eve își drese glasul.

– Ei bine, eu sunt mai mult decât bucuroasă să rămân vreme de trei luni și să te ajut.

O țintui cu acea privire arzătoare care spunea că era nebună și nesăbuită în același timp.

– Doar nu crezi că, după ce am angajat o femeie care m-a înșelat, voi accepta alta care mi-a furat registrele și camerele.

– Nu ți-am furat registrele, zise ea pe un ton defensiv. Sunt toate aici. Făcu o pauză. Iar acum, în cea mai mare parte, sunt și în ordine.

Nu avusese timp să investigheze și conturile legate de lichior pentru că i se închiseseră ochii din cauza oboselii.

– Și, cu siguranță, nu pot fura camere. În cel mai bun caz, le pot împrumuta...

Nu apucă să termine fraza, că apropierea chipului lui o făcu să suspine înfrigurată.

– Pentru o tânără femeie disperată să obțină un post, doamnă Swindell, sunteți surprinzător de obraznică, șopti el.

Dacă ar fi fost mai stăpână pe ea, i-ar fi spus că nu fusese niciodată obraznică. Lipsa familiei și a prietenilor o lăsase cu o inabilitate îngrijorătoare de a nu-și putea exprima părerile. Din păcate, mirosul de miere și de cafea din respirația lui îi îmbujoră obrajii, îmbătând-o cu acel amestec surprinzător... Dar și mai surprinzător era că venea dinspre proprietarul dur al unui club de jocuri de noroc. Încercând să se stăpânească, Eve își umezi buzele.

– Nu este intenția mea să fiu insolentă. Sunt directă, domnule Dabney. Ai nevoie de un contabil.

Mișcându-se în jurul lui, se grăbi să recupereze registrul pe care el îl lăsase jos.

– Eu am nevoie de post. De ce trebuie să ne fâstâcim în fața beneficiilor reciproce ale acestei relații?

Rămase tăcut în fața pledoariei ei. Chipul lui cu trăsături aspre ca o mască de piatră avea doar crâmpeie din băiatul care fusese odată. „Nu ai nici un drept să fii aici..." Înăbușindu-și vinovăția care o rodea, își ridică bărbia.

– Nu te întreb pentru că sunt disperată. Făcu o pauză. Deși sunt. Ci îți cer asta pentru că sunt capabilă și calificată și nu te voi dezamăgi.

„Așa cum am făcut înainte..."

*

Când era emoționată, ochii căprui ai doamnei Swindell prindeau viață, străluciri aurii dansând în irisurile ei. Pledoaria plină de pasiune îi colorase obrajii în roz. Pieptul ei pulsa sub materialul argintiu al rochiei, ridicându-se și coborând sub forța emoțiilor.

Iar când ea renunță la imaginea de fetiță tremurândă și îngrozită, Calum rămăsese uimit în fața adevărului surprinzător și uimitor – doamna Swindell, pe care o crezuse o creatură simplă și mirositoare, era chiar... drăguță.

Oh, încă putea a oțet și a fructe fermentate, dar era ceva interesant la nasul ei ușor cârn acoperit de pistrui și la pometii ei eleganți și înalți. Însă nu farmecul ei îl atrăgea, ci mai degrabă îndrăzneala. Toate femeile care avuseseră acel post înainte îi evitaseră privirea și vorbeau doar când erau întrebate. Cu siguranță, nu trăncăneau și nu scoteau replici acide. Doamna Swindell înălță capul, iar o șuviță de păr îi căzu peste sprânceană. O dădu iute după ureche.

– Să înțeleg că iei în considerare asta, presupuse ea, radiind de fericire.

Luase ceva în considerare... pe ea, mai precis. Oricât de nebunesc suna asta. Cu siguranță, nu se gândise nici o clipă să-i ofere postul – asta, până când nu-i observă licărirea de speranță care îi făcea ochii să strălucească.

– Nu, răspunse el mai mult pentru sine decât pentru ea.

Strălucirea din ochii ei se stinse. „La naiba!"

– Dă-mi referințele tale afurisite, mârâi el.

Doamna Swindell încremeni, apoi țâșni. Cu viteză și grație în pașii ei mici, se îndreptă spre dulapul din colțul camerei. O adevărată Regina Mab[1], precum în poveștile pe care i le spusese mama lui cu mult timp în urmă. Tulburat de amintirea părinților lui la care nu se mai gândise de ani buni, își concentră toată atenția asupra doamnei Swindell. Aplecându-se spre valiză, vârî mâna în deschizătură și trase foile afară. Fără a scoate un cuvânt, i le înmână.

Desfăcând hârtiile împăturite, Calum frunzări excelentele referințe scrise în favoarea femeii. Justificau patru ani din viața doamnei

[1] Regina Mab este o zână ce apare în piesa *Romeo și Julieta* de William Shakespeare, unde simbolizează libertatea. (n.tr.)

Swindell. Totuși, ce o determinase să caute un loc de muncă la un comerciant? Cu tonul ei cultivat și umerii țanțoși, se vedea clar că femeia era o lady.

– Ce s-a întâmplat cu domnul Winchester? întrebă el, ridicându-și privirea din foaie.

Ea clătină din cap. Calum rămase cu pagina în aer, ceea ce o făcu să-și țintească privirea într-acolo.

– A murit, zise ea fără să stea pe gânduri. Sau era pe moarte. Era bolnav.

Ca răspuns la gânguritul ei, Calum se încruntă, reducând-o la tăcere. Ea își feri privirea, uitându-se spre ghetuțe, pielea jerpelită arătând cât de vechi și de purtate erau. În anii petrecuți pe străzi, dar și în timpul în care condusese Iadul și Păcatul, Calum învățase că oamenii bolboroseau încontinuu când erau nervoși, ascundeau ceva ori se temeau. Care era oare povestea doamnei Swindell? Sau era pur și simplu un om cu încălțămintea ruptă și la fel de disperat cum fusese și el odinioară?

Doamna Swindell ridică ochii, iar privirile li se întâlniră.

– A fost un angajator bun, îi spuse pe un ton grav, care nu putea decât să emane adevăr. Loial servitorilor lui. Iubitor față de familie. M-a tratat cu corectitudine. Nu a contat că sunt femeie. M-a considerat capabilă.

O umbră îi cuprinse ochii căprui, iar o durere reală i se citi pe chip, o durere pe care nici cea mai iscusită actriță de la Covent Garden nu putea să o mimeze.

– S-a îmbolnăvit, iar cât timp a fost bolnav, eu m-am ocupat de finanțe. Apoi a murit și totul a rămas în grija...

Ea își împreună mâinile și își feri privirea. Calum întinse o mână spre ea și, atingând-o cu degetele, o forță să se uite la el. Era o mișcare îndrăzneață. Una pe care nu avea nici un drept să o facă. Și totuși, atingerea catifelată a pielii ei îl captivă. Ea deschise gura și expiră îndelung. Fără îndoială, cu frică. Calum îndurase destule întâlniri la care fusese forțat să participe de dragul celor doi frați care se căsătoriseră cu nobili, așa că era obișnuit cu privirile neliniștite. O eliberă, lăsând mâna jos.

Însă doamna Swindell nu se retrase, trezindu-i admirația.

– Totul a rămas în grija...? întrebă el, ordinul sunând morocănos până și pentru urechile lui.

– Fiului său.

Dintr-odată, toată durerea din ochii ei sinceri se transformă în ură, acel sentiment clocotitor pe care Calum îl știa atât de bine. Era o emoție care ardea atât de puternic în măruntaie și care nu putea fi nici alungată, nici mimată.

– Era... Scrâșni din dinți. Este nemilos!

El o privi pătrunzător.

– Așa că am plecat.

Pentru multe femei, recunoașterea acestei situații ar fi fost un bun prilej de a plânge și de a emite rugăminți, lingușindu-l pentru a obține un post. Doamna Swindell îl privi sfidătoare, parcă provocându-l să nu îndrăznească să-i fie milă de ea, promițându-i că avea să-l mustre dacă făcea asta. Îl cuprinse un val de admirație, precum și un clocot de furie nespusă față de bărbatul pe care îl menționase. Calum cunoștea prea bine cruzimea nobililor.

– Te-a atins?

Cu toate păcatele de care era vinovat, să rănească o femeie nu era o greșeală pe care să o aibă în sufletul deja întunecat. Era o crimă pe care nu putea să o ierte.

Doamna Swindell ezită, apoi dădu dezaprobator din cap. Mințea, iar el știa asta, pentru că devenise expert în a identifica o persoană care îi spunea neadevăruri.

Calum suspină și examină din nou numele de acolo, apoi se uită peste registre. Acea lady avea nevoie de un loc de muncă și deja suferise din cauza unui angajator nemilos.

Un asemenea adevăr nu ar fi contat pentru Ryker, nu dacă femeia respectivă ar fi reprezentat o amenințare pentru cei care trăiau în interiorul clubului Iadul și Păcatul. Dar Calum nu era întru totul precum Ryker.

Buzele lui se arcuiră involuntar într-o grimasă. Lovitura pe care i-o dăduse Storm noaptea trecută sigur îl zdruncinase serios, întrucât lua în considerare ideea de a-i permite tinerei femei să rămână. Mergea împotriva tuturor lucrurilor în care el credea: intuiție, capacitatea și importanța de a ajunge la timp la o întâlnire și propria lui judecată.

Și atunci de ce se îndoia, când se lăsase întotdeauna mânat de instincte în luarea deciziilor? O singură dată în viață nu-și ascultase vocea interioară și intuiția. Cum se făcea că tocmai atunci acea greșeală era să-l coste viața? Ajunsese la un pas de spânzurătoare.

„Din cauza ta. Pentru că erai îngrozit și speriat. Iar ea era disperată."

– Înaintea ta, trei femei au mai avut acest post, zise el arțăgos. Una dintre ele a fost și va rămâne cea mai bună contabilă din toată Anglia.

Mintea sclipitoare a surorii lui, Helena, putea rivaliza cu ușurință cu cel mai bun savant din lume.

– Și celelalte?

Doamna Swindell nu se temea să-i pună întrebări. Era ceva ce aprecia la ea, deși mai degrabă ar fi preferat să o facă proprietar de club decât să recunoască asta. Era ca și cum și-ar fi pus pe tavă asul din mânecă.

– Una, așa cum mi-ai arătat cu acuratețe, fura de la mine.

O sumă mică în fiecare lună, încât nici Ryker nu observase.

– Și care era umilă ori de câte ori era chemată la întâlnirile noastre. Iar cealaltă a plecat de aici plângând.

– Te asigur că nu sunt o lady plângăcioasă.

Îi vorbise pe un ton atât de ferm și de răgușit, încât mai că îi venea să o creadă. Știa prea bine că nu trebuia să aibă încredere în pălăvrăgelile unui străin.

– Poate că nu, îi zise el.

După modul în care se îmbufnase, fusese ofensată de îndoiala lui.

– Dar acesta nu este localul unui comerciant sau al unui gentleman, o informă Calum direct. Aceasta e o sală de jocuri. Este un loc în care bărbații se îmbată și își pierd averea. E un loc în care femeile se luptă pentru bani și pentru *plăcerea* de a primi atenția nobililor.

Doamna Swindell roși, trădându-și inocența.

– Bărbatul... sau femeia care va avea acest post nu o să fie cocoloșit.

– Nu sunt interesată să fiu cocoloșită. Am grijă de mine, Ca... domnule Dabney, se corectă ea rapid.

Dacă i se înroșeau obrajii mai mult, avea să ia foc. Simpla rostire a prenumelui lui o făcea să roșească. În ciuda asprimii jocului dintre ei, el se abținu să nu rânjească.

– Totodată, este un loc în care o persoană nu roșește din simplul fapt că rostește prenumele cuiva.

O privi insistent pentru că voia să descopere numele acelei lady pline de vervă care stătea țanțoșă în fața lui.

– Eve.

Atât. O silabă. Un nume născut din tentație, întuneric și păcat, care invoca gânduri păcătoase despre tânăra doamnă. Eve îl privi cu o intensitate pătrunzătoare, forțându-l să alunge acele momente de slăbiciune. Își drese glasul.

– Responsabilitățile vor include observarea sălilor de joc. Să vorbești cu paznicii și cu alți proprietari. Să vizitezi vânzătorii și negustorii din Lambeth cu care facem afaceri.

Fiecare cuvânt de pe listă, odată rostit, o făcu să-și piardă culoarea din obraji din ce în ce mai mult, până când doar urmele pistruilor de pe nas îi ieșeau în evidență pe o față altminteri foarte albă.

Când Eve vorbi, vocea ei ștearsă dezvălui aceeași ezitare din seara trecută.

– Să obs... observ sălile de jocuri, zise ea, mișcându-și buza de jos, frământând carnea între dinți.

La naiba să fie dacă nu se simțea puțin vinovat pentru că o făcea să se îngrijoreze!

– U-unde pariază clienții.

Calum își încrucișă brațele.

– Da, acolo unde de obicei domnii se ocupă de pariuri, doamnă Swindell, îi răspunse el sec.

Nu-i cruță sentimentele, împărtășindu-i că ferestrele cu vedere unică de deasupra sălilor erau suficiente pentru a face acele observații. Eve răsuflă încet printre buze.

– Am înțeles.

Tânăra se legăna în față și în spate pe călcâie. Auzindu-i replica, el rămase uimit.

– O s-o fac, zise ea în cele din urmă.

„Oare ar trebuit să o facă?" Cu pași hotărâți, Eve Swindell înaintă spre ușă, trase puternic și o deschise larg.

– Mă scuzi, domnule Dabney, dar trebuie să mă ocup de ritualul de dimineață, ca apoi să-mi încep ziua și să-mi îndeplinesc sarcinile.

Lui Calum îi zvâcniră din nou buzele.

– Nu-ți ofeream postul.

Părea atât de șocată, de parcă ar fi secerat-o cu vârful peniței ei negre abandonate pe birou.

– Nu? Nu asta făceai?

– Nu.

– Oh, zise ea sprijinindu-se de tocul ușii.

Calum își pipăi bărbia, războindu-se cu sine. „Ai încredere în instinctele tale blestemate. Ai încredere... La naiba!"

– E al tău...

Ochii ei străluceau puternic în timp ce se îndepărtă de ușă.

– Ca post temporar, adăugă el.

Toată exaltarea ei se risipi.

– Temporar? repetă ea.

– Nu am încredere în oamenii care mă mint, doamnă Swindell, o informă el direct. Indiferent ce motive au. O persoană capabilă să mintă este în stare de tot soiul de trădări.

Privirile li se încătușară într-o luptă tăcută și plină de însemnătate. Femeia privi prima în altă parte.

– Dar te cred.

„Împotriva judecății mele." Ochii ei, debordând de uimire, se pierdură într-ai lui.

– Dacă te dovedești loială și capabilă, o să iau în considerare varianta de a te angaja permanent.

– Mulțumesc, zise ea, făcându-și aer cu o mână.

Neliniștit de acel mod emotiv de a-și exprima gratitudinea, Calum o avertiză cu un deget îndreptat către locul în care se afla.

– O singură greșeală și ai zburat! Ai grijă, dacă o să aduci belele pe capul acestui club, o să regreți că m-ai întâlnit! Am de gând să te urmăresc. Și dacă văd ceva semne, orice indiciu de trădare, o să te fac să regreți momentul în care ai călcat în acest loc. Ne-am înțeles?

Oare el citise ezitarea și frica din ochii ei înainte ca ea să se prefacă și să le ascundă încuviințând din cap?

– Este foarte clar.

– Cea mai importantă sarcină pe care o ai este să revizuiești registrele clubului.

Făcu un semn cu mâna către cele pe care ea începuse deja să le citească.

– O să-ți aduc și celelalte registre în cameră până când vom putea pregăti un birou. Ai o săptămână să faci o analiză detaliată.

– Trei luni.

„Trei luni?"

– Poftim?

Oare femeia insolentă care tocmai se furișase machiavelic în clubul lui îi dădea acum și comenzi?

– O săptămână nu este suficientă pentru a trece prin toată contabilitatea unui local de jocuri.

Pentru numele lui Dumnezeu, era mai îndrăzneață decât un bărbat, decât orice femeie sau copil pe care îi întâlnise în St. Giles!

– Și totuși, trei luni... Hm... Sună atât de abuziv, zise el vorbind tărăgănat.

Expresia de pe chipul tinerei femei devenea din ce în ce mai misterioasă.

– Trei luni, repetă ea hotărâtă.

Ryker ar fi dat-o afară doar pentru acea impertinență. Încă o dată, Calum demonstra cât de diferit era de celălalt bărbat.

– Aștept ca primul raport să fie gata mâine-dimineață, la ora 6.00. Calum o urmări pentru a observa măcar un semn de teamă la gândul că trebuia să fie gata la acea oră atât de matinală, însă nu descoperi nimic. La mine în birou, adăugă el.

– După cum dorești, Cal... domnule Dabney.

Era a doua oară când își permitea cu îndrăzneală să-i spună prenumele. Era ceva familiar, simțea ceva straniu când o auzea rostind acele silabe cu tonul ei răgușit. Și mai era ceva ce instinctul lui îi spunea că prevestea pericolul. Luptându-se cu un nou val de neliniști, el porni spre ușă.

– Calum, zise el. Văzându-i uimirea, o lămuri: Poți să-mi spui Calum, iar eu, cum găsesc teribil de nefericit numele tău, prefer să-ți spun Eve, nu Swindell.

Ea zâmbi atât de larg, încât i se vedeau gropițele din obraji.

– Calum atunci, murmură pe un ton blând, de parcă voia să se obișnuiască cu el.

Pe măsură ce Calum se grăbea să plece, nu putea să scape de sentimentul neplăcut că tocmai făcuse o mare nebunie angajând-o pe misterioasa contabilă.

Capitolul 7

Eve avea dureri de spate și de ochi. Nici una dintre acestea nu era cauzată de ochelarii groaznici pe care sora Mattison insistase să-i poarte.

Era destul de sigură că, în urma muncii constante pe care o depusese pentru registrele de la Iadul și Păcatul, avea să viseze cifre până la moarte.

Dar în dimineața următoare, obișnuindu-se cu noua situație și cu noua ei casă temporară, Eve simți fiorii victoriei. Zâmbi. Reușise.

Nu doar că obținuse un post la Iadul și Păcatul – fie el și unul interimar –, dar reușise să termine sarcina înfricoșătoare, aproape imposibilă, pe care i-o dăduse Calum cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. O sarcină pe care era sigură că el o inventase pentru a o vedea eșuând.

Așa cum îi explicase în timpul întâlnirii lor din camerele ei temporare, Eve nu fusese niciodată genul de om dărâmat de presiunea provocărilor. Nu cedase când tatăl ei se îmbolnăvise și nici când o părăsise pentru o lume mai bună. Nu cedase când fratele, amintindu-și în cele din urmă de existența ei, găsise potrivit să o forțeze să accepte o căsnicie nedorită. Și, cu siguranță, nu avea să cedeze sau să șovăie în fața unor cifre aruncate pe o pagină, indiferent cât de importante ar fi fost.

Ajunsă la capătul holului, Eve strânse din ochi din pricina aflorisitelor de lentile și merse către scara principală. Chiar și cu vederea încețoșată, observă figura subțire și obosită a paznicului poziționat acolo. Îi aruncă o privire atentă. Înclină din cap în semn de salut și își continuă drumul către scările care duceau la servitori.

Rămasă singură, în intimitatea ei, își scoase ochelarii. Clipi pentru a-și limpezi vederea în spațiul îngust și slab iluminat și încetini pasul. Lemnul bătrân trosnea sub apăsarea picioarelor ei, scoțând tot felul de sunete. De când fusese mică și încercase să-l ajute pe Calum Dabney, câștigând însă doar mânia fratelui ei Gerald, Eve

se obișnuise să se ascundă și să evadeze rapid. Liniștea era cheia supraviețuirii. Învățase asta în urma cruzimii lui Gerald. Nu putea ști niciodată când avea nevoie de o scăpare rapidă, iar acel loc – în special acel loc – nu era o excepție.

Eve ajunse la capătul scării și se opri. Cu tot entuziasmul de care era capabilă, își așeză din nou ochelarii pe nas. Adulmecă aerul, ignorând mirosul încă înțepător al pletelor ei negre. Se lăsă ademenită de valul de mirosuri mult mai plăcute de scorțișoară și de melasă, croindu-și drum către bucătărie. Intră. Toți servitorii care umblau de colo-colo îi observară prezența, oprindu-se brusc din hărmălaia treburilor pe care le făceau.

– Bună dimineața, zise ea zâmbind. Sunt Eve Swindell, noua contabilă.

Aparent liniștiți că nu era cineva care venise să le facă rău, dar nici o persoană care să merite prea mult interes, femeile și bărbații de vârste variate își reluară sarcinile. Eve înaintă către masa din lemn de pin, plină de vase și de coșulețe, straniu aranjată cu farfurii de porțelan și sfeșnice din lapislazuli.

Cât de diferit, straniu și nepotrivit era acel loc! Așezându-se în capătul mesei, întinse mâna pentru a atinge vaza ornată cu auriu, mult mai potrivită pentru sala de mic dejun pe care o lăsase în spate. Zăbovi cu privirea asupra nenumăratelor platouri cu mâncare. Cât de multă era!

– Ea e Excelența Sa, șuieră cineva.

Eve încremeni cu mâna deasupra deliciilor culinare.

Scoțându-și ochelarii, privi în jur și descoperi o fetiță cu bucle grele și aurii, cu obrajii plini de pistrui, privind-o. Uimită, Eve se uită la ghemotocul de copil. Avea aproape aceeași vârstă precum copiii pe care îi vizita la spitalul Salvation Foundling. Era dolofană la față și purta o rochie de calitate. Însă modul în care vorbea arăta că era familiarizată cu conflictele străzii.

– E ceva în neregulă cu auzul și vederea ta. Aceasta este Excelența Sa și...

Un băiat apropiat ca vârstă se strecură în spatele ei și o împinse din drum.

– Ruby, ea este noua contabilă, spuse el șoptind zgomotos.

Judecând după claia de păr blond pe care o avea și după modul în care pusese mâinile pe ea, era fratele ei mai mare.

– Da, chiar eu sunt, zise ea, înclinându-și capul în semn de reverență. Sunt doamna Swindell.

Fetița chicoti.

– Ce nume urât pentru o sală de jocuri!

Ridică din sprâncene. Deja era a doua persoană care îi lua numele în derâdere. Cei doi năstrușnici schimbară o privire complice.

– Tu n-ai idee ce înseamnă, nu-i așa? o atacă Ruby.

– Din păcate, mă tem că nu, răspunse Eve, îndreptându-se către masa goală. Poate că vreți să-mi țineți companie în timp ce iau masa și îmi spuneți și mie!

– Înseamnă că ești o trișoare, apropo, îi zise Ruby analizând-o suspicioasă. Vorbești ciudat.

Eve așteptă răbdătoare până când Ruby și partenerul ei se așezară pe scaunele din fața ei. Luă un șervet, îl desfăcu atentă și îl așeză în poală, conștientă că în tot acest timp copiii îi urmăreau fiecare mișcare.

– Tu n-ai fost născută în stradă.

Băiatul trânti acele cuvinte pe care le amintise în treacăt sora lui sub formă de acuzație.

– Nu, recunoscu ea, fixându-l cu privirea.

– Gideon! îl strigă fetița, făcându-l să se uite la ea. Cum o să împărțim același acoperiș, este normal să împărțim și micul dejun.

Faptul că o priveau în continuare cu o doză sănătoasă de scepticism spunea multe despre viața pe care o trăiseră înainte. Atentă și având un scop în minte, Eve începu să taie prăjitura de prune încă fierbinte. O puse în trei farfurii. Tatăl ei îi spusese odată: „O persoană poate învăța multe despre alta după modul în care își tratează animalele, copiii și servitorii".

– Doar dacă... Privi către cei doi copii. Proprietarii nu vă dau voie?

Gideon sări ca ars.

– Nu există om mai bun pentru care să lucrezi decât domnul Black!

Vorbise cu vehemență și cu o pasiune izvorâtă din loialitate adevărată.

Nu din teamă, așa cum Eve simțea în fața fratelui ei.

– Îhî, se băgă Ruby, așezându-se lângă fratele ei. Ne-a dat o casă și un loc de muncă, să nu fim nevoiți să ajungem într-una din acele case mizerabile de lucru.

Eve se juca cu furculița, urmărindu-i cum mănâncă pe companionii ei de la micul dejun. Câți lorzi și doamne erau interesați să-i ajute pe copiii care sufereau pe străzi? Mai degrabă erau bucuroși să-l cheme pe polițist și să-i alunge, fără să se gândească de două ori, așa cum făcuse și Gerald.

– Și cu domnul Dabney ce e? se aventură ea, rostind cu atenție întrebarea.

Ruby și Gideon ridicară privirea din farfurii. Era pe jumătate speriată că băiatul avea să trosnească și să pufnească, refuzând să-i ofere orice informație legată de bărbatul pe care îl numise odinioară prieten.

– Ce-i cu el? întrebă Gideon cu gura plină.

Băiatul îi aducea aminte de Calum în copilărie. Pufnind și sâsâind când îl descoperise în grajduri, o amenințase că avea să îi scoată măruntaiele dacă nu fugea de acolo. Eve învățase de mică cum să se comporte cu străinii speriоși. Ridică urciorul și turnă în două pahare.

– Este la fel de corect precum domnul Black? întrebă ea, oarecum în treacăt.

– Da, chiar mai mult, sări Ruby. El are grijă să avem paturi, doamnă.

– Paturi, rosti ea uimită.

– Și mâncare în burtă.

Așadar, un astfel de bărbat devenise Calum. El și ceilalți bărbați care se ocupau de acest local le ofereau adăpost copiilor. Când era mică și nu știa altceva în afară de prenumele lui, fusese complet și iremediabil fermecată de Calum Dabney. Îi vorbise ca și cum nu era fata mult iubită a unui duce sau sora mai mică și care trebuia protejată. Crescuse și devenise un bărbat care se îngrijea de cei care aveau nevoie de alinare.

– Înțeleg, zise ea încet. Pare că e un om foarte bun.

– Cel mai bun. El...

Micuța Ruby își înghiți cuvintele când fratele ei o lovi cu cotul într-o parte. Abia dacă îi putea desluși șoaptele. Fata dădu ochii peste cap. Încruntându-se, Eve îi urmări privirea dincolo de umăr. Îi rămase inima în loc.

În pragul ușii, stătea Calum. Cu un ziar la subraț, putea la fel de bine să fi fost un bogătaș oarecare venit să ia micul dejun. Acea iluzie se destrămă când în spatele lui văzu șapte străini mătăhăloși

și amenințători. Cu toate acestea, atenția ei nu era îndreptată asupra nici unuia dintre acei bărbați mai puțin voinici, ci se îndrepta către cel pe care îl numise prieten. Însă nu era nimic prietenos, ci doar sclipiri amenințătoare în irisurile lui aproape negre.

– Doamnă Swindell, o salută el.

Eve își blestemă pielea albă care o dădea de gol de fiecare dată când roșea. „Oh, Doamne, spune-mi că nu m-a auzit când i-am tras de limbă pe cei doi copii!" Îi cercetă chipul nepăsător. Poate că, până la urmă, nu auzise nimic din conversația ei cu Ruby și Gideon.

Ruby se ascunse sub masă. Roșeala ei se înteți.

– Domnule Dabney, îi răspunse Eve cu întârziere, ridicându-se.

– Dacă poți, mergi în biroul meu. O să vin și eu în curând.

„La naiba!"

Vorbise despre el. Mai exact, îi întrebase pe Ruby și pe Gideon, punându-și viața în pericol. Când cineva căuta informații despre o persoană, acesta era un semn clar că trebuia să doarmă cu un ochi deschis și cu o lamă în mână pentru că pericolul pândea la orizont. Și totuși, de ce stătea el acolo, apreciind mișcările delicate și balansul șoldurilor ei generoase în timp ce își croia drum către biroul lui?

O urmări până când dispăru după colț.

– Cu siguranță, nu e discuția de afaceri obișnuită de dimineață, vorbi Adair tărăgănat și răgușit, trezindu-l pe Calum dintr-un moment trecător de nebunie.

Cu un nod în gât, îi aruncă fratelui său o privire întunecată, menită să reducă la tăcere pe oricine. Din păcate, cel pus la punct era Adair, care, în momentul când cineva îi dădea cel mai mic semn că îl călcase pe coadă, făcea mai urât decât un câine înfometat care alerga după un os.

– Ai angajat-o? întrebă el uimit, nevenindu-i să creadă.

Atent la paznicii care erau așezați la masa din bucătărie, vorbind de-ale lor la micul dejun, Calum coborî tonul.

– Temporar.

Era o apărare slabă, la care i se răspunse cu o nouă privire șocată.

– A găsit erori în nenorocitele de registre, spuse el, aranjându-și reverul.

– Oh, nu mă deranjează că ai angajat-o pe femeie, ci mai degrabă că ai uitat să menționezi că din acest moment clubul are un nou angajat.

Da, fusese neglijent.

– Intenționam să-ți vorbesc despre asta la micul dejun, mormăi el, simțindu-se precum un băiețel certat de părintele nemulțumit.

Și totuși, Adair era îndreptățit să fie nemulțumit. După ce îi acordase postul lui Eve, fratele lui ar fi trebuit să afle. În schimb, Calum desemnase un paznic pentru camerele ei și întârziase cu explicațiile... până în acel moment. Nu se așteptase ca o femeie să se trezească cu mult înaintea bărbaților din club, obișnuiți cu condițiile vitrege de pe străzi.

– I-am dat postul temporar, se simți obligat să adauge, văzându-l pe Adair cum continuă să-l analizeze. Dacă se dovedește capabilă și talentată – și onestă –, poate să rămână.

Adair își pocni încheieturile.

– Și dacă nu?

– Atunci, va fi dată afară.

Acest adevăr fu rostit cu o duritate născută din hotărârea de a pune clubul înaintea tuturor lucrurilor, chiar mai presus de disperarea unei femei singure. Calum privi peste umăr spre ieșire, pe unde plecase cu puțin timp în urmă Eve Swindell.

– Am o întâlnire pentru a evalua raportul femeii despre conturile noastre. Vorbește tu cu ai noștri. Privi către cei doi copii care mâncau cu paznicii. Și cu oricine din club. Anunță-i că avem un angajat nou. Spune-le să fie cu ochii în patru pentru orice li se pare straniu sau suspicios. Dacă strănută de prea multe ori, vreau să știu, ordonă el.

Adair chicoti.

– Știi că doamna a ajuns cu întârziere la interviu. Calum coborî vocea. A furat registrele și s-a instalat în camere pentru a dormi peste noapte.

– Dacă intenționa să adune informații pentru Killoran sau pentru altcineva, ar fi fugit cu registrele, sublinie Adair. Nu crezi asta?

La auzul acelei întrebări atât de obișnuite, strânse instinctiv ziarul. Încuviință brusc din cap. Viața îi șlefuise în moduri atât de diferite! Cu toate acestea, nu Adair fusese cel aproape spânzurat pentru că își ignorase instinctele, ci Calum. Iar lecția aceea îi lăsase un semn

imposibil de șters din minte și din suflet. Calum se ridică să plece, când Adair îl atinse pe umăr, privindu-l sobru.

– Orice decizie o să iei, ai tot sprijinul meu, îi zise.

Credea în Calum atât de mult, încât ar fi fost în stare să trimită o femeie mică și disperată pe străzi fără siguranța unui serviciu. Cu asta se deosebeau el și Adair de Niall și Ryker. Frații lor trăiseră viața pe muchie de cuțit și tocmai de aceea mica lor familie de pe stradă fusese cel mai important lucru, deasupra tuturor celorlalte. Nu s-ar fi gândit de două ori când venea vorba de o femeie care le trezea suspiciuni. Calum însă nu fusese crescut în același stil de viață. Fusese o pușlama în casa unui negustător falimentar, dar aflase ce însemna să ai o casă iubitoare și părinți devotați. Simțise disperarea în alt mod. Cunoscuse lupta de a supraviețui contra schimbărilor sorții.

– Doar să fii ochi și urechi. Instruiește-i și pe ceilalți, repetă el, după care porni spre birou.

Urcă aceleași scări pe care le urcase Eve cu puțin timp în urmă. Ajuns la birou, deschise încet ușa cu balamalele bine unse. O găsi imediat.

Stătea sfioasă la capătul biroului lui, cu spatele drept, mâinile în poală și cu privirea înainte. Poziția ei elegantă, ca de regină, îi evidenția lungimea gâtului grațios. Nu era prima dată când se întreba care era povestea lui Eve Swindell. Ajunsese să înțeleagă că oamenii, indiferent de poziția lor, de drepturile căpătate la naștere, purtau propriii demoni și propria întunecime. Iar ce făceau cu toate acestea le arăta cu adevărat valoarea.

Împinse ușa până ce se închise cu un clic aproape insesizabil din pricina zgomotului făcut de ticăitul ceasului.

– Eve.

Suspinul ei tulbură liniștea. Se ridică în picioare.

– Nu am auzit... Ce... Când... ?

Își duse mâna la piept. Privirea îi fu atrasă involuntar de sânii ei mici, acoperiți cu decență. În afară de generozitatea șoldurilor, aproape nimic nu era tentant la această doamnă. Nu avea nimic din aspectul femeilor pe care le alegea pentru a le duce în pat.

Ea își feri privirea. Și totuși, avea o alură care inspira inocență și o frumusețe ascunsă care o făceau să fie... interesantă. Semăna

cumva cu safirul pe care îl găsise pe străzile de piatră dincolo de Covent Garden.

– Te rog, ia loc!

Se opri lângă birou și aruncă ziarul, după care porni către draperiile de catifea. Simțind cum tânăra femeie îi urmărește fiecare pas, trase de materialul greu, permițând razelor de dimineață să pătrundă prin ferestrele enorme. Se auzi un ciocănit la ușă.

– Intră, strigă el, turnându-și un coniac din dulap. Lasă-le pe biroul meu, ordonă el, fără să privească în spate.

MacTavish înaintă cu pași greoi, tulburând liniștea, după care așeză registrele clubului cu o ușoară bufnitură. Câteva momente mai târziu, ieși. Cu paharul în mână, Calum se așeză pe scaun.

– Cum ai făcut asta? întrebă Eve surprinsă. Nici măcar nu te-ai uitat la el.

Printre multele abilități pe care fusese forțat să le deprindă pentru a supraviețui, se numărau și simțurile lui neobișnuit de ascuțite.

– Sunt clarvăzător.

Îl privi suspicioasă, adorabilă în îngrijorarea ei.

– Mai sunt ferestrele, îi arătă el, șoptindu-i parcă pentru a păstra secretul.

Ea deschise gura, dar nu-i ieși nici un cuvânt. Își mută privirea la geamurile de cristal. Se îmbujoră.

– Bineînțeles.

Nu-i împărtăși că știa pe dinafară tipul de mers al fiecăruia dintre angajații lui. Că fiecare pas era diferit, definit de dimensiunile persoanei, de pantofi și de foșnetul hainelor când mergeau. Punând paharul deoparte, se așeză și trase de registrul de deasupra.

– Ce ai găsit, Eve?

Ea deschise gura să vorbească, dar îngheță, atenția fiindu-i acaparată de registrele de pe birou. Observându-i liniștea prelungită, el îi urmări privirea și se încruntă.

– Eve?

Își înălță capul, și privirile lor se întâlniră.

– Re... Registrele tale nu sunt atât de înfricoșătoare precum credeam, zise ea, dregându-și glasul.

Regreta că trebuia să recunoască asta.

– Fosta contabilă ți-a furat în total 50 de lire din bugetul pentru lichior și grâu. Greșelile din înregistrări ascundeau această hoție.

Dar, în afară de câteva erori matematice în celelalte registre, a fost chiar eficientă.

– Cu excepția furtului, zise el sec.

– Cu excepția furtului, repetă ea.

Eve se cufundă în scaunul ei, studiindu-și mâinile împreunate. Calum își luă paharul și se sprijini în scaun, studiind-o dincolo de margine.

– Și crezi că o să te dau afară din cauza acestei revelații?

Eve ridică ușor din umeri și îl privi drept în față când îi vorbi.

– Având în vedere reținerile tale, nu sunt prea sigură ce intenții ai în privința viitorului meu aici.

În timp ce ambele contabile dinainte nu fuseseră în stare să se uite la el și erau mereu timorate în prezența lui, Eve Swindell era extrem de directă.

– Înveți să te bucuri de siguranță când și unde o poți găsi atât timp cât există, îi împărtăși el.

Ceea ce nu știa ea era că această lecție îi vorbea despre viața protejată pe care o trăise înainte de a ajunge acolo.

– Nu te mai gândi la cât timp mai ai de stat aici, ci la faptul că acum ești aici.

Își ridică paharul pentru a bea, însă ea începu să vorbească, făcându-l să se oprească.

– E ușor de zis pentru cineva care are un acoperiș deasupra capului și siguranța zilei de mâine, ripostă ea încet.

– E ușor de zis pentru cineva care a trăit o viață fără aceste lucruri, o corectă el, fără a o incrimina.

Ea tresări și își luă privirea de la el, dar nu suficient de repede ca el să nu-i vadă vinovăția de pe chip. Simțindu-se ca un ticălos care tocmai lovise un câine vagabond, sorbi lung din pahar.

– Te-am chemat aici ca să-ți amintesc de rolul și de responsabilitățile tale, Eve.

„Nu ca să te întristez." Era vina acelor ochi. Ochii ei mari și căprui, ca de căprioară, care ar fi putut la fel de bine să fie o fereastră pentru sufletul, mintea și gândurile ei.

– Te vei ocupa de registre, buget și contabilitate. O să ne întâlnim în fiecare vineri pentru a verifica tot ce ai făcut. Asta lipsise în lucrul cu fostele contabile. Pe lângă asta, vei fi responsabilă de convocarea

întâlnirilor cu distribuitorii și furnizorii de lichior, precum și de evaluarea transporturilor.

– Și unde au loc aceste întâlniri?

Când auzi această întrebare, el încercă să-și dea seama ce gândește și ce simte, dar nu reuși.

– În principal, în Lambeth. Chancery Lane.

Eve suspină, iar ochelarii îi alunecară de pe nas.

– Ai vreo problemă cu acele străzi? o întrebă el.

Majoritatea femeilor respectabile ar fi avut.

– Deloc, Calum.

Modul în care îi pronunțase numele, cu acel ton răgușit, îl înfioră, fiind cuprins de un puternic sentiment de dorință. Avea o voce atât de pătrunzătoare pentru o femeie atât de subțire și de mică, încât îl făcu să se gândească la cuvinte păcătoase șoptite în dormitor.

Calum mulțumi Cerului că avea un birou masiv, ce îi masca dorința crescândă. Ce fel de proprietar era el dacă saliva după o femeie respectabilă, abia angajată în clubul lui? Își drese glasul.

– Vei avea birourile tale, separat de camere, adăugă el atât pentru sine, cât și pentru ea. Pentru orice ai nevoie ca să-ți îndeplinești sarcinile, vii la mine sau la domnul Thorne, celălalt proprietar.

Ea încuviință din cap pentru fiecare lucru enumerat.

– Vei primi salariul la finalul fiecărei luni.

Făcu o pauză, analizându-i rochia maro, de mătase cu dungi. Materialul străveziu își arăta vârsta înaintată.

– Vei primi 200 de lire, îi zise în cele din urmă.

Se uită la el surprinsă.

– 200 de lire? În fiecare lună?

Tulburat de reacția ei, Calum își schimbă părerea. Cu acei bani, Calum și frații lui ar fi avut burțile pline luni întregi. În loc ca băieții să stea la cerșit la colț de stradă, iar fetele să se furișeze în grajdurile familiei... Tresări. De unde îi venise gândul acesta? După ce mica Lena îl pârâse fratelui ei, nu se mai gândise la ea după lecția pe care o învățase. Simțindu-se deranjat de amintirile care îl bântuiau exact în mijlocul întâlnirii cu străina din fața lui, încuviință din cap.

– Ne așteptăm să lucrezi zece ore pe zi, dar poți să hotărăști ora de la care să începi. O să ai duminicile libere. Ai întrebări?

– Nu, zise ea indecisă. Ba da.

Buzele lui zvâcniră. Înclinându-se în față, își așeză coatele pe birou.

– Deci ce întrebări ai, Eve?

– Da, am. Dar nu e chiar o întrebare, ci o rugăminte, zise ea rapid, cuvintele zburându-i brusc de pe buze.

– De fapt, două.

– Două favoruri? o întrebă tărăgănat.

Fie nu-i auzise tonul batjocoritor, fie nu-i păsa.

– Prima este legată de fondurile mele. Banii despre care ai vorbit.

Calum ridică din sprâncene atât de mult încât părea că are una singură. Doar nu se aștepta la mai mult decât îi oferise! Îi oferise un salariu cu 150 de lire mai mare față de cel primit de celelalte două femei care avuseseră acest post înainte. El puse paharul jos, așteptând ca ea să-i spună ce voia.

– Știu că ți-am dat mai multe motive de suspiciune și cu atât mai mult nu am dreptul să-ți cer vreun favor sau să mă aștept să-l îndeplinești, dar... Trase încet aer în piept... Ai fi de acord să-mi dai în avans salariul pe prima lună?

Ca regulă generală, nimeni, cu excepția unei crize deosebite de familie, nu primea un avans. Banii dați înainte îi determinau pe muncitori să nu fie atenți și încurajau lenea. Timpul și experiența de a conduce ladul și Păcatul îi demonstraseră asta. Când cineva dădea dovadă de puțină generozitate, invariabil i se cerea și mai mult. Atunci de ce stătea acolo, gândindu-se să-i ofere un avans acestei femei, o străină care, așa cum singură recunoștea, îi dăduse motive de îndoială?

– Poți să-mi scazi un procent din câștigurile viitoare, se aventură Eve să-i propună.

Chiar era îndrăzneață. Suficient de deșteaptă ca să-i simtă nehotărârea. Avea nevoie de bani.

Asta se putea vedea cu ochiul liber din modul în care se juca cu materialul fustelor ei și după cât de mult se foia sub privirea lui. O cunoștea pe Eve Swindell de mai puțin de două zile și deja știa că era o femeie puternică și mândră și tocmai de aceea detestase faptul că fusese nevoită să vină la el cu o asemenea cerere.

Deschise sertarul de la mijlocul biroului, în timp ce Eve îi urmărea atentă fiecare mișcare, scoase o foaie de hârtie și două bancnote. Calum le împinse spre ea pe birou.

Eve își umezi buzele și se uită când la cele 200 de lire dintre ei, când la Calum.

El încuviință ușor din cap, iar ea luă banii cu mâini aproape smerite. Alintă marginile cu degetele ei lungi, murdare de cerneală, ceea ce-l făcu, pentru numele lui Dumnezeu, să se simtă patetic pentru că era gelos pe atenția pe care o primea o bancnotă nenorocită de 100 de lire! „Ce prost patetic... Ce ar spune frații tăi despre faptul că nu doar i-ai oferit un avans unei străine, ci că și tânjești după ea?"

– O să-ți scad din salariile viitoare numai dacă îmi dai un motiv să fac asta.

– De ce faci asta? întrebă tăcută, uimită de tot ce se întâmpla.

Simțindu-se inconfortabil, el apucă paharul pentru a-și masca adevăratele sentimente.

– Pentru că așa este corect, îi spuse privind-o peste marginea paharului. Asta, dacă nu-mi demonstrezi că am greșit.

– Nu o s-o fac, îl asigură ea. O să vezi că sunt demnă de încredere, se bâlbâi ea, înroșindu-se. O să-ți fiu loială cât timp o să mă aflu aici.

Era un jurământ onest. Unul menit să-l asigure că făcuse alegerea corectă încrezându-se în ea. Și totuși, acele cuvinte îl făcură să se gândească. Ultimele cuvinte ale promisiunii ei... „Cât timp o să mă aflu aici..." Era o afirmație care prevestea multe. Calum învârti conținutul paharului.

– Intenționezi să pleci undeva, Eve?

Ea încremeni.

– Este un post temporar, zise cu precauție. Așa cum chiar tu ai spus, sunt aici în calitate de angajat provizoriu al clubului tău.

Încă o dată își dovedea acuitatea și inteligența. Și mai dovedea că ascundea ceva. Deși fiecare om avea secretele lui, dar și dreptul de a le avea – incluzând fiecare bărbat, femeie și copil din clubul lui –, ceva îl intriga la curajoasa Eve Swindell, învăluită în atâtea straturi de mister pe care voia să le deslușească. Secrete pe care voia să le știe pentru motive pe care nici el nu le înțelegea.

– Care e a doua? Observându-i expresia uimită, adăugă: A doua rugăminte.

Ea își îndreptă spatele.

– Bucătăriile tale produc o cantitate mare de mâncare.

Lui îi zvâcniră buzele.

– Acesta e, în general, rolul bucătăriilor.

– Vreau să te rog să-mi dai voie să donez mâncarea care nu se consumă.

Zâmbetul lui Calum păli în fața solemnității acelei rugăminți.

– Există spitale de copii, îi zise ea stăruitor, frecându-și mâinile. Copii care stau cu burta goală, iar eu aș...

– Bine, îi zise el încet.

Tânăra femeie din fața lui rămase fără cuvinte.

– Asta e tot? întrebă ea nedumerită. Nu trebuie să-ți explic?

Chiar credea că era un monstru incapabil să-i ajute pe alții?

– Mâncarea va fi folosită într-un scop bun?

Ea încuviință din cap.

– Atunci asta e tot ceea ce trebuie să știu.

O strălucire apăru în ochii expresivi ai femeii, învăluindu-i cu atâta căldură, încât îl făcu să se foiască în scaun neliniștit. Întorcându-se la treburi mai obișnuite care nu implicau licăririle din ochii ei, schimbă subiectul conversației.

– Mai târziu în această după-amiază, după ce te-ai instalat cum trebuie în camerele tale și în birou, MacTavish o să-ți facă un tur al clubului. Mâine-dimineață, o să-ți arate observatorul clubului, unde vom avea următoarea întâlnire. Poți să pleci.

Cu bancnotele în mână, Eve se ridică încet, cu aceeași grație.

– Mulțumesc, zise ea delicat.

Făcu o reverență și se îndreptă către ușă.

– Oh, Eve, o strigă când avea degetele pe mânerul ușii. Nu pune întrebări despre mine angajaților mei!

Ea înlemni.

– Dacă vrei să știi ceva, întreabă-mă direct!

Fusese un fel de avertisment nerostit. Eve încuviință din cap și ieși.

Capitolul 8

În dimineața următoare, Eve se uita în oglinda oblică din camerele ei temporare. Ochii ei mari și căprui ieșeau în evidență pe chipul cu obrajii mai palizi decât de obicei. O căuta. Privirea pe care o aruncase pe acea pagină aflată în biroul lui Calum cu o zi în urmă îi dezvăluise adevărul – începuse căutările.

„La ce te așteptai? Că nu o să te caute?"

Își întinse mâinile. Gerald avea nevoie de avere și nu avea să aibă liniște până când nu o găsea. Și dintre toate locurile în care ar fi putut să le aleagă, se trezise în casa lui Calum Dabney, prietenul căruia îi adusese atâta durere și suferință odinioară. Un bărbat care, fără să ezite, îi oferise un avans și care, fără să o întrebe prea multe, îi permisese să se ocupe de livrările de mâncare la spitalul de copii. Împovărată de vinovăție, închise ochii. Nu avea nici un drept să fie acolo. „Ce soluție am?"

Adevărul sună dur și rece – nici una. Eve nu avea opțiuni. Nici una care să fi fost convenabilă. Cu un frate dispărut, iar celălalt, un nenorocit care mai degrabă ar fi preferat să o vadă violată decât fericită, era complet neajutorată, cu excepția sprijinului pe care i-l oferise Calum.

– Nu ai altă alegere, șopti ea, parcă simțind nevoia să audă asta.

Amintirea acestui fapt nu-i alungă însă remușcarea. Calum nu-i oferise doar un loc de muncă și siguranță, ci, fără să întrebe, îi dăduse 200 de lire.

Iar ea era acolo doar în baza unei minciuni. Era fata care îl trădase și a cărei familie aproape că îl spânzurase. Și totuși, se afla acolo, bucurându-se de bunătatea lui. Nu putea să înțeleagă de ce făcuse aceste lucruri pentru ea, care era doar o străină.

Dar fusese generos și cu alții. Hainele elegante ale lui Ruby și Gideon și stilul de viață confortabil erau altă dovadă a generozității. În ciuda vieții dureroase pe care o avusese pe stradă, încă avea inimă și dădea dovadă de bunătate. Muncind la spitalul de copii și având

tatăl și fratele plecați, ea uitase că încă existau bărbați capabili să facă lucruri bune. Bărbați care erau mânați și de altceva în afară de avariție, lăcomie și ideea că ei sunt cei mai importanți.

Eve își netezi fustele ponosite. Putea să facă mult bine cât avea să stea acolo. Putea să aibă grijă de registrele clubului pe care el îl iubea atât de mult și de care depindeau atâtea. Și nu era ca și cum avea să-i fie dor de serviciile ei când avea să plece. Până la urmă, îi mărturisise intenția de a o înlocui dacă avea să se dovedească de neîncredere.

Ceea ce nu intenționa să facă. Nu voia să-i trădeze bunătatea.

– Mai mult decât ai făcut-o deja, bolborosi ea.

Scoase limba, strâmbându-se la propria reflexie în oglindă, după care apucă ochelarii pe care îi detesta și făcu o pauză. Cu ochelarii aceia blestemați, nu putea să vadă bine. Nu i-ar fi trebuit mult atentului Calum să-i observe obiceiul de a nu-i purta. Se uită cu atenție la ramele din mâna ei. Până acum, el ar fi recunoscut-o. Ochelarii erau o deghizare neinspirată, prost gândită de sora Mattison.

Având grijă să nu facă zgomot, se aplecă și așeză ochelarii pe podea. Se îndreptă, întinse mâinile în aer pentru a-și menține echilibrul, ridică piciorul drept și trânti ghetuța peste lentile. Se auzi o pocnitură.

Simți un val de satisfacție în timp ce sticla se împrăștie prin cameră. Eve se aplecă și ridică ochelarii. Adună lentilele sparte și le aruncă în coșul de gunoi. În timp ce făcu asta, privirea i se opri asupra ceasului de pe partea opusă a peretelui. Șase fără trei minute. Scăpă o înjurătură. La naiba!

Având în vedere importanța pe care Calum o acorda punctualității, ultimul lucru de care avea nevoie în a doua ei zi acolo era să întârzie la altă întâlnire. Eve luă ultimul ciob, suspinând când sticla îi sfâșie carnea. Sângele cald șiroia precum acel gheizer din Islanda despre care îi povestise Kit în vizitele rare acasă. I se întoarse stomacul pe dos.

„Oh, Dumnezeule! Nu te uita... Nu te uita..." Strângând din ochi, băgă degetul rănit în gură pentru a opri sângerarea, aproape sufocându-se. Se auzi un ciocănit în ușă. Se forță să deschidă ochii.

– Un moment, șopti ea, auzind a doua bătaie în ușă. Un moment, răspunse din nou, de această dată mai stăpână pe sine.

Băgând ochelarii în buzunar cu mâna cealaltă, Eve apucă un carnețel și un creion de cărbune, după care se grăbi spre ușă. Deschizând-o larg, ieși în hol.

– Domnului Dabney nu-i place să aștepte, mârâi MacTavish cu accentul lui specific londonez, în loc să o salute.

Mergea înainte pe holuri, fără a se sinchisi să verifice dacă ea îl urma. Acea amenințare o distrase – chiar dacă îi inspira teamă – și nu se mai gândi că se rănise. Grăbi ritmul pentru a ține pasul cu picioarele lungi ale paznicului, aproape alergând după el. Ajunseră la ultima ușă de pe etaj, cu o intrare păzită, care dădea într-o scară mare. Fără a se obosi să bată, MacTavish împinse ușa.

Ținându-și lucrurile la piept, Eve privi prin camera mare, observând imediat fereastra largă, acolo unde ar fi trebuit să se afle un perete. Însă nu acea fereastră care dădea către tavanul iluminat de candelabre îi atrase atenția, ci mai degrabă figura puternică, masivă care îi stătea față. Cu picioarele ușor depărtate și cu mâinile prinse la spate, Calum arăta ca un zeu grec, care îi evalua pe simpli muritori din fața lui. Inima îi bătea periculos de repede. Ea, Evelina Pruitt, nu fusese interesată niciodată până atunci de vreun bărbat. Nimeni care să o fi făcut să se simtă...

– Ai întârziat, zise el imediat, strivindu-i gândurile care zburdau care încotro.

– Iartă-mă!

Se crispă când își auzi cuvintele rostite aproape pe nerăsuflate, rugându-se ca el să nu le fi auzit. Rugându-se ca el să fie la fel de rezervat, precum un proprietar de club. Calum se întoarse. Bineînțeles, Dumnezeu era prea ocupat ca să dea curs rugăminților lui Eve. Acum se ruga ca lumina strălucitoare a dimineții să-i ascundă obrajii care îi ardeau. Cu mâinile tremurânde, vârî degetele în buzunar și scoase ramele.

– Mi-am spart ochelarii, explică ea șovăind.

Privirea lui se îndreptă asupra degetelor întinse.

– Ești rănită, îi reproșă el, scoțând o batistă albă. Calum ajunse lângă ea în doar câteva mișcări. Desfăcu batista. Uite, murmură el, prinzând-o de mâna rănită.

Din ziua în care fusese fugărit de fratele ei, Eve nu mai putuse să se uite la sânge fără a se gândi la Calum. Alte picături teribile îi aminteau de suferința lui și de complicitatea ei la ceea ce crezuse atunci

că fusese sfârșitul lui Calum. În acel moment, nu simțea o teamă obișnuită, ci pur și simplu pe el. Îi îngrijea rana, așa cum făcuse și ea cu mulți ani în urmă. Simți fiori mici în locul în care mâna lui mare o atinse pe a ei. O strânse puternic, dar surprinzător de delicat, contrar impresiei pe care ar fi lăsat-o cicatricele și rănile lui.

Își simți inima bubuind nu din cauza batistei pătate pe care o ținea pe degetul ei, ci din pricina semnului care îi marca pielea. Acea cicatrice decolorată, de la o rană veche. Una pe care i-o îngrijise ea, așa cum făcea el în acea clipă.

„Cine ți-a făcut asta, Calum?"

„Și ce o să faci? O să te lupți cu ei pentru mine, ducesă?"

În timp ce îi apăsa materialul brodat peste tăietura mică din deget, îi privi capul înclinat. Părul lui castaniu-închis era scăldat în șuvițe atât de frumoase, pentru care îl invidiase încă de la vârsta de 9 ani. Acum femeie în toată firea, la aproape 26 de ani, cu aproape șaptesprezece ani mai mare, era plină de cu totul altfel de dorințe. Jinduia să-și bage mâna printre acele șuvițe și să vadă dacă erau atât de catifelate precum păreau. Ridică privirea, și ochii li se întâlniră. Se așteptă ca el să facă un pas în spate și să lase o distanță respectabilă între ei. Calum însă rămase țintuit pe loc, fără a-și ascunde privirea. Un bărbat care putea controla pe oricine.

„Ar trebui să mă îndepărtez. Ar trebui să-mi trag mâna din strânsoarea lui și să fiu fată de duce, așa cum am fost crescută." Însă nu era în stare să facă nimic lângă Calum Dabney. Mirosul lui de lemn de santal, atât de masculin, o fermeca. Cât de diferit era și în această privință de Lord Flynn și de Gerald, care se îmbăiau în parfumuri florale!

Calum se apropiase și mai mult. Eve flutură din gene și lăsă capul pe spate pentru a-i primi sărutul. Nu-i era teamă așa cum îi fusese de Lord Flynn. Simțea doar o nevoie arzătoare de a-l cunoaște pe Calum și în acest mod...

– Gata, zise el pe același ton și cu același efect pe care l-ar fi avut o găleată de apă rece în cap. Cred că s-a oprit, continuă el.

Cu pielea arzând din cauza suspinelor, își mută privirea la mâna încă prinsă într-a lui.

Realitatea o lovi din nou, într-un mod cu totul nou. O cuprinse greața, și avea un gust amar în gură când văzu acele șiroaie intens colorate. „Nu fi proastă... E viu..."

Doar că mintea ei nu voia să ia în considerare adevărul din fața ei. Era captivă în gândurile de trădare și de înșelăciune comise cu cruzime de propriul frate din cauza ei – involuntar, dar din cauza ei.

– Eve?

Auzind vocea lui Calum parcă venind de undeva de la capătul holului, clipi des, luptându-se să alunge țiuitul din urechi.

– Te temi de sânge? întrebă el, parcă descoperind o nouă minune a lumii.

– Nu mă tem de sânge, Calum, răspunse ea cu inima grea.

Pentru că nu se temea. Era îngrozită de amintirile pe care i le trezea acea substanță caldă și lipicioasă. Ceea ce era cu totul diferit de o simplă teamă neîntemeiată. Căută ceva de care să se prindă pentru a potoli tremuratul picioarelor și se sprijini de masa de scris din lemn de stejar.

– Așază-te, îi ordonă ferm Calum.

Sunetul lemnului târât pe lemn îi spunea că îi trăsese scaunul mai aproape. Incapabilă să scoată vreun cuvânt, luptându-se pentru a-și potoli panica, Eve se lăsă pe marginea scaunului. Închizând ochii, se concentră să-și calmeze ritmul respirației atât de zgomotoase, până ce se liniști.

– Bea!

Calum așeză paharul pe suprafața roșie și catifelată a biroului. Ea clătină din cap. Asistase de prea multe ori la cruzimea fratelui ei după ce se îmbăta și nu suporta nici măcar să se uite la o carafă.

– Eu nu...

– Am zis să bei, îi spuse el ferm și cu degetele ușor tremurânde de această dată, iar Eve îl ascultă.

Luă o înghițitură mică, strâmbându-se când simți cum o arde amestecul aromatic și amar. Ce băutură oribilă! Ce om întreg la minte ar consuma de bunăvoie o băutură atât de tare?

– Mai ia o gură, o rugă Calum.

– Sunt bine, îl asigură ea.

– Mai ia o gură! îi ordonă el.

Eve se supuse, iar de această dată nu mai simți gustul chiar atât de amar, așa că luă încă o înghițitură. O căldură liniștitoare îi cuprinse pieptul, alungând coșmarurile de mai devreme și aducându-i un calm plăcut. Din nou stăpână pe sine, Eve așeză paharul pe birou neterminat. Pentru că el o privea cu mult mai multă îngrijorare decât

ar fi meritat din partea acestui bărbat, se pregăti pentru întrebări pe care nu și le dorea.

– M-ai chemat domnule Dabney, îi aminti ea, folosindu-i în mod intenționat numele de familie pentru a ridica un zid între ei și pentru a-i distrage atenția de la întrebări la care nu avea răspuns, la care nu putea răspunde fără a divulga informații mult prea periculoase.

Fiind nevoit să se protejeze de la o vârstă fragedă, având în vedere că rămăsese orfan de la 5 ani, trăise într-o casă de copii și apoi pe străzi, Calum devenise un adevărat maestru al tacticilor de manipulare.

De la furtișaguri și idei prin care putea să evite pedepsele brutale ale șefilor de bandă până la strategii prin care puteau să scape, deși nu plătiseră chiria la prima cocioabă pe care el și frații lui o numeau casă, Calum se perfecționase în arta eschivării.

De aceea, înțelese de la bun început, când Eve îi folosise numele formal și i se adresase astfel, că voia să evite orice fel de întrebare. Această încercare spunea destul de multe despre naivitatea fetei.

Răspunsul ei scurt și neobișnuit nu făcu altceva decât să-i trezească și mai multe suspiciuni și să se întrebe ce o adusese la club.

„Nu mă tem de sânge, Calum."

Modul șoptit în care îi spusese acele cuvinte îi bântuia gândurile, amintindu-i de alte vremuri, când aceleași cuvinte fuseseră rostite în același fel. Dumnezeule, nu se gândise de foarte mult timp la acea fetiță care aproape că îi pecetluise soarta! Cu timpul, învățase că persoanele născute în înalta societate erau loiale în primul rând față de familie – exact așa cum făcuse Calum cu frații lui pe stradă. Alungă acele gânduri despre mica Lena.

Așadar, lăsând la o parte suspiciunile, de ce dorea să afle mai multe despre Eve Swindell? Femeia aceea avea mai multă mândrie decât majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea el, iar Calum putea să parieze că mai degrabă ar fi ridicat un cuțit și s-ar fi tăiat din nou în loc să recunoască că fusese atât de afectată de tăietura de la deget.

Lui Eve îi revenise culoarea în obrajii palizi, așa că el își domoli curiozitatea de a afla mai multe despre ea și se întoarse la motivul întâlnirii lor.

– Mâine o să te întâlnești cu distribuitorul nostru de coniac. O să te însoțesc, o să fac prezentările și o să-ți permit să discuți despre transportul pentru luna viitoare.

Ea își umezi buzele.

– Asta înseamnă că o să ies din club.

Oare era dornică să scape de acel loc?

– De obicei, așa au loc întâlnirile, zise el amuzat.

Tânăra femeie privi distrasă în jur, aruncând o privire spre ziarul *Times* de pe birou înainte de a se uita din nou la el.

– Sunt străzi respectabile? întrebă ea ezitant.

Se încruntă. Eve îi demonstra că avea aceleași rețineri pe care le avuseseră celelalte două femei dinaintea ei.

– Lambeth. Dacă asta e o problemă, ești liberă să-ți cauți alt post, îi replică el fără menajamente.

Nu avea să-și piardă timpul – nici pe al lui, nici pe al ei – cu o misiune care nu era în avantajul nimănui. Eve clătină iute din cap.

– Nu, nu, zise ea grăbită. E în regulă. Strada Lambeth ai zis?

Scoțându-și carnețelul și creionul din cărbune, își notă ceva pe o foaie. Îi tremurau ușor degetele, însă vorbi apăsat și hotărât, ceea ce îl făcu să încuviințeze din cap când văzu puterea de care dădea dovadă.

– La ce oră trebuie să mă întâlnesc cu el? întrebă ea, ridicându-și privirea.

Nu *noi* sau *tu*. Își asumase întru totul această responsabilitate, iar Eve crescu încă puțin în ochii lui. Când fosta contabilă descoperise locația atât de necreștinească, refuzase să meargă, implorându-l pe Ryker să trimită pe altcineva în locul ei. În ciuda reținerii lui de a o angaja, trebuia să recunoască faptul că era o femeie puternică.

– Mâine, la ora 11.00. Imediat după aceea, o să-ți aranjez o întâlnire cu furnizorul nostru de grâu.

Eve doar încuviință din cap și scrijeli din nou în carnețel. Ca un afacerist. Profesionist. Și al naibii de seducător!

– Ieri ai zis că voi fi responsabilă cu supravegherea etajului cu jocuri.

Deși inițial se arătase neliniștită din cauza acestei perspective, acum vorbea cu un calm deosebit de pragmatic. Regretând că o necăjise intenționat cu o zi înainte, el se îndreptă spre fereastră.

– Acesta este observatorul, îi explică el.

Făcu un pas către panourile din sticlă plasate inteligent ce fuseseră instalate la cererea și insistențele lui la deschiderea clubului.

– Aici o să ai oportunitatea de a analiza nestingherită mulțimea, precum și obiceiurile și comportamentul clienților noștri.

De la fereastră, o văzu apropiindu-se de el cu reținere. Îi atinse în treacăt umărul, ca din întâmplare. Ezitările ei contrastau cu obișnuita ei stăpânire de sine. Eve Swindell era o luptătoare neînfricată. Ce o făcea să se transforme într-o domnișoară ezitantă și tăcută?

Era o enigmă care îi stârnea dorința periculoasă de a o descoperi. Eve zăbovi în spatele lui, trăgând cu ochiul la sălile de jos. Ah, deci asta era!

Spre deosebire de femeile dinaintea ei, nu îi plăcea ideea de a avea de-a face cu bărbații care își aruncau averile pe apa sâmbetei în interiorul acelor pereți.

– Aici, vei putea să-i observi fără ca ei să te vadă – mă refer la cei aflați în sălile de joc, îi explică el. Ferestrele sunt special făcute, astfel că pe o parte arată ca niște geamuri, iar pe cealaltă parte sunt precum niște oglinzi.

– Nu am mai văzut așa ceva niciodată, murmură ea apreciativ.

Eve se apropie și mai mult, punând o mână pe sticlă și pipăind-o cu atenție. Apoi, privind în jur, atinse suprafața cu fruntea. Ochii ei priveau uimiți spre clienții, paznicii și dealerii prinși în activitățile lor. Nici unul nu era atent la cei doi oameni care îi urmăreau.

– Cum? întrebă ea abia respirând, cu aceeași uimire pe care o simțise și Calum în momentul în care meșterul de oglinzi pe care îl angajase desăvârșise lucrarea.

Calum pipăi geamul. Suprafața era caldă sub atingerea lui.

– Sălile de joc sunt puternic iluminate, iar observatorul este ținut în întuneric. Camerele iluminate maschează reflexia.

– Genial! zise ea, călătorind cu degetele pe lângă ale lui.

Urmări drumul pe care mâna ei o descria – jocul distras, dar incitant al degetelor ei care invocau imagini păcătoase ale mâinilor grațioase trasând o cărare pe trupul lui. Dorința îi pulsa în vene, reușind cu greu să privească spre clienții care se amestecau în încăperea de mai jos.

– Cine s-a gândit la așa ceva? întrebă ea, ridicând capul.

– Ideea a fost a mea. Am căutat mai mulți meșteri, însă majoritatea nu au înțeles ce le ceream și mi-au zis că nu se poate face asta. Doar unul m-a întrebat cât timp are la dispoziție pentru a realiza proiectul.

Îl privi surprinsă.

– Ești un inventator, atunci.

El pufni.

– Chiar deloc.

– Ești modest, Calum. Știi câte lucruri am creat eu?

Cu degetul mare și arătătorul formă un zero.

– Așa că nu-ți diminua realizările doar pentru a scăpa de complimente.

Simțindu-se ușor stingherit, își aranjă reverul.

– Sunt doar câteva idei, toate în beneficiul clubului.

Ridicând din sprâncene, Eve cercetă curioasă.

– Ce sunt aceia? întrebă ea, gândindu-se la ultimele lui vorbe.

– Stâlpii, clarifică el, indicându-i coloanele largi de pe toată suprafața localului. Există un mâner ascuns, iar în caz de urgență, dacă are loc ceva neprevăzut, o persoană poate să deschidă zăvorul și să coboare pe o scară îngustă.

Eve privi îndelung la acele ieșiri de urgență, vădit interesată de ele – el se certase cu frații lui din cauza costurilor construirii lor.

Ea își umezi buzele.

– Și ai... avut nevoie vreodată de una dintre acele ieșiri de urgență?

Se aventurase. Nu avea nici un drept să întrebe asta, iar el nu-i era dator să-i spună nimic acelei femei care era de fapt o străină misterioasă, ajunsă acolo în urmă cu două nopți. Calum vârî mâinile în buzunarele jachetei și se răsuci pe călcâie.

– Nu aici, îi mărturisi el, recunoscând asta cu greu.

De ce ar fi vrut să-i împărtășească aceste detalii, lucruri pe care nu trebuia să le știe?

– Dar în altă parte? șopti ea mai mult pentru sine.

Era suficient de șireată pentru a fi periculoasă. Întrebarea ei îl duse pe Calum cu gândul la altă întrebare... La noaptea în care rămăsese marcat pentru totdeauna din cauza neglijenței lui – la ducele de Bedford. O ură aproape palpabilă îi curgea prin vene de fiecare dată când credea că îl vedea sau când cineva îi vorbea despre unul dintre

cei mai buni patroni de la Iadul și Păcatul. Satisfacția de a-i lua veniturile nu se putea compara cu teama pe care puternicul nobil i-o trezea. Eve își așeză mâna pe mâneca lui. Căldura atingerii ei, chiar și prin material, îi pătrunse în gândurile întunecate, trezindu-l.

– Undeva, zise el în cele din urmă.

În încercarea de a scăpa de tandrețea periculoasă din ochii ei, îi arătă partea lui întunecată.

– Newgate.

Instinctiv, degetele ei îi strânseră brațul. Păli. Nu rosti nici un cuvânt. Apoi o auzi, încet și răgușită, cu un real regret:

– Îmi pare atât de rău...

Doar că, de această dată, simpla mențiune a acelei închisori desprinse din iad, care de obicei îi dădea fiori, îl făcu să-și dorească să o aline pe acea străină din fața lui.

– Am supraviețuit și am învățat, zise el, fără a-i dezvălui prea multe.

Când observă că ea tace, privi în jos. O lacrimă își croi drum pe obrazul ei, iar tristețea de pe chipul fetei îl spintecă. Cu vârful degetului mare, îi prinse lacrima în colțul gurii.

– Parcă spuneai că nu plângi, șopti el, zăbovind cu degetele în apropierea buzelor ei frumos arcuite.

– Nu plâng. Nu am mai plâns de doi ani, îi explică ea, trădând faptul că fusese o perioadă din viața ei plină de suferință.

Dumnezeu să-l ajute, în timp ce ea îi vorbea, nu putu să-și ia ochii de la acea gură atât de atrăgătoare, acea buză subțire de sus și cea voluptuoasă de jos.

„Sunt pierdut..."

Suspinând, Calum îi cuprinse gura cu buzele. Preț de câteva momente, Eve se încordă în brațele lui, ridicând pumnii pe pieptul lui, iar el fu total captivat de pofta trupească pe care o avea față de această femeie. Eve își încolăci degetele în jacheta lui, ținându-l aproape.

Înclinându-și capul, ea se pierdu în sărutul lui. Încurajat de suspinele ei languroase, îi exploră textura buzelor, mai întâi cu tandrețe și apoi din ce în ce mai pasional, mânat de gemetele ei. Se eliberă.

Calum o posedă într-un ritual lipsit de inocență, unul menit să guste, să ardă și să rămână în amintire pentru totdeauna. Gâfâind pe pieptul lui, ea rosti un singur cuvânt – numele lui –, înnebunindu-l de dorință. O prinse de fund și o lipi de oglindă, savurându-i buzele pentru a-i descoperi gustul.

Ea îl sărută în același mod în care se comportase la prima lor întâlnire. La început delicat, după care îi vârî degetele în păr, înclinându-și capul și răspunzându-i cu limba. Erau ca doi saltimbanci într-un dans primar. Respirația lor întretăiată se ridica și cobora într-un ritm alert, în timp ce el o pipăia peste tot, jinduind să-i cunoască fiecare linie a trupului chiar și prin materialul de lână al rochiei. Își dorea să o dezbrace și să-i simtă pielea de satin.

Calum se opri din sărutatul buzelor ei, făcând-o să geamă în semn de protest. Își concentră atenția mai jos, către colțurile gurii ei, apoi către lobul delicat al urechii drepte, pe care îl prinse și îl supse, făcând-o să suspine. Avea buzele umflate datorită pasiunii sărutului. Incitat de modul în care începuse să-i răspundă, mădularul i se întări, iar el continuă să o exploreze cu buzele pe gât, acolo unde-i putea simți pulsul.

– Calum...

Îl strigă apăsat, însetată de dorință și cu înfocare.

– Cine ești tu, Eve Swindell? șopti el, respirând alert, privindu-i decolteul modest.

Cine era ea și cum îl făcuse să-și uite toate principiile? Uitase de instincte? Îi permisese să-i intre în club și în viață. Singurul ei răspuns fu un scâncet pasional. Se propti cu capul în geam, cuprinzându-i fața în mâini și trăgându-l aproape de sânii ei.

În fierbințeala momentului, auzi pași pe hol. Calum se trase din brațele ei. Eve se lovi brusc de perete. Cu picioarele ușor depărtate, cu rochia răvășită și cu buclele încâlcite, nu puteau să existe îndoieli cu privire la ceea ce făcuseră.

– Ce... începu ea uimită și cu ochii plini de dorință.

Întorcând-o cu fața către club, el se grăbi să se așeze în spatele biroului, cu spatele la intrarea în încăpere. O clipă mai târziu, se deschise ușa. Mai privi o dată spre geam chiar în momentul în care intră Adair.

– A ajuns o scrisoare de la...

Fratele său tăcu brusc. Calum nu avea nevoie să se uite în spate sau în oglindă pentru a observa ochii scânteietori ai fratelui analizând-o pe Eve Swindell, ușor încurcată și îmbujorată.

– Helena, continuă Adair înaintând.

Așeză hârtia cu fața în jos pe suprafața îngrijorător de goală a biroului lui Calum. Simțea că îi ia foc pielea sub privirea atentă a lui Adair.

– Asta e tot doamnă Swindell, zise Calum.

Cu ochii în pământ, femeia se împiedică grăbindu-se să iasă. Când închise ușa în urma ei, Calum simți o fierbințeală teribilă, iar acea căldură enervantă îi cuprinse obrajii. Pentru numele lui Dumnezeu, cine și-ar fi imaginat că el, Calum Dabney, copilul vagabond devenit hoț și apoi proprietar de club de jocuri, era în stare să roșească?

– Ce? mormăi el, văzând cum Adair îl privește atât de acuzator.

Vina i se învolbură puternic în măruntaie.

– Nu am zis nimic, spuse Adair apăsat, ridicând palmele.

– Nici nu trebuia, bolborosi el, apucând scrisoarea de la sora lui, bucuros de această distragere.

Calum sărutase o femeie care îi era angajată. Nu doar o simplă femeie, ci una respectabilă, al cărei sărut îi spunea atât de multe despre inocența ei. O trântise în perete, dorindu-și să-i ridice fustele și să se piardă în interiorul ei.

Rupând sigiliul, studie scrisoarea de la Helena. În tot acest timp, Adair îl privea acuzator. Așa cum trebuia, de altfel. Calum nu era genul care să facă obsesii pentru angajați și, cu siguranță, nu-i stătea în fire să uite de logică și de rațiune în fața unei străine pe care o știa doar de câteva zile. Concentrându-se asupra scrisorii de la Helena, Calum împături hârtia la loc.

– O să fie nevoie să o însoțești pe doamna Swindell pe Lambeth. Să-i faci cunoștință cu Carter și Bowen.

Îl vedea în fereastră pe Adair, în poziția lui obișnuită, împreunându-și degetele mijlocii și studiindu-l.

– Oare această schimbare de planuri are vreo legătură cu rochia șifonată și cu obrajii roșii ai doamnei Swindell?

„Să fiu al naibii dacă o să răspund la asta!" Când Calum nu răspunse, Adair râni.

– Așa credeam și eu.

Ignorându-l pe fratele lui și încercările de a-l tachina, Calum ridică scrisoarea de la Helena.

– Scrie-i Helenei și spune-i că voi fi acolo pentru o vizită duminică dimineață.

Era cel mai liniștit moment al clubului, când domnii dormeau, lăsând în urmă depravarea nopții trecute, încercând să dea dovadă de un fals simț de civilizație și decență.

Adair vârî hârtia în buzunarul jachetei.

– Pare mai puternică decât ultimele două contabile, zise el, încercând să-l atâțe.

Pufni, refuzând să-i alimenteze curiozitatea.

– E o străină.

Una pe care tocmai o trântise cu spatele de sticlă, sărutând-o exasperat, cu doar câteva momente în urmă.

– Și noi am fost străini odată. Apoi am devenit o familie.

Calum nu avea nevoie ca el să-i îndruge povești despre legăturile care se puteau lega între străini. Știa cât de importante erau acele legături și ce forță ofereau dat fiind că și el își găsise familia pe stradă, la o vârstă deosebit de fragedă. Era conștient de pericole. Și nu exista urmă de îndoială că atracția pe care o simțea față de Eve Swindell era mult mai periculoasă decât furtișagurile și buzunarele pe care le golise pe străzile din St. Giles.

Dincolo de abilitatea fratelui său de a-și da seama de ce era atras în mod inexplicabil de o femeie isteață, nu era nimic amuzant în toată situația care o privea pe Eve.

– Ocupă-te de scrisoare, îi zise el apăsat pentru a pune capăt acelui interogatoriu. Oh, Adair, îl strigă în timp ce se îndrepta spre ușă, te rog să-mi spui dacă această lady îți dă motive de suspiciune.

Deși și-o dorea nebunește, nu era atât de prost să nu fie precaut cu noua persoană din mijlocul lor.

Calum își trecu mâna prin păr. În cele câteva zile de când o cunoscuse, Eve dăduse dovadă de o forță de caracter pe care nu o mai văzuse la altă femeie. Și, da, se îndoise și fusese înfricoșată uneori, așa cum ar fi fost orice femeie sensibilă... Totuși, nu renunțase. Nu cedase și nici nu se transformase într-o plângăcioasă, așa cum se întâmplase cu ultimele două contabile. Chiar și prostituatele devenite servitoare și chelnerițe îi demonstraseră că aveau o înclinație către actorie. Bineînțeles, era normal ca o femeie deosebită precum Eve Swindell să aibă o astfel de putere asupra simțurilor lui.

Însă adevărul rămânea – atracția față de o lady care lucra pentru el era contrară tuturor principiilor morale pe care le avea. Faptul

că se lăsase purtat de acea foame a dorinței îl făcuse să fie cel mai nenorocit dintre ticăloși.

Indiferent de atracția inexplicabilă față de Eve Swindell, ea era o angajată și tocmai de aceea nu putea să existe nimic între el și această lady. Își încleștă maxilarul. Ar face bine să-și amintească asta!

Capitolul 9

„Servitorii indiscreți pot distruge foarte discret o lady." Era o părere stupidă pe care guvernanta ei extrem de rigidă i-o întipărise în minte încă de când Eve era mică... Un memento pentru a fi mereu precaută și în gardă.

Acum Eve vedea cu alți ochi acel sfat vechi. Și anume că o lady putea să învețe foarte multe ascultându-i pe bărbații și pe femeile care cunoșteau îndeaproape modul de funcționare al unei gospodării. Sau, în cazul ei, al unei săli de jocuri.

Așa aflase Eve că ducesa de Somerset și Calum aveau programată o întâlnire. Știa unde și când avea să aibă loc. Auzise și speculațiile legate de subiectele de discuție dintre cei doi frați.

Eve era mai puțin interesată de discuțiile personale dintre cei doi, însă dornică să afle durata întâlnirii.

În camera elegantă pe care o numea acum acasă, Eve privea printr-o fereastră mică și retrasă la străzile de dedesubt. Se holba de mai bine de o oră.

Calum urma să-și viziteze sora în Mayfair, lucru de admirat. Unul dintre frații ei, deși iubitor și devotat când se afla prin preajmă, își petrecuse cea mai mare parte din viață călătorind pentru Ministerul de Interne. Celălalt frate o ignorase mulți ani, până la moartea tatălui, când își dăduse seama ce ar putea obține dacă ar forța-o să se căsătorească. Calum însă se vizita des cu frații lui și, din ce îi auzise pe servitori șoptind, întâlnirile aveau legătură cu afacerile și starea generală a clubului.

Propriul ei tată nu-i permisese vreodată să se apropie de un registru ori să discute despre proprietățile și bunurile lor. Asta, până ce se îmbolnăvise, iar Gerald refuzase să preia această sarcină, pentru că nu voia să piardă timp cu ceva ce nu avea legătură cu lichiorul, cu pariurile sau cu prostituatele.

Calum nu doar că oferise aceste sarcini importante unei femei, ci, din spusele servitorilor, înțelegea că aprecia și ținea cont de perspicacitatea surorii lui în afaceri.

Acest lucru se potrivea cu ceea ce știa despre băiatul pe care îl cunoscuse odinioară. Nu-l interesase că era mult mai mică sau o fetișcană tâmpă – cum obișnuia Gerald să se plângă. În schimb, îi vorbise fără rezerve la fel cum ar fi făcut cu orice băiat de teapa lui. Tocmai de aceea fusese iremediabil îndrăgostită de el în copilărie. Iar acum, ca femeie matură, Eve îl vedea la fel de îmbătător, deși pentru societate ea era invizibilă pentru că se născuse femeie. Inima îi sări din piept pentru câteva secunde și închise ochii.

Astfel de aprecieri și conștientizarea bărbatului în care se transformase Calum erau periculoase pentru că nu putea să iasă nimic bun din ele – cu siguranță, nu o relație. Nici măcar o prietenie. Minciunile o aduseseră acolo, iar cu fiecare zi pe care o petrecea în acel loc, se afunda tot mai mult în hățișul lor. Un bărbat care aprecia onoarea și responsabilitatea așa cum o făcea el nu ar fi putut – nu ar fi vrut – niciodată să ierte o asemenea trădare. Mai cu seamă pe femeia a cărei familie aproape că îi adusese sfârșitul.

Dacă i-ar fi ghicit identitatea, cu siguranță ar fi dat-o afară în loc să o sărute așa cum o făcuse.

Un sărut care fusese învăluit în magie, admirație și frumusețe. Unul pe care visase dintotdeauna să-l cunoască, deși renunțase de mult la speranța unei asemenea pasiuni. Bărbații nu erau atrași de statura ei minionă, de nasul pistruiat și de dinții strâmbi.

Calum îi demonstrase un adevăr pe care nu-l crezuse posibil. Pentru prima dată în viață, o făcuse să se simtă frumoasă. Și fusese deschis în fața opiniilor ei despre afaceri și registre.

Suspină și se lovi cu fruntea de fereastră.

– Ce proastă ești! își repeta ea încontinuu, ca o rugăciune.

Nu venise acolo pentru a jindui după proprietarul unei săli de jocuri. Chiar dacă era vorba despre un bărbat impunător, înalt, un simbol al masculinității cum era Calum Dabney. Venise să se adăpostească și să fie în siguranță și ar fi făcut bine să-și aducă aminte asta. Eve clătină puternic din cap și, alungând gândurile despre el, deschise ochii.

Înlemni.

Calum tocmai lua în mână hățurile calului de la un servitor care îl aștepta.

Gâfâind, se trase în spate și lăsă draperia să-i ascundă prezența. Rămase nemișcată, cu inima pulsându-i alert. Oare o văzuse? Gemu gândindu-se la asta. „Sunt pierdută în astfel de situații." Nu conta dacă o văzuse privind străzile. De ce ar fi presupus că ea ar fi așteptat ca el să plece? Îndreptându-se încă o dată către fereastră, trase draperia și privi în jos.

Calum stătea pe loc, cu spatele la ea, analizând străzile. Servitorul îmbufnat dădea din cap. Câteva momente mai târziu, Calum porni. Îl urmări până ce dispăru din raza ei vizuală. Plecase. Era ceea ce așteptase de mai bine de o oră – plecarea proprietarului pentru a-și vizita sora, ca ea însăși să plece. Îi chiorăiau mațele și se uita hotărâtă la străzile din St. Giles.

– Du-te! șopti ea, încercând să se miște.

Și totuși, cu toată hotărârea pe care o avea de a ajunge la spitalul de copii și de a o vedea pe sora Mattison, nu putea să-și facă picioarele să se miște nici măcar un pas. În schimb, îi treceau prin față cuvintele aruncate pe prima pagină din *Times*...

Cu inima frântă, ducele de Bedford a jurat că nu va avea liniște până ce ea nu se va întoarce la el...

Eve își cuprinse fața în mâinile tremurânde. „Nu-l lăsa să te controleze în acest fel..." Avea prea multă putere asupra ei. Până la urmă, gândurile despre sora medicală mult iubită și toți acei copii o ajutaseră să se miște.

De teamă să nu o părăsească curajul, se grăbi să-și ia pelerina. Și-o puse pe umeri, ridică gluga și luă iute săculețul. Hotărâtă, se grăbi spre ușă și ieși. Dorind să folosească intrarea servitorilor, își croi drum prin casa imensă. Cu fiecare pas, își simțea inima galopând și nervii ca pe ace. Ținându-și respirația, se ruga să nu întâlnească pe nimeni care să o întrebe unde mergea și ce avea de gând să facă.

Ajunsă la parter, trecu de servitorii preocupați de sarcinile lor, care nici măcar nu se sinchisiră să-i arunce o privire. Strângând săculețul, folosi intrarea laterală. Paznicul MacTavish îi aruncă o scurtă ocheadă, la care îi răspunse cu un zâmbet forțat. Fără să scoată un cuvânt, se feri din drum și îi deschise ușa.

În tot acest timp, o privea rece. Își simțea obrajii roșii. Chiar se aștepta la o altă reacție din partea paznicului pe care îl păcălise să o ducă în camerele ei și pe care îl înșelase în privința registrelor?

– MacTavish, îi zise ea voioasă, simțindu-l cum o urmărea cu privirea.

Ignorându-i salutul, el închise ușa în urma ei. Se strâmbă, imaginându-și că salutul ei probabil nu fusese deloc voios. Nu fusese niciodată o femeie obișnuită, modestă. Astfel de abilități, așa cum le numise guvernanta ei, o ocoliseră pe Eve.

Odată ajunsă la capătul aleii, se opri. O cuprinse conștientizarea teribilă a pericolului de a fi afară. Era vânată – asta îi făcuse Gerald, pentru că, în acele exemplare ale ziarului *Times* pe care le citise, anunțase toată Londra că își căuta sărmana soră mult iubită. Stărui cu privirea asupra unei femei îmbrăcate elegant, care tocmai intra la Iadul și Păcatul. Trase involuntar gluga mai pe față, pierzându-se în lâna ponosită. De fiecare dată când ieșea în afara clubului, risca să fie descoperită de fratele ei. Dacă ar fi fost descoperită...

Îi transpirară palmele. Trase aer în piept și se sprijini de peretele din stuc. Un frate care își trimisese prietenul să-i violeze sora era capabil de orice fel de răutăți și cruzimi pe care mintea ei nu le putea înțelege sau anticipa. Teroarea și neputința îi inundară ființa. Nu mai putea să respire.

Și nu era prima dată de când ieșise din club pentru a vizita spitalul de copii când frica izvorâtă din propria lașitate o țintui locului. Știa că Gerald nu avea minte pentru lucrurile importante, dar era suficient de deștept ca să distrugă o persoană. Era mult prea periculos să viziteze spitalul de copii. Dată fiind afecțiunea pe care fratele ei știa că o avea pentru acel loc, posibilitatea ca el să se fi gândit să o caute acolo era destul de mare. Așadar, era ultimul loc în care ar fi trebuit să meargă.

„Întoarce-te... Sora Mattison o să înțeleagă că te întorci..."

Eve privi îndelung peste umăr – logica se lupta cu simțul răspunderii și al dreptății. „Dacă nu faci asta, ești la fel de vinovată, de slabă și de nedreaptă cum ai fost cu Calum în urmă cu mulți ani..." Acest gând provocator, neplăcut și al naibii de corect o lovi din plin. Blestemând încet porni, atentă să găsească o birjă. Găsi una oprită pe cealaltă parte a drumului, la câțiva pași de

locul în care se ascundea. Eve abandonă siguranța ascunzătorii ei și înaintă.

Nu știa la ce să se aștepte în timp ce pășea și i se părea că nu se mai termina drumul. Oare se aștepta să țipe cineva că o văzuse pe moștenitoare? Ajunse însă la birjă fără incidente. De pe capra trăsurii, vizitiul chel aruncă o privire nemulțumită spre pelerina ei maro.

Scotocind în săculeț, Eve scoase o monedă.

– La spitalul Salvation Foundling din Lambeth, îi zise pe un ton regal, care îl făcu pe bărbat să sară la pământ.

– S-a făcut, domnișoară, îi răspunse, vârând grăbit moneda în jachetă.

Deschise ușa și o ajută să urce.

Câteva clipe mai târziu, ușa se închise, și birjă porni. Abia atunci își permise Eve să se cufunde în pernele inconfortabile. Își lăsă capul pe spate. Da, era o nebunie să o viziteze pe sora Mattison. Eve, din păcate, nu avea de ales. Vizitele ei fuseseră constante, precum ticăitul ceasului, iar contribuțiile financiare pe care le făcuse erau vitale. Nu doar sora Mattison se baza pe sprijinul lui Eve în privința registrelor și a contabilității instituției care și așa era la un pas de ruină, ci și copiii, care erau destul de nefericiți că erau singuri pe lume.

Așa cum fusese și Calum.

Îi crescu pulsul gândindu-se cât îndurase acesta durerile, grijile și foamea. Primise resturi de mâncare de la ea și adăpost în grajdurile familiei, dar ar fi putut să moară atât de ușor pe străzi! În schimb, se ridicase și își crease un imperiu care asigura slujbe pentru bărbați, femei și copii.

Absentă, atinse cu vârful degetelor săculețul în care ținea cele 200 de lire. Cum era posibil ca un loc să ofere siguranță și stabilitate pentru unii și sărăcie și lipsă de speranță pentru alții, pentru femeile ca Eve? Femei care, din cauza jocurilor sorții, erau dependente de soții, frații și fiii lor pentru a avea parte de siguranță și stabilitate. Iar când acești gentlemeni nu erau interesați să le asigure nici unul dintre aceste lucruri, le rămâneau doar frica și nesiguranța.

Așa fusese viața lui Calum... Când era mică, fusese martoră la suferința lui și simțise durere și regret pentru situația în care se aflase. Ca femeie ruinată de eșecul și răutățile fratelui, înțelegea mult mai bine cum fusese existența lui Calum. Frica tangibilă. Neajutorarea.

Sentimentul de rușine și regret al nevoii de a apela la ajutorul altora pentru a supraviețui.

Trăsura se opri încet. Privi pe fereastră. Ajunsese.

– Am ajuns, domnișoară, zise vizitiul deschizând portiera.

Înainte să o părăsească curajul și să câștige vocea rațiunii, îi acceptă mâna.

– Te rog să aștepți. Vor fi mai multe, îi promise ea, înmânându-i încă o monedă.

Făcu un pas apoi și îngheță. Simțea furnicături, ca și cum cineva o urmărea.

Ghemuindu-se în pelerină, privi în jur, recunoscătoare pentru acoperirea pe care i-o oferea materialul. „Nu fi prostuță! Frica te face să vezi monștri pe la toate colțurile." Cu un curaj pe care nu-l simțea, Eve grăbi pasul pentru a trece strada, urcă scările spitalului de copii și se furișă în interior.

– Deci?

Nu fusese nevoie decât de acest salut al Helenei pentru a ghici că i se solicitase compania doar din considerente de afaceri. Calum știa că nu era vorba de o vizită politicoasă, de curtoazie familială. Zâmbindu-i șters, Calum se așeză pe scaunul opus biroului ei drept-unghiular și elegant.

– De obicei, vizitele încep cu *salut* sau cu *bună dimineața*, bolborosi el, întinzându-și picioarele și încrucișându-și gleznele.

Sora lui își scoase ochelarii și îi așeză pe birou.

– Ai angajat o contabilă.

– Dacă tu nu mai ești, zise el sec. Așadar, așa începe o vizită de dimineață.

Dându-și ochii peste cap, Helena continuă grăbită:

– Deci? întrebă din nou.

În calitate de fostă contabilă, se ocupase de registre cu o abilitate nemaiîntâlnită și cu o meticulozitate aproape imposibil de egalat. Crescând pe stradă, avea o minte strălucită, care fusese esențială în înălțarea familiei din ruină și în drumul către succes și măreție.

– Deci... am angajat o contabilă. Făcu o pauză. Din nou, adăugă el, pentru că merita să menționeze că, de când plecase ea și se măritase cu ducele de Somerset, în urmă cu mai bine de doi ani, nu fuseseră în stare să găsească pe cineva care să o înlocuiască.

În timp ce îi spunea aceste lucruri, își aminti de Eve și de acuitatea ei de găsi erorile din coloane. Sau pur și simplu nu găsiseră un înlocuitor potrivit. Sunetul scaunului Helenei târât pe podea îl trezi din reverie. Îl cercetă cu aceeași intensitate pe care o răspândea mereu. „Ce ar fi crezut dacă ar fi descoperit că ai trântit-o pe folosea contabilă de perete și că te-ai sărutat cu ea?" Calum se forță să rămână nemișcat. După câteva clipe care părură o veșnicie, sora lui se sprijini de spătarul scaunului.

– Pe cine?

Îi povesti pe scurt despre plecarea și furtul fostei contabile, apoi despre angajarea lui Eve.

Calum avu mare grijă să fie cât mai evaziv în privința anumitor detalii. Când termină, Helena bătea cu degetele pe suprafața imaculată a biroului ca într-un dans al degetelor care anunțau finalul povestirii.

– Ai fost jefuit.

Oftă. Bineînțeles, ea se concentrase asupra acestui lucru, așa cum trebuia să facă.

– Am fost, sublinie el.

Toți frații lui erau acționari ai clubului și erau afectați în mod egal de ceea ce se întâmpla.

– Și mai rău, îl dojeni Helena.

Se crispă, înțelegând prea târziu că îi căzuse în capcană.

– Dacă ai nevoie de ajutor, spune, Calum, îi zise ea, mângâindu-și bărbia și privind peste degetele împreunate. Mă așteptam la asta de la Ryker, nu de la tine.

Asta, pentru că Ryker era singurul din grupul lor loial care îi ținea pe toți la distanță când se gândea la ceva sau când era sau nu tulburat de griji. Deși se mai schimbase de când se căsătorise, Ryker era la fel de mândru precum cerul negru al Londrei noaptea. Tot datorită loialității, nu-i atrase atenția că nici Ryker nu văzuse detaliile importante pe care le găsise Eve Swindell.

– Dincolo de asta, răspunse el vădit inconfortabil, de atunci, am angajat o contabilă competentă – chiar dacă suspectă – care pune registrele la punct.

– Și i-ai verificat munca?

Oricât de mult detesta acele registre, făcuse asta. De nenumărate ori, noaptea, în timp ce ea dormea.

– Da, rânji el. Aș putea spune că e mai talentată decât tine, o necăji el.

Sora lui îi atinse mâna.

– Nu sunt atât de arogantă sau mândră ca un bărbat care ar prefera să creadă că el este cel mai bun și să nu-l angajeze cu adevărat pe cel mai bun.

Nu, nu fusese. Întotdeauna fusese cu capul pe umeri. Era afacerista perfectă pentru care fratele ei de sânge, Ryker, alături de Calum, Adair și Niall făcuseră tot posibilul să-i protejeze libertatea. Orice pentru binele ei.

Și apoi era o femeie precum Eve Swindell, care își căuta calea singură, fără a avea pe nimeni care să o susțină și care se dovedise cu adevărat capabilă. Nu era pentru prima dată când i se puneau întrebări legate de femeia din clubul lui.

– Nu mi-ai explicat cum ai găsit-o pe doamna Swindell, observă Helena strâmbându-se. Un nume extrem de nefericit...

– ... pentru cineva de la o sală de jocuri, o întrerupse el. Știu. I-am zis și eu asta.

Sora lui îi atinse ușor obrazul cu cicatrice.

– I-ai zis tinerei asta.

Se fâstâci, mișcându-se în scaun. Calum își petrecuse doar cinci ani într-o familie respectabilă și restul vieții între bărbați și femei care vorbeau liber, fără teama de a ofensa. Nu era unul dintre acei domni extravaganți, capabili de cuvinte frumoase și de amabilități.

– Dacă asta contează, află că nu cunoștea acest cuvânt tocmai pentru că e legat de lumea jocurilor.

Helena păru surprinsă.

– Așadar, e respectabilă.

Deschise gura pentru a o contrazice și apoi o închise. Calum încercă din nou, dar nu-i ieșeau cuvintele pe gură. Se încruntă. Era nevoit să recunoască că Eve probabil provenea dintr-o familie respectabilă, luând în calcul tonul ei cultivat și aversiunea față de jocuri. Faptul că fusese angajată de acei nobili puternici era o dovadă. Și totuși, era ceva diferit să fii un membru al aristocrației.

– A lucrat pentru...

Un ticălos. Iar orice amenințare prezenta bărbatul, cu siguranță era gravă, dat fiind că o determinase pe Eve să găsească refugiu într-o sală de jocuri. Helena ridică o sprânceană.

– A lucrat pentru... ?

– Înainte de a veni la Iadul și Păcatul, a lucrat în casa unui nobil, ținând registrele, îi zise el în cele din urmă.

Era greșit să povestească altcuiva ceea ce îi mărturisise Eve, chiar dacă era vorba despre sora lui. Era total ilogic cum doar câteva zile petrecute cu o femeie pe care abia dacă o cunoștea întreceau în importanță viața împărtășită până atunci cu sora lui.

– Ai încredere în ea? îl întrebă Helena cu un scop clar în glas și în privire.

Dacă el garanta pentru ea, atunci Helena ar fi avut încredere. I se uscă gura și încercă să forțeze cuvintele să iasă. De-a lungul anilor, se mândrise cu precauția lui. Acel simț al precauției se desăvârșise după ce ducele de Bedford îl aruncase la Newgate. O asemenea greșeală fusese suficientă pentru a-l determina să fie atent la toate deciziile ulterioare. Cu toate acestea, greșeala de a avea încredere în acea fetiță aristocrată l-ar fi putut costa viața.

Greșelile care s-ar fi răsfrânt asupra oamenilor pe care îi numea familie ar fi avut consecințe mult mai periculoase.

– Să înțeleg că nu ai? întrebă Helena sec.

Acea întrebare scotea în evidență viața grea pe care o trăise pe stradă, nu existența între pereții noi și solemni. Calum își pocni încheieturile.

– Ar trebui să înțelegi că o știu pe femeia asta doar de câteva zile, zise el evaziv. Și nu aș oferi nimănui încrederea mea după atât de puțin timp.

Se auzi un ciocănit. Se priviră reciproc. Bătrânul majordom apăru în pragul ușii cu o tavă de argint și un bilet. Înaintă, cărându-și povara. Helena se întinse, însă servitorul așeză tava sub nasul lui Calum. Se încruntă și ridică foaia. Aruncându-și privirea, recunoscu scrisul familiar al lui Adair, rupse sigiliul de ceară roșie și desfăcu scrisoarea. Citind, se încruntă și mai mult.

Ai cerut să fii informat și dacă domnișoara strănută greșit. MacTavish a descoperit că a luat o trăsură și a urmărit-o până pe...

„Strada Lambeth?" Ce naiba făcea Eve Swindell acolo?

– Ce e? întrebă Helena, făcându-l să ridice privirea.

Fără să aibă nici o reacție, Calum împături cu grijă pagina și o vârî în interiorul jachetei.

– Trebuie să mă ocup de o chestiune de afaceri, zise el, ridicându-se repede.

Helena sări imediat în picioare, arătându-i burtica de gravidă.

– Vreau să o cunosc.

Nu existau îndoieli în privința persoanei la care se referea. Era ea, Eve Swindell, care în acele clipe, așa cum scria în biletul de la Adair, lua o trăsură și se furișa pe străzile din Lambeth.

– O vei cunoaște, îi promise el, întorcându-se pe călcâie.

Această promisiune era mai puțin sigură având în vedere suspiciunile trezite de tânără. Calum se grăbi să iasă repede din reședința impresionantă a Helenei. Unul dintre servitori îl aștepta cu calul, Tau, deja înhămat.

Mulțumindu-i pentru servicii, se urcă pe armăsar și porni pe străzile pretențioase ale Londrei. Blestemând mulțimile însuflețite de trecători, de lorzi și de doamne, se strecură cu grijă pe stradă. În timp ce călărea, Calum își concentră atenția asupra zgomotului copitelor lui Tau, ce se loveau sacadat de pietre, pentru a-și calma neliniștea din piept.

Bineînțeles, îi oferise duminicile libere lui Eve. Nu era nimic ieșit din comun să iasă și nici să ia o trăsură. Însă, călărind și trecând de la străzile elegante ale Londrei în zonele mai puțin fericite și înfricoșătoare pe care le preferase Eve, îl cuprinse ceva mai mult decât o simplă suspiciune – o teamă.

Luptându-se cu marea de neliniști, îl mână pe Tau, galopând mai repede pe străzi, până ce ajunse în zona cunoscută din Lambeth. Calum căută cu frenezie partea mai puțin aglomerată unde MacTavish o urmărise. Cercetă zona și îl găsi rapid pe paznicul înalt și voinic. Purtând pălărie pe cap și cu privirea ațintită asupra clădirii din fața lui. Calum descălecă. Cu hățurile în mână, înaintă.

– Ce e? întrebă de îndată ce ajunse lângă celălalt bărbat.

– M-ai întrebat dacă femeia ne dă vreun motiv de suspiciune, zise MacTavish pe un ton jos și grav. Părea temătoare, domnule Dabney.

Se uita ciudat în jur. Era ca pe ace. Am găsit-o furișându-se pe alee. A intrat acolo.

MacTavish făcu semn cu bărbia către o clădire de dincolo de stradă.

Calum îi urmări privirea și se încruntă. Un spital de copii? Șovăia. Ce treabă avea Eve într-un astfel de loc? Nu era locul ideal pentru o întâlnire rușinoasă.

O rugăminte pe care i-o făcuse recent îi reveni în minte. „O să te rog să-mi dai voie să donez mâncarea care rămâne." Fără cuvinte, îi înmână hățurile paznicului.

– A intrat pe ușa laterală, murmură MacTavish, făcând semn cu mâna către acea parte a clădirii.

Cu privirea ațintită, Calum înaintă cu pași hotărâți către clădirea albă. Ajuns la intrarea laterală, privi în jur, apăsă mânerul și intră.

Închizând încet ușa, Calum ciuli urechile la toate sunetele din jur – vacarmul din bucătării, întrerupt din când în când de ordinele bucătarului și de râsetele intermitente ale servitorilor, arătând că angajații erau concentrați asupra sarcinilor lor. Folosindu-se de aceleași abilități de a rămâne tăcut pe care le desăvârșise în copilărie, la Dials, Calum se strecură pe holul ce ducea departe de bucătărie. Se opri la fiecare ușă închisă, cercetând și ascultând șuieratul șoaptelor. Continuând, ajunse la o scară.

Privind încă o dată atent în jur pentru a se asigura că nu erau cine știe ce umbre gata să sară pe la colțuri, începu să coboare. Când ajunse la etajul principal al spitalului, o liniște stranie bântuia prin clădire. Se încruntă. Poate că MacTavish se înșelase. Poate că nu văzuse clădirea în care se strecurase. Până la urmă, ce treabă să aibă Eve acolo?

Voci îndepărtate, urmate de scâncetele unui copil. Atras de acele sunete, Calum se furișă pe hol. Ascultă la fiecare ușă pe lângă care trecu până când auzi tonul cald și vioi – mult mai potrivit pentru o doamnă din înalta societate – al lui Eve. Cuvintele ei erau urmate sau întrerupte de cele ale altei femei, sobre, nefamiliare...

– Nu ar trebui să fii aici.

– Trebuie să fiu aici!

Replicile înfundate ale lui Eve se auzeau când mai tare, când deloc. Vocile se împreunară într-un discurs frenetic, ce se disipă într-o șoaptă foarte greu de auzit, darămite de înțeles.

– Nu pot să vin atât de des precum mi-aș dori, zise Eve, dar domnul Dabney mi-a dat voie să donez mâncare și trebuie să mă ocup de detalii.

– Nu poți să te mai întorci.

– Trebuie să auzi asta, soră Mattison, spuse Eve pe un ton ridicat. Copiii trebuie protejați cu orice preț. Cu orice preț. Înțelegi ce spun? Dacă sunt în pericol, trebuie să te gândești la ei înainte să iei orice altceva în considerare.

Calum blestemă ușa grea de stejar care înghiți restul cererii ciudate și neînțelese a lui Eve. Ce promisiuni făcea și ce obligații avea acolo?

– Trageți cu urechea? întrebă tare o voce indignată, străbătând holurile tăcute.

Calum se întoarse și, la naiba, în acel moment în care fu descoperit în mod umilitor se simți la fel ca în acea zi în care nepăsarea unui copil îl azvârlise la Newgate.

Un copil mic îl privi cu o îngrijorare specifică celor de pe străzi, mult mai potrivită unui bărbat decât unui băiețel de 4 sau 5 ani. Auzi pași dincolo de ușă și, pentru un moment de slăbiciune izvorât din rușinea pe care o simțea, Calum se gândi să fugă.

Ușa se deschise și privi dincolo de femeia înaltă cu fuste albe la tânăra cu păr negru, care avea un prunc în brațe și teroare în ochi. Însă nu teama și șocul îl străfulgeraseră, ci mai degrabă copilul care sărea în poala ei. Copilul avea bucle aurii mari și ochi rotunzi. Arăta ca un înger. Și era ceva atât de frumos în modul protector în care Eve îl ținea în brațe! O îmbrățișare puternică și blândă în același timp. O mie de întrebări îi veneau în minte, toate având același răspuns. „Este copilul ei." Oare acel copil era produsul întâlnirii cu nenorocitul despre care pomenise în treacăt?

Gânguritul incoerent al băiețelului, ce contrasta cu tensiunea ce cuprinse încăperea, îl făcu pe Calum să-și revină.

– Pot să vă ajut? se bâlbâi infirmiera să întrebe, apoi se așeză curajoasă exact între Calum și Eve.

– Aș vrea un moment cu doamna Swindell.

– Doamna...?

O privi pe femeia mai în vârstă, observându-i confuzia și apoi înțelegând. Calum strânse din ochi. Habar nu avea cine era doamna Swindell. Stărui asupra lui Eve.

– Doamnă Swindell, zise el drept salut, înaintând neinvitat și trecând pe lângă infirmiera șocată.

Capitolul 10

„Oh, Doamne! E aici. De ce e aici?"

– Domnule Dabney, îl salută ea.

Cum putea avea vocea atât de calmă când o teamă uriașă o rodea pe interior? El era stană de piatră, ferm, fără să arate ce gândea, ce simțea sau măcar să fi dat de înțeles că o auzise pe Eve. Liniștea apăsătoare o făcea să se simtă ca și cum inima urma să-i iasă din piept și să-i bată afară.

– Putem avea un moment singuri, doamnă Swindell?

Copilul din brațele lui Eve scânci și o trase tare de păr. Slăbindu-și strânsoarea, rosti vorbe de alint menite să-i liniștească pe amândoi. Sora Mattison își frământă mâinile pline de riduri.

– Asta nu ar fi potrivit. Eu...

O domoli pe femeie cu aceeași privire împietrită care o înspăimântase pe Eve când era mică, până când într-o zi îl surprinsese șoptindu-i calului, Night, și văzuse băiatul blând și bun de sub fațada aspră. Oh, cât de bucuroasă era că viața nu-l făcuse să devină precum acel băiețel morocănos și trufaș!

– Este în regulă, soră Mattison, zise ea calmă.

Când explicase unde fusese și de ce nu mai venise la fel de des, se chinuise groaznic de tare să nu vorbească despre clubul Iadul și Păcatul și despre proprietarul care cu o simplă privire o reducea la tăcere, făcând-o să se topească. Infirmiera ezită și o privi cu subînțeles – o privire întrebătoare și care, în același timp, promitea siguranță, ce spunea multe despre caracterul femeii care ar fi îndrăznit să se opună chiar și unui bărbat atât de fioros precum părea Calum Dabney.

– Foarte bine, zise ea apăsat, înaintând și luându-l pe Jamie în brațe.

Băiețelul începu imediat să dea din picioare și să țipe, întinzându-se după Eve, care simți un gol fără greutatea lui atât de familiară. Sora Mattison zăbovi preț de câteva clipe în pragul ușii, apoi trase de mâner, închizând-o, lăsându-i pe Eve și pe Calum singuri. În

momentul în care se auzi acel clic slab, ea se ridică și își puse mâinile în șolduri.

– M-ai urmărit, îl atacă ea, acuzându-l direct.

De-a lungul timpului, învățase din experiența trăită alături de fratele ei imprevizibil că ofensiva o avantaja. Îl neliniștea și îl descuraja pe adversar. Însă Calum Dabney era construit din cu totul alt aluat decât fratele ei distrugător. Proprietarul cu o constituție masivă își încrucișă mâinile la piept și o privi pătrunzător printre genele lui lungi și dese.

– Nu am încredere în tine, îi zise fără sfială, făcând-o să tresară.

Remarca îi sfâșie ființa. Chiar dacă voia să se ia la harță cu el din cauza opiniei nedrepte pe care și-o făcuse, avea dreptate să se îndoiască de ea. Îi era greu să se decidă pe cine ura mai mult: pe el pentru că o judeca sau pe ea însăși pentru minciuna pe care o trăia în numele siguranței proprii.

– Nu ai nimic de spus? o provocă el.

– Ce ai vrea să spun? zise ea ridicând bărbia. Nu-ți pot forța încrederea. Pot cel mult să o câștig.

– Ceea ce nu o să faci dacă te furișezi și...

– Nu e ziua pe care mi-ai dat-o liberă? strigă ea, detestând faptul că ura îi ascuțise vocea. Ți-ai făcut un obicei din a-i urmări și pe ceilalți angajați? Sau sunt singura pe care o vânezi prin Londra?

– Nu te-am vânat, ripostă el, ușor îmbujorat. Mai mult, te știu de câteva zile.

„Unsprezece luni", se gândi Eve. „M-ai cunoscut timp de unsprezece luni."

El înaintă, ceea ce o făcu să se dea în spate.

– Și asta, după cât ai întârziat la interviu, după ce mi-ai furat registrele și mi-ai ocupat camerele după bunul tău plac.

Se lovi cu spatele de perete. Nu mai avea unde să meargă. Mișcarea bruscă îi făcu o șuviță de păr urât mirositoare să se desprindă. Suflă pentru a o da la o parte.

– Nu ți-am furat registrele, mormăi ea.

Oare își imagina că undeva în colțul gurii lui și a buzelor tari înflorea un zâmbet? Dar el afișă din nou acea mască dură, alungând orice urmă de lumină.

– E băiatul tău? întrebă el încet.

Cum era atât de mică, majoritatea femeilor, bărbaților și copiilor o priveau de sus. Toată viața fusese disperată și își urâse statura. Până în clipa aceea. În acel moment, era recunoscătoare pentru diferența mare dintre ei, care îi permitea să se concentreze asupra pieptului lui și să-i evite intensitatea privirii. „Dacă este fiul meu?" Mintea i se tulbură în timp ce se lupta să înțeleagă întrebarea. Făcu ochii mari. El credea că Jamie era, de fapt, fiul ei!

– De asta ești disperată să lucrezi și acesta e motivul pentru care ai nevoie de bani, murmură el încet și calm.

Cât de bine pusese lucrurile cap la cap! Doar că acestea nu erau piesele vieții ei. Îi ardeau obrajii. Își imaginase o poveste simplă, curată, care explica totul, de la căutarea unui post la Iadul și Păcatul până la motivul pentru care vizita periodic spitalul de copii. Și totuși... „Nu pot să-l mint."

Deja făcuse destule în numele propriei siguranțe.

– Nu este fiul meu, zise ea într-un final, privindu-și mâinile.

Se uită în sus și simți apăsarea ochilor lui. Nu-i cerea răspunsuri și nici nu-i ordonase să-i explice, așa cum obișnuia să facă fratele ei. Calum îi permitea să-i dezvăluie adevărul din proprie voință. Pentru a-și pune ordine în gânduri, Eve se depărtă și își croi drum către biroul ciobit și zgâriat.

– Jamie nu este copilul meu, repetă ea. Am venit aici...

De când murise tatăl ei și venise în Londra. Simți un junghi în piept.

– De câteva luni, continuă Eve încet. Vizitez copiii și – arătă cu degetul către grămada de registre – ajut cu contabilitatea.

Ochii lui se opriră pe registrele de piele și pe foi. Alăturându-i-se la birou, Calum ridică unul dintre ele cu aceeași ușurință cu care dădea ordine și în clubul lui. Răsfoi paginile, trecând repede cu privirea peste coloane și numere.

– Cele 200 de lire nu erau pentru tine?

Renunță la examinarea registrelor, și privirile li se întâlniră.

– Nu, zise ea clătinând din cap. Ei... Spitalul este într-o situație critică și – și au nevoie de fonduri.

El închise cu zgomot un registru și îl puse deoparte.

– Așa că le-ai dat pe ale tale...

Neliniștită de intensitatea privirii lui, se concentră să-și așeze registrele. Cum putea să explice de ce o femeie care avea nevoie

de bani și de slujbă își donase salariul pe o lună întreagă? Și, chiar dacă nu ar fi așteptat-o o avere la sfârșitul celor trei luni, tot i-ar fi oferit acei bani surorii Mattison. Calum îi atinse obrazul cu degetele, obligând-o să se uite la el. Suspină și abandonă ceea ce făcea.

– Ce fel de femeie ar renunța la tot ce primește într-o lună? întrebă el, arătând că se gândea la același lucru ca ea.

Era un bărbat impunător, cu glas răgușit, capabil să scoată orice secret de pe buzele unei lady. Ea ridică din umeri.

– Aveau nevoie de bani mai mult decât mine. Tu mi-ai oferit o slujbă. Un acoperiș deasupra capului. Mâncare. Nu sunt atât de egoistă încât să nu le ofer și altora din ceea ce am primit eu. „Însă sunt suficient de egoistă încât să-l mint pe bărbatul pe care fratele meu aproape că l-a ucis." O persoană nu are nevoie de mai mult în afară de aer, mâncare și...

El suspină, iar Eve strânse cu forță degetele din ghetuțe.

Acestea erau cuvintele pe care el i le repetase când ea îi citise odinioară dintr-o carte de povești. Uluitor! Strângând pumnii în poală, se pregăti pentru momentul în care avea să-și aducă aminte.

– De ce? întrebă el făcând-o să se încrunte.

– Ți-am zis deja, îl întrerupse ea.

– De ce vii aici?

Nu știa ce să-i răspundă. Că el era motivul pentru care găsise acest loc? Că din cauza durerii pe care i-o adusese lui și din nevoia de a vedea copiii scăpați dintr-o viață mizeră căutase acel spital? Își apăsă degetele atât de tare pe birou, încât se albiră. Într-o zi, când avea să plece de la el, când urma să se elibereze de frica față de fratele ei și să intre în posesia averii, urma să-i spună adevărul. Avea să-și dezvăluie identitatea și să-i ofere acele triste scuze care nu puteau să mai schimbe nimic și nici să înlocuiască ori să șteargă toate relele pe care le comisese familia ei împotriva lui. Însă acum avea să-i ofere ceva aproape de adevăr.

– Am cunoscut odată un băiat... Am văzut îndeaproape cât a suferit și cât de ocărât a fost pentru locul în care s-a născut, pentru că era altfel față de mine.

Iar soarta, precum o lady capricioasă, etern schimbătoare, râdea acum că li se inversaseră rolurile.

– Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Calum încet.

„A devenit puternic, de succes și foarte bogat."

– A murit, îi răspunse ea cu amărăciune, împărtășindu-i minciuna pe care o crezuse în toți acei ani. Și mi-am jurat că într-o zi, când o să pot, dacă o să pot, se corectă ea, o să mă asigur că îi ajut pe alții ca el.

Calum se cufundă în tăcere. Era acea liniște contemplativă pe care ajunsese să o aprecieze la el. Oare câți lorzi și doamne umpleau tăceri îndelungi cu pălăvrăgeli fără sens? Prefera chibzuința lui Calum. Își cântărea cuvintele precum cele mai scumpe monede și le oferea de parcă ar fi fost cele mai prețioase lucruri.

– Atunci, acestea sunt secretele tale, Eve.

Ar fi trebuit să fie mai surdă decât un stâlp ca să nu audă avertismentul. Întrebarea nespusă îi cerea să-și mărturisească secretele pe care le aducea în casa și în slujba lui. Își simți limba amorțită când încercă să-i răspundă:

– Acestea sunt.

„Printre altele, care nu mi-ar aduce decât ura și dezgustul tău."

O prinse de încheietură – o atingere surprinzător de delicată și de fragilă, în ciuda dimensiunii și puterii lui. Timpul pe care îl petrecuse odinioară cu el și ultimele zile o convinseseră că nu era tipul de bărbat care ar fi ridicat vreodată mâna asupra unei femei – era în stare să parieze pe toată averea care o aștepta. Asta, spre deosebire de fratele ei mai mare și de nenorociții fără suflet pe care îi numea prieteni.

– Viața pe care am trăit-o, Eve, începu el, m-a făcut precaut. Am învățat să am încredere în instinctele mele și să mă îngrijorez pentru tot ce îmi dă motive de neliniște.

„E vorba despre mine."

– De asta te-am urmărit până aici.

Simțea că îi stătea în gât aerul pe care îl respira, o durea pieptul din cauza sentimentului îngrozitor de apăsător. Îi dădea explicații, încercând să o facă să înțeleagă.

– Oprește-te! îi ceru grăbită chiar atunci când el începu să vorbească. Te rog, oprește-te! Nu trebuie să-mi explici nimic, Calum!

Nu-i datora nimic. Ea îi datora totul, dar nu avea cum să îndrepte lucrurile.

– Serios, îl imploră în timp ce el se pregătea să vorbească din nou.

– Prea bine.

„Prea bine." Fusese chiar atât de ușor?

Îl urmări în timp ce-și trase un scaun și se așeză lângă ea la birou. Degetele lui lungi frunzăreau unul dintre registrele complicate. Clătină din cap. Ce făcea?

– Ce...?

– Au nevoie de ajutor. Cred că va fi mult mai ușor dacă ne uităm amândoi peste registre.

Eve își atinse gâtul cu mâna în timp ce el își concentră atenția asupra registrului din fața lui. Privirea lui cercetă rapid pagina și apoi luă o peniță. Vârful peniței aluneca într-un ritm constant pe pagină.

După moartea mamei, Eve devenise invizibilă, iar tatăl ei nu o observase decât atunci când se îmbolnăvise, când oricum se ofilea, imobilizat la pat, fără altă opțiune decât aceea de a o vedea.

Kit studiase, apoi călătorise și, în cele din urmă, plecase. Iar Gerald fusese întotdeauna un om crud, fiind un avantaj pentru ea faptul că îi observase prezența și meritele abia de curând. Deși se născuse într-o familie odinioară foarte bogată și care încă era puternică, mai toată viața ei fusese singură. Se baza doar pe sine și nu depindea de nimeni pentru nimic. Iar acum, Calum, care nu o cunoștea mai mult decât ca pe o străină, îi oferea timpul lui pentru a o ajuta nu doar pe ea, ci și pe cei care depindeau de spitalul Salvation Foundling. Se simți cuprinsă de emoții.

– Le oferi timpul tău.

El, un bărbat care deținea una dintre cele mai de succes cluburi de jocuri de noroc din Londra, avea să-și ia din timpul prețios pentru a face asta? Calum făcu o pauză, privind în sus.

– Nu sunt atât de egoist încât să nu le ofer și altora din ceea ce am primit eu, îi zise el, repetând cuvintele ei și făcându-i cu ochiul.

Râse. În copilărie, îl iubise pe Calum pentru prietenia pe care i-o oferise când era doar o fetiță singuratică. În aceste momente, simți cum o bucată din inima ei sări și alunecă în mâinile lui datorită bărbatului care devenise. Zâmbind, Eve se așeză pe scaunul teribil de țeapăn din trestie din fața lui și începu să lucreze.

Eve își dăruise timpul unui spital de copii.

Nu cunoștea nici un copil din interiorul acelor pereți și nici nu avea vreo legătură de familie cu cineva care lucra sau locuia acolo. Și totuși, venea în vizită și spera să le îmbunătățească viața

copiilor care numeau acest loc sărac acasă. Calum privi pierdut peste coloane.

„Eu am fost unul dintre aceşti copii." Doar că nu avusese parte de ochi blânzi, de doici protectoare, ci mai degrabă de bărbaţi şi femei care îşi băteau copiii până le suna apa în cap. Asta păţise Calum. În ziua în care se furişase din acele mizerabile condiţii pe străzile din St. Giles, îşi jurase că nu avea să mai treacă vreodată pragul unei case de copii.

Şi nu o făcuse până la Eve. Până când Eve nu-i amintise că existau băieţi şi fete care, din cauza hăţişurilor sorţii, erau singuri.

Simţi un nod în stomac şi se forţă să scrie în timp ce se uita mecanic peste calcule. Doar că vina se furişase odată cu trecutul şi nu avea cum să evadeze.

Când părinţii lui se îmbolnăviseră şi apoi decedaseră la două luni unul după celălalt, Calum se trezise singur, fără vreo rudă sau măcar un prieten de familie care să aibă grijă de el. Rămăsese la mila străzii, care chiar şi atunci, la acea vârstă fragedă, îl învăţase ce era cruzimea şi faptul că oamenii slabi erau distruşi.

Furase pentru a-şi potoli foamea şi ucisese pentru a-şi salva viaţa. Făcuse de toate în afară de a-şi oferi sufletul diavolului pentru a supravieţui.

Nu existase o persoană căreia să-i pese de el când trecuse prin toate astea. Lorzii şi doamnele îl loveau pentru a-l da la o parte şi îl scuipau când se apropia prea mult de ei. Învăţase repede că nimănui nu-i păsa de el. Cu siguranţă, nu oamenilor cu poziţie socială, care vorbeau pretenţios. Îşi găsise o nouă familie, oameni cărora le păsa pentru că treceau prin acelaşi lucru. Pe stradă, între el, Ryker, Adair, Niall şi Helena se crease o legătură mai puternică decât orice altă conexiune pe care o simţise vreodată – chiar şi faţă de părinţii lui. Lorzii şi doamnele din înalta societate, negustorii bogaţi, membri ai nobilimii, nici unuia nu-i păsase de existenţa lui Calum.

„Nu poţi să mori... Ai semnul vieţii..."

Vocea acelui copil îi sună în minte. Îi alunecă penița din mână.

– Calum?

Clipind, o privi pe femeia care lucra vizavi de el. Îl cuprinse îngrijorarea.

Nu-şi permisese să se gândească la sora lui Bedford, care îl trădase şi al cărei gest aproape că îl costase viaţa. Oare îşi tot amintea

de ea pentru că se scria în ziare și în rubricile de scandal? Pentru prima dată, se întrebă ce se întâmplase cu ea. Ce devenise?

– Sunt în regulă, zise el scurt.

Neliniștit de profunzimea privirii lui Eve, își concentră atenția asupra registrului. Cu siguranță, faptul că se afla în acel loc scoase la lumină amintiri pe care le prefera moarte și bine îngropate. Doar un nebun pornit să trăiască în spitalul Bedlam ar fi ales să se gândească la cea mai întunecată perioadă din viață.

Cu fiecare păcat pe care îl comisese și cu fiecare luptă pe care o purtase, timpul pe care îl petrecuse la Newgate fusese mult mai rău decât flăcările iadului care, cu siguranță, îl așteptau la capăt de drum. Pentru o scurtă perioadă, avusese sprijin din partea unuia din acea gloată infectă de nobili. Cineva care îi aducea mâncare și care îi citea cărți, amintindu-i de dragostea pentru literatură. Nu mai dorise să se mai gândească la mica ducesă Lena.

– Cine era el?

Era foarte greu să-și dea seama care era mai surprins de întrebarea ce tocmai îi ieșise pe gură. Înfiorată, Eve își înălță capul.

– Cine? Lăsând penița deoparte, el își îndreptă spatele. Ai spus că ai început să vii aici datorită unui băiat pe care l-ai cunoscut odinioară, nu? clarifică el.

Aveau mușchii încordați pentru că stătuseră în aceeași poziție mai bine de două ore, așa că întinse brațele în față, pe rând, prima dată dreapta și apoi pe stânga.

Eve se schimbă la față.

– Era...

Ea privi iute prin încăpere, aducându-i aminte lui Calum de pisicile sălbatice care se strecurau în spatele clubului Iadul și Păcatul, speriate de orice persoană care se apropia de ele.

– Era un prieten, zise în cele din urmă, așezându-și la rându-i penița pe masă.

Cu degetele tremurânde, Eve se juca cu micul instrument de scris, tot mutându-l pentru a forma o linie orizontală perfectă.

– Am fost o fată singuratică, invizibilă acasă.

– Nu ai frați? întrebă el, dornic să știe mai multe despre femeia care stătea în fața lui, o femeie care își făcuse loc în lume într-un mod atât de curajos.

Ea ridică două degete:

– Doi frați.

El se încruntă.

– Bastarzi mizerabili? se aventură el, sperând că ea avea să-l contrazică.

Știa deja din povestirile ei anterioare că nu dăduse greș.

– Unul dintre ei, rosti ea strângând din buze.

Privirea ei părea atât de îndepărtată și cufundată în atât de multă durere, încât el se detesta pentru că îi pusese întrebări din dorința egoistă de a afla mai multe.

Eve își drese glasul:

– Celălalt e plecat.

„Plecat." Câtă durere în cuvintele ei! I se strânse stomacul. Și totuși, la prima întâlnire îi jurase că nu vărsase o lacrimă. Ridică bărbia, parcă provocându-l să-i ofere cuvinte goale de încurajare. Calum învățase însă cât de important era să permită unei persoane să-și spună povestea așa cum voia. Eve tuși.

– Da, așa cum spuneam, în acele momente de singurătate, am avut un prieten. Într-o zi, pur și simplu a... Ridică o mână. Lui nu-i păsa că eram mică și cicălitoare. Nu-l interesa că aveam poziții sociale diferite.

Asta era. Prima afirmație care confirma presupunerea Helenei și suspiciunile lui Calum – Eve Swindell se născuse într-o familie respectabilă.

– Îmi vorbea de parcă eram egali în toate privințele.

O cunoștea doar de câteva zile, dar nu se asemăna cu nici o femeie pe care o întâlnise până atunci. Era deșteaptă, înțeleaptă și hotărâtă. Înainte să o cunoască pe Eve, Calum ar fi jurat că nu există o femeie mai puternică și mai curajoasă decât sora lui, Helena. Nici măcar ea nu ar fi supraviețuit fără ajutorul rudelor. Toți se bazaseră unul pe celălalt în moduri diferite. Eve însă își croise drum singură. Poate că nu pe stradă, ci în confortul unei case simandicoase a unui lord sau a unei lady, dar nu avusese pe cine să se bazeze.

– Pot să pariez că nu te compari cu nimeni și că ești superioară multora.

Buzele i se arcuiră ușor, iar în ochi i se citea adorația. El se foi în scaun, stânjenit din cauza acelor emoții. Poate că ea ignorase vorbele lui. Poate...

– Abia dacă mă cunoști. Tu... tu m-ai urmat aici pentru că nu ai încredere în mine.

Eve nu era una dintre acele femei care pendulau în jurul adevărului. El își așeză coatele pe birou.

– Sunt un excelent cititor de caracter, dar unul precaut, zise el, făcându-i cu ochiul pentru a mai elibera din tensiunea conversației.

Împărtășiseră un zâmbet, și familiaritatea dintre ei reveni. Calum și Eve se cufundară din nou în acea plăcută tăcere, lucrând de zor la registre. Dintr-odată, tresări aducându-și aminte ceva din ce-i povestise ea.

– Ai un frate.

Clipind, ridică privirea spre el.

– Poftim?

– Mi-ai zis că un frate este mizerabil.

Eve clătină încet din cap.

– Nu. Eu... nu m-ai auzit bine, zise ea grăbită.

Prea grăbită. Ascunzându-și privirea, se arătă pierdută în foi. Cu capul aplecat spre birou, părea absorbită de ceea ce făcea. Însă el îi observă umerii încordați și mâna tremurândă, care stropi cu cerneală pagina altfel imaculată. Calum fu cuprins de aceleași instincte care îl salvaseră de la anumite pericole în trecut. Se sprijini în scaun.

– Eve?

Strânse penița atât de tare, încât i se albiseră încheieturile.

– Dacă cineva intenționează să te rănească – un frate, un tată, un soț...

Rosti ultima posibilitate cu dezgust, detestând gustul cuvântului pe buzele lui și urând mai mult ideea că ea ar fi putut să aparțină cuiva.

Ea își drese glasul.

– Te asigur că nu există nici un soț.

Se simți mai eliberat.

– Nu te-aș alunga, zise el încet. Familia mea este puternică și te-aș putea ajuta dacă ai nevoie, adăugă el privind-o fix. Dacă ai încredere în mine.

Eve întinse o mână peste mâna lui masivă. Privi degetele ei mici, murdare de cerneală și pline de bătături. Erau mâinile unei femei care fusese forțată să lucreze mult cu brațele. Un alt semn al puterii și al caracterului ei.

–Nu există nimeni, Calum, îi răspunse ea calm și detașat, încât i se păru că ar fi putut la fel de bine să-și fi imaginat reacția ei anterioară.

Pentru câteva clipe, părea că ar fi vrut să zică mai multe. Să-i mărturisească secretele pe care le păstra. Dar apoi ridică penița și se pierdu în calcule. Calum rămase cu și mai multe întrebări în minte, în ciuda tuturor lucrurilor pe care i le împărtășise în acea zi noua lui contabilă.

Capitolul 11

Trecuse o săptămână.

Șapte zile de când Calum o urmărise la spitalul de copii și o ajutase cu registrele îngrijorătoare și cu înregistrările sorei Mattison. În tot acest timp, nu doar că o însoțise în fiecare zi, dar continuase să o ajute. Și cumva, deși se afla în ghearele pericolului mereu și era chinuită de frica de a fi descoperită, când era cu el, nu avea griji sau temeri că ar putea fi găsită sau rănită. Dată fiind toată munca de contabilitate pe care o făcea pentru cele două instituții, ar fi trebuit să fie extenuată.

Și totuși, în acea seară, după ce se trezise la primele ore ale dimineții și după munca depusă la Iadul și Păcatul, Eve era neliniștită și nu putea să doarmă. Cu brațul deasupra capului, privea obraznica pictură murală, intens colorată. În trecut, ar fi fost revoltată de ticăloșenia pe care o înfățișa tabloul, acum însă mintea ei o luase razna.

– O să ajung în iad, zise ea. Eve șopti acele cuvinte care parcă pluteau în cameră. Faptul că le spusese cu voce tare nu o făcu să se simtă mai bine. Nici că meriți să te simți mai bine, bolborosi ea, întorcându-se pe burtă.

Trase perna grea din pene, mutând-o la căpătâiul patului din lemn de trandafir. Pocni cu pumnul în fața de pernă de satin. Materialul era moale și fin, delicat în palma ei, subliniind cât de generos fusese Calum cu ea în toate privințele. Gemând, Eve își trânti capul pe pernă. Chiar trebuie să fie atât de... perfect? Un proprietar care nu doar că angaja femei, dar le trata în același mod ca pe angajații bărbați. Cine ar fi verificat registrele unui spital de copii, sacrificându-și propriul timp de la Iadul și Păcatul? Ce fel de om făcea asta? Toate acestea?

Tatăl ei fusese iubitor și bun cât trăise, dar nici măcar el nu oferise ceva mai mult decât o ocazională donație către una dintre

fundațiile de caritate locale. Și, cu siguranță, că nu și-ar fi sacrificat timpul acordat afacerii sale în beneficiul altora.

„Tocmai de aceea Calum merită să știe adevărul."

Neliniștită, Eve se întoarse pe o parte, sprijinindu-și capul în cot. Privind pe unica fereastră din camera ei, lua în considerare oferta pe care i-o făcuse duminica trecută la spitalul de copii. Atunci o cunoștea de patru zile și, cu toate acestea, îi jurase să o ajute dacă avea nevoie. „Nu o să fie atât de generos când o să afle că ești sora lui Bedford."

– Dacă va afla, mormăi ea.

Calum îi demonstrase atât ei, cât și celor de la spitalul de copii că avea o bunătate nemărginită, însă nu putea fi atât de naivă încât să creadă că avea să o ierte pentru legătura cu Gerald sau pentru rolul ei din acea zi fatidică de la grajduri.

Se roti din nou, întinzându-se pe spate și privi în tavan. Nu, adevărul rămânea: cu toate minciunile dintre ei, ultimul lucru pe care Calum putea sau trebuia să i-l ofere lui Eve pentru duplicitatea ei era ajutorul. De această dată, acceptă vinovăția pe care o simțea. Renunțând la ideea de a se mai odihni, Eve își făcu avânt cu picioarele și se ridică. Podeaua era rece sub picioarele ei. Se grăbi către dulapul din lemn masiv și sculptat în stil normand.

Își scoase cămașa de noapte tremurând. I se făcu pielea de găină. Eve apucă o cămășuță și o trase repede pe ea. Apoi, foșnind, își puse o rochie ternă de muselină care îi ajungea până la glezne. Când să închidă ușa dulapului, se opri uimită de reflexia pe care o vedea în oglindă – un chip străin în locul celui care fugise din Mayfair. Mirosul părului ei se mai domolise, dar șuvițele îi rămăseseră la fel de negre precum cerul nopții. Fustele ei își arătau vârsta. Erau șterse de la atâta purtat.

Nu era de mirare că el nu-i ghicise identitatea. Și nu doar pentru că fusese o fetiță ultima dată când se văzuseră, ci și pentru că nu mai obișnuia să se îmbrace elegant, în cele mai fine mătăsuri și în cel mai scump satin. Eve trase de coada împletită și privi la nuanța atât de neobișnuită care contrasta puternic cu palma ei albă.

Cât de mult decăzuse! Și totuși, Calum era dovada vie că, indiferent de greutăți, o persoană se putea ridica din cenușă. Mai mult, Calum, spre deosebire de nobilii pompoși care aruncau cu banii în stânga și în dreapta în sălile de joc de jos, își clădise propria avere.

Eve își luă papucii, ieșind din cameră și îndreptându-se către birourile pe care Calum i le aranjase exact lângă ale lui.

Era sigură că nu fusese o coincidență. Faptul că o urmărise pe străzile din Lambeth și confesiunile pe care i le făcuse la spitalul de copii erau o dovadă clară că nu avea încredere în ea. Avea dreptate să se îndoiască, însă nu din motivele pe care și le imagina. Nu dorea răul clubului, chiar dacă el și ceilalți proprietari dețineau o mare parte din averea familiei ei. Gerald era vinovat pentru pierderile lor. Secretele ei erau menite să-i asigure siguranța. În timp ce trecea pe lângă biroul lui, auzi vocea lui Calum și a fratelui său. Se opri.

– Prezența este tot în scădere...

Ceea ce discuta Calum cu fratele lui nu avea legătură cu ea. Nu avea nici un drept să asculte pe la uși. Atunci de ce nu-și putea mișca picioarele? Eve se întinse pentru a înțelege ce spunea domnul Thorne.

– Profiturile sunt și ele...

Nu auzi răspunsul lui Calum din cauza ușii grele de lemn. Clubul lui avea probleme?

Se încruntă gândindu-se la acele registre de care se ocupase de când ajunsese acolo. Câștigurile clubului dintr-o singură lună erau suficiente pentru a hrăni un mic sat pentru aceeași perioadă. Aceste fapte erau în directă contradicție cu discuția încinsă și încordată pe care o aveau cei doi. Merse pe vârfuri până la ușa următoare și apăsă pe clanță. Se chinui să se acomodeze în spațiul slab iluminat. Luă o lumânare nefolosită de la un sfeșnic de argint și ieși pe hol. O aprinse de la fitilul unui candelabru de perete, apoi se întoarse în biroul ei.

Eve bâjbâi prin cameră cu lumânarea în mână până ce reuși să aprindă candelabrul din interior. Înlocuind ceara albă, ridică piesa scumpă din argint și o cără mai aproape de birou, acolo unde stăteau registrele lui Calum.

Eve îl deschise pe primul și începu să lucreze. Din când în când, zgomotul din biroul lui Calum, vocea lui de bariton și glasul domnului Thorne treceau dincolo de perete.

– Este din ce în ce mai clar că avem o problemă...

Domnul Thorne strigă, iar Eve tresări. Își înălță capul pentru câteva clipe, iar când vocile ce se auzeau de cealaltă parte a peretelui se transformară în șoapte înfundate, își reluă munca. Dacă alți oameni

aveau un talent înnăscut pentru tabele, coloane, pentru comparat analize lunare și anuale, orice ținea de matematică fusese întotdeauna o muncă sisifică pentru Eve. Detestase asta la școală. Iscusința ei se născuse din necesitate.

De când se îmbolnăvise tatăl ei, iar ea preluase contabilitatea de la familia Pruitt, toată viața i se învârtise în jurul acelor registre și înregistrări. Singură într-o țară în care majoritatea femeilor își făceau debutul în societate, ea își petrecuse zilele îngrijindu-și părintele și ocupându-se de registre. Acestea îi oferiseră un scop și se dovediseră o distracție în fața durerii agonizante de a-și vedea tatăl prăpădindu-se.

Totuși, deși o distrăseseră, le detestase. Din momentul în care Gerald îi aruncase pe umeri această responsabilitate, orice plăcere sau bucurie pe care o simțise nu devenise altceva decât o dorință neîmplinită. Dragostea pentru literatură. Capodoperele grecești. Astronomia. Toate deveniseră o frivolitate care nu era permisă unei femei aflate pe marginea prăpastiei financiare.

Cu toată răutatea fratelui ei, oricât de mult merita Gerald toate mizeriile, așa cum mulți bărbați și femei se bazau pe Calum și pe clubul lui, așa făcuseră ea și familia ei, depinzând prea mult de cei din familia Pruitt.

– Trebuie să-i spui lui Ryker, să-i explici că avem proble...

Tonul ascuțit al domnului Thorne o făcu să-și ridice din nou privirea. „Avem probleme..." Cercetă paginile din fața ei, urmărind coloanele în sus și în jos. Cu siguranță, situația nu era atât de gravă.

– Concentrează-te! murmură ea. „Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala." Ceea ce vrea Calum ca tu să știi despre detaliile financiare ale clubului depinde în totalitate de el, este decizia lui. Doar că...

Mușcându-și buza de jos, privi iute la peretele care le despărțea birourile – nu era vina ei că auzise frânturi din discuție. Aceeași curiozitate asupra căreia doicile ei o avertizaseră că avea să o bage în belele o făcu să se ridice în picioare. Puse penița jos și se îndreptă cu atenție către peretele comun. Trase nehotărâtă de zăvorul de la fereastră, deschizând-o. Balamalele, care aveau nevoie să fie unse, scârțâiră cu putere în camera tăcută. Se opri brusc.

Cu fereastra pe jumătate deschisă, Eve împietri, ținându-și respirația. De afară se auzeau voci din depărtare și zăngănit de copite. Se concentră să numere bătăile ceasului de deasupra căminului,

iar când nu mai auzi acuzații acide din camera de alături, Eve scoase capul pe fereastră.

„Avem probleme."

Asta era. În sfârșit, unul dintre proprietarii de la Iadul și Păcatul spunea asta cu voce tare. Era o situație de care Calum se temuse la început și pe care o știuse mult prea bine. Acum, auzindu-l pe Adair forțându-l să accepte acest adevăr, Calum simțea fiorii fricii pulsându-i în piept.

„Avem probleme." Gândul că le slăbiseră autoritatea și puterea și că erau ușor vulnerabili îl făcu pe Calum să-și aducă aminte de cele mai întunecate momente din viață, din urmă cu mai bine de douăzeci și cinci de ani. Înapoi la o perioadă când fusese un băiat înfometat pe străzi, care dormea pe jos și era dispus să-și vândă sufletul pentru un loc să se adăpostească de zăpadă. Cât de repede se schimbase totul! Nu mai era mult iubitul și îngrijitul băiat de neguțător. Devenise un strengar al străzilor care cerșea, iar la nevoie fura din buzunare. Învățase pe propria piele cât de capricioasă era soarta, așa cum demonstraseră decăderea lui rapidă și apoi ascensiunea. Bărbații care își pierdeau averile și proprietățile în acest club în fiecare zi erau încă o dovadă.

– Nu negi asta, zise Adair, turnându-și coniac.

Făcu o pauză și apoi umplu paharul.

– De ce aș nega?

Privirea lui Calum se opri asupra registrelor de anul trecut, înșirate unul după altul pe birou.

– Dacă ignor schimbările care s-au petrecut, nu vor dispărea. Clubul Bârlogul Diavolului ne-a secătuit și ne-a luat membrii.

– Asta nu este doar din cauza lui Broderick Killoran, îl întrerupse Adair.

Calum tăcu. Adair avea dreptate. În timp ce bărbatul așezat vizavi de el sorbea din coniac, Calum îl contemplă gândindu-se la spusele lui. Avea probleme de foarte mult timp. Toate începuseră cu Broderick Killoran, care devenise patronul de la Bârlogul Diavolului și transformase încet acel club într-un imperiu, un rival care acum întrecea Iadul și Păcatul. Dar chiar și așa Iadul și Păcatul putea rămâne nevătămat. Erau suficienți nenorociți pentru ambele cluburi.

– S-ar putea ca lucrurile să se îmbunătățească, minți el.

Adair se opri cu paharul la gură.

– S-au înrăutățit.

Într-adevăr, nobilii se simțeau liberi să viziteze o sală de jocuri deținută de foști golani de stradă. Erau multe crimele și păcatele pe care acei netrebnici le puteau ierta. Ceea ce nu puteau tolera sau accepta era ca proprietarii acestor locuri păcătoase să se culce și apoi să se căsătorească cu cei de rangul lor.

Or, atunci când Ryker din neatenție îi distrusese reputația lui Lady Penelope și fusese forțat să se însoare cu ea, fusese o crimă pe care lorzii o trecuseră cu vederea. Ca bastard al unui duce, numit în rang pentru un act de curaj, Ryker – fie că voia, fie că nu – devenise unul de-al lor.

Pentru majoritatea însă, bărbați precum Calum, Niall și Adair erau cu totul diferiți. Nu ar fi contat pentru nobilime că părinții lui Calum fuseseră căsătoriți, iar tatăl lui ajunsese un negustător falimentar. Lumea nu avea niciodată să-i vadă ca pe niște egali: erau simpli bastarzi ridicați din mocirla de pe străzile Londrei. Huliganii de ultima speță și hoții deveniți proprietari de club nu ar fi fost niciodată bine primiți în mijlocul lor. Căsătoria recentă a lui Niall cu fata ducelui de Wilkinson era dovada acestui fapt. Mulți dintre clienții lor loiali îi abandonaseră mai repede decât ar fi fugit cel mai rapid hoț de buzunare cu o pradă bogată. Prin acea uniune, proprietarii de la Iadul și Păcatul depășiseră o linie care nu trebuia trecută – unul dintre ei se crezuse egalul lor și îndrăznise să se atingă de cineva din rândul nobilimii.

Dar cel mai rău era că, de fapt, Calum nu avea nici cea mai mică idee cum să îndrepte lucrurile. Nu avea rost să-l cheme pe Ryker înapoi când soția lui mai avea un pic și năștea, fiindcă întoarcerea lui nu le-ar fi rezolvat problemele. Nemulțumirea societății nu era ceva ce putea fi pur și simplu trecut cu vederea. Munciseră ani buni pentru a-și clădi reputația și pentru a se deosebi de cluburi ca White, Brooke și chiar de Bârlogul Diavolului.

– Dacă am reintroduce prostituția, poate...

– Angajarea târfelor nu o să ne rezolve problemele, pufni Calum.

Pe de o parte, le-ar fi adus un venit, iar pe de alta, i-ar fi costat.

– În caz contrar, vor fi afectate finanțele.

Până la urmă, odată ce soția lui Ryker, vicontesa, avea să locuiască în casa jocurilor de noroc, iar soția lui Niall, când aveau

să se întoarcă din călătorie, urma să numească și ea acel loc *acasă*, clubul Iadul și Păcatul avea să fie și mai detestat de societate. Scoțând un trabuc din buzunar, Calum îl aprinse folosind făclia unui candelabru de perete. Trase prelung din el, lăsând fumul să-i inunde plămânii. Doar că de această dată nu se simțea mai calm. Adair își puse o gleznă peste genunchiul opus și se sprijini de spătar.

– Date fiind împrejurările sumbre în care ne aflăm, i-ai permis noii contabile să aibă mult timp liber.

Simți mustrarea în acea afirmație. Calum se înfierbântă și mai luă o înghițitură de coniac. Expiră încet, aburii respirației lui calde desenând cerculețe rotunde în aer.

– Asta e o întrebare?

Fratele său clătină din cap.

– Este o observație. Ai fost lăsat la conducere...

– Pentru că sunt al doilea acționar, îi aminti el.

Fuseseră hoți de buzunare iscusiți, însă Calum îșI întrecuse toți frații prin talent și îndemânare. Dacă portofelele pe care le furase ar fi fost mai mari, acum ar fi fost șeful clubului. Oricum, asta nu contase niciodată pentru Calum. Îl interesase doar siguranța lor.

– Încă trebuie să răspunzi în fața tuturor!

Schimbându-și poziția neglijentă, Adair trânti paharul pe colțul biroului lui Calum.

– Ryker e plecat, Niall e plecat, iar tu – arătă cu mâna în direcția lui – te furișezi cu doamna Swindell, contabila.

Nervii din colțul gurii îi pulsau.

– Nu mă furișez, trânti el.

– Bine, atunci vizitezi un spital de copii cu acea femeie.

Adair rosti cuvintele mai mult ca pe o acuzație. Așadar, fratele lui îi supraveghease acțiunile. Oare nu trebuia să se aștepte la asta? Fiecare proprietar, așa cum spusese Adair, era responsabil în fața altuia. Orice acțiune avea consecințe directe nu doar asupra fraților care se găsiseră cu mult timp în urmă, ci și asupra angajaților care se bazau pe ei. Calum scutură scrumul în tava de cristal și pufăi îndelung. Expiră prin colțul gurii.

– Date fiind originile noastre, nu am crezut vreodată că tu nu o să fii de acord ca localul nostru să ajute niște copii care trec prin aceleași lucruri pe care și noi le-am trăit odată.

– Pfi, aici nu e vorba despre acord sau dezaprobare!

Adair își luă băutura de pe birou.

– Și știi asta, îi zise el, făcându-i semn cu degetul. Acum suntem doar noi doi aici, adăugă, întinzând încă un deget. Iar până când se întorc ei, totul e în mâinile noastre. Totul!

Adair îl privi hotărât.

– Treaba ta cu cine și cum îți petreci timpul! Strânse din dinți. Doar că acest lucru nu poate interveni în afacerile noastre. Spune-i contabilei că duminicile sunt ale ei, dar, până când nu avem o situație clară a finanțelor și reputația curată, obligațiile ei sunt față de noi.

„Cum sunt și ale tale." Sclipirea din ochii lui Adair îi transmise acest lucru fără a fi nevoie de vorbe. Înflăcărarea din vocea fratelui lui se domoli, revenind la tonul amabil pe care îl avea de obicei.

– Ar trebui să-i trimitem o scrisoare lui Ryker.

– Știe.

Nu avea să iasă nimic bun dacă îl chemau pe Ryker acasă. Era la țară, unde el și Penelope așteptau nașterea copilului lor.

– Întoarcerea lui nu ar îndrepta nimic.

– Atunci vorbește cu Somerset.

Sora lor și soțul ei, ducele, se întorseseră de curând de la țară.

– Reputația noastră este mânjită la toate colțurile de stradă. Avem nevoie de influența lor pentru a domoli aceste zvonuri și șoapte.

– Asta vrei tu? Ca ducele, cumnatul nostru, să ne facă reclamă?

Adair tresări. O energie frenetică se învolbura în venele lui Calum. Ridicându-se în picioare, se repezi la fereastră. Privi cerul plin de nori al nopții. Se uită la casele și străzile de dedesubt, până la grupul de bărbați spilcuiți care se împleticeau pe scările lor. La asta se ajunsese? De la cel mai puternic club de jocuri de noroc din Regat la... la asta: proprietari care depindeau de lorzi simandicoși, care să garanteze pentru ei. Strânse din dinți.

– Eu nu...

Se auzi un scârțâit. Balamalele neunse scârțâiră puternic și brusc se opriră. Când deveniseră proprietarii fostului bordel, iar arhitecții și slujitorii veniseră să vadă transformarea, la insistențele lui Calum, cu excepția birourilor lor, ușile și ferestrele fuseseră lăsate neunse. Era un mecanism de apărare calculat, menit să-i avertizeze în privința bărbaților, femeilor și copiilor care le doreau răul.

– Nu-l contactăm pe Ryker și nici nu ne milogim de Somerset pentru a vorbi în numele nostru. Ai înțeles?

În fereastra de cristal, vedea chipul reflectat al lui Adair. Vena care îi pulsa în colțul ochiului stâng nu arăta că îl ascultase. Fără a mai scoate vreun cuvânt, fratele său ieși din cameră, închizând ușa cu grijă în urma lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, era un dezastru! Trase iarăși din trabuc. Cine și-ar fi putut închipui că cea mai mare amenințare și cel mai mare pericol pentru clubul lor o reprezenta apropierea de aristocrație, nu golanii și liderii de bandă de pe străzile din St. Giles? Ryker condusese clubul într-o perioadă în care nu avuseseră nici o legătură cu nobilimea, care acum le complica situația. Calum și Adair trebuiau să se descurce cu haosul care se crease și să îndrepte totul.

Se auzi un scârțâit.

Oftă. Era clar că femeia de dincolo, care se lupta cu fereastra mult prea zgomotoasă, nu era una dintre cele vicioase trimise ca informatori de către Killoran sau de către oricine altcineva. Cu mâna liberă, Calum desprinse cârligul și deschise fereastra lui bine unsă. Sprijinindu-se cu coatele de pervaz, se aplecă.

– Doamnă Swindell, îi zise el tărăgănat.

Tânăra femeie țipă, trăgându-se înapoi, și dispăru dincolo de fereastra ei mai mică și mai îngustă. Ca urmare a discuției neplăcute pe care o avusese mai devreme cu fratele lui, simți nevoia de a vorbi serios și de a-și cântări atent cuvintele.

Încă o greșeală, și clubul lor era în prag de ruină. Totuși, îi zvâcneau buzele la încercarea eșuată a lui Eve Swindell de a trage cu urechea. Trase din nou din trabuc. Expiră încet.

– Dacă voiai să tragi cu urechea, ar fi fost mult mai bine să te lipești de perete decât să crezi că o să poți auzi ceva peste zgomotele din St. Giles.

Răspunsul lui fu primit cu tăcere. Iar el credea că Eve era mult mai curajoasă.

– Când tragi cu urechea la ferestre în Mayfair sau Grosvenor, poate că ai mai mult noroc, dar acum ești în St. Giles, zise el sec, provocând-o.

Auzi din camera alăturată o înșiruire de blesteme și trăncăneli nepotrivite pentru o lady. Rânji când ea blestemă una dintre părțile corporale ale diavolului. Apoi domnișoara pedantă scoase capul pe geam.

– Domnule Dabney, îl salută ea cu prefăcută surprindere, ceea ce-l făcu să rânjească mai tare. Bună seara.

– Bună dimineața, îi zise el.

La unu și jumătate dimineața, clubul era plin, iar oamenii respectabili dormeau. Cu excepția, se pare, a noii lui contabile. Privi către jumătatea de lună ascunsă după norii groși și grei care înăbușeau orice speranță de strălucire.

– Da, presupun că e dimineață, se auzi vocea ei răsunând tare în curțile de jos.

Dixon, paznicul de gardă, înaintă către mijlocul curții. Bărbatul mai tânăr și cu ochii oțeliți care îi aduseseră acest post cu mai bine de doi ani în urmă, ridică pistolul. Eve icni și se retrase dincolo de fereastră.

– E în regulă, Dixon, strigă el.

– Sunteți sigur, domnule? întrebă el cu privirea ațintită spre fereastra lui Eve.

– Sunt sigur.

Domnișoara acum tăcută de dincolo de ușă nu ar fi fost în stare să fie ipocrită nici cu prețul vieții. Îndesându-și pistolul la brâu, Dixon încuviință din cap și se întoarse la postul lui. Calum trase un ultim fum din trabuc și apoi îl stinse de pervaz.

– Nu ai fost niciodată amenințată cu pistolul?

– Nu, chiar nu.

Vocea lui Eve se auzea înfundată și în surdină. Scoase capul încă o dată.

– Să știi că...

– O să știe și Dixon dacă vorbești așa de tare.

Norii își schimbară poziția. Luna se vedea întreagă, aruncând raze de lumină pe chipul ei. Părea că roșește.

– Te informez că... începu ea, coborând tonul, aproape șoptind. Te informez că... Repetă a treia oară. Nu te spionam. Aveam nevoie de aer.

– Miroase a pește împuțit în St. Giles.

– Și prefer să mă uit la stele, continuă ea, întrerupându-l.

– Și se văd atât de multe stele?

Eve privi cerul plin de nori.

– Oh, da, răspunse ea, făcând un semn solemn cu capul.

Rânjiră amândoi. El scăpă trabucul pe fereastră, iar ea zâmbi larg.

– E totul în regulă? întrebă ea și privi rapid către grajduri.

Și uite așa își petrecu ea scurta pauză pe care și-o permisese.

Înjurând, el cercetă zona. Dacă îi scăpa un singur indiciu despre problemele cu care se confruntau, ar fi fost suficient pentru a mai bate un cui în reputația lor și nu doar față de nobilii care le treceau pragul, ci și față de bărbații și femeile angajate la club. De multe ori, o persoană era la fel de puternică precum impresia pe care o lăsa.

Calum se trase în spate și închise rapid fereastra. Hotărât, își croi drum către biroul lui Eve. Intră fără să mai bată la ușă. Pe vârful degetelor, Eve se aplecase periculos de tare peste fereastră.

– Calum? șopti ea, rânjind din nou.

Mică, subțire și cu un fund delicios de rotund, evidențiat acum de materialul lipit de corp, era o plăcere carnală neașteptată. Înaintă în liniște.

– Cal...

O prinse de mijloc, trăgând-o înapoi.

– Dacă te mai întinzi, o să cazi, îi zise el strângând din buze.

Ea suspină și lăsă capul în jos.

– Nu te-am auzit, îi zise cu voce stinsă.

Nu, nu ar fi putut să-l audă. Crescând pe străzi, acea manieră nevăzută și neauzită de a se mișca îi salvase viața și devenise un mod de existență.

– Dar toată lumea te-a auzit pe tine, comentă el, strângând-o ușor de talie. Regula numărul unu: nu discuta niciodată afaceri în public, Eve, îi ordonă el, iar apăsarea gândului că aproape era să-l dea de gol o făcu să se înfioreze.

Eve se înroși.

– Nu m-am gândit, nu mi-am dat seama...

Își coborî buza de jos – buza ei plină și voluptuoasă. El stărui cu privirea asupra cărnii bogate și abia dacă putu să mai înghită.

O femeie pe nume Eve trebuia să aibă o așa gură care strângea gânduri păcătoase și delicii neastâmpărate.

– Acum știi, îi răspunse el răgușit.

O eliberă fără tragere de inimă, simțindu-și brațele goale în absența ei. Se dădu câțiva pași în spate pentru a se îndepărta de ea.

– Vreau un raport până mâine-seară. O descriere detaliată a contabilității comparând ultimii trei ani de profituri și de costuri în toate privințele.

Iar înainte să mai facă un gest nebunesc, cum ar fi fost să uite de situația dificilă în care se aflau și pe care Adair insistase să o verifice și să o sărute din nou pe Eve Swindell, ieși rapid din cameră.

Capitolul 12

Pentru câteva momente de pofticioasă dorință, Eve crezuse că el avea să o sărute din nou. Ar fi trebuit să intre în pământ de rușine după ce tocmai fusese prinsă furișându-se la fereastră și trăgând cu urechea la discuția lui personală, ca un copil obraznic. Doar că uitase de toate astea – logică, ordine și rațiune – în momentul în care el intrase tiptil în birou și o prinsese de mijloc. Apoi se uitase la gura ei într-un mod care o făcuse să creadă că avea să o sărute din nou.

Și cât de mult își dorea să fie în brațele lui, să-i simtă căldura corpului masiv! Acel gând o ardea. În schimb, el plecase. Nu înainte să-i dea o grămadă de treabă pe care o voia gata până mâine-seară. Ușa se deschise, iar ea se întoarse. MacTavish intră cu o grămadă de registre în brațe. Privind-o cu aceeași încruntare pe care o avea de când îl păcălise și se instalase acolo, îi trânti povara pe birou. Registrele căzură cu zgomot, împrăștiindu-se. Încrucișându-și mâinile, îi oferi un zâmbet foarte generos.

– Domnule MacTavish, mulțumesc foarte mult pentru...

– Eu nu am nevoie de mulțumirile tale, izbucni el, zicându-i mai multe cuvinte decât îi adresase de la prima lor întâlnire. M-ai făcut să par prost în fața lui Dabney și Thorne și în fața fiecărui paznic de aici. Aproape că m-ai costat slujba.

În egoismul ei de a-și asigura siguranța, pusese binele propriu deasupra binelui tuturor. Se simți cuprinsă de regret. Nu se gândise cum aveau planurile ei îndrăznețe – furatul registrelor și al camerelor – să-l afecteze pe paznicul MacTavish, care îi dăduse registrele clubului.

– Iartă-mă, zise ea cu delicatețe, frecându-și mâinile.

O privi și mai amenințător.

– Eu cu siguranță nu vreau scuzele tale, îi zise arătând cu degetul spre ea. Nu am încredere în tine. Nu mă interesează că te ocupi de contabilitatea clubului. Orice femeie care se furișează așa cum

ai făcut tu are planuri ascunse. MacTavish își atinse cu degetul, pe care se vedeau cicatrici, colțul ochiului.

– Sunt cu ochii pe tine. Zicându-i asta, ieși în grabă, trântind ușa atât de tare în urma lui, că se zdruncină cadrul.

Ea oftă.

– Asta-i bună!

Ziua devenise un adevărat dezastru. Fusese prinsă ascultând ceva ce nu avea nici un drept să audă. Calum nu putuse să fie mai clar prin lista pe care i-o trântise pe birou care tocmai spulberase pacea dintre ei.

– Tâmpito, murmură ea, întorcându-se la biroul acum dezordonat. Să te uiți la stele. Să miroși aerul din St Giles.

Eve făcu o grimasă. Deși majoritatea doamnelor erau capabile să ocolească adevărul și să se joace cu vorbele, Eve nu fusese niciodată talentată la asta. Nu avusese niciodată un zâmbet care să distragă atenția. În schimb, fusese mereu mult prea directă în vorbe și fapte, încât de fiecare dată era dojenită dur de doici. Atunci când Calum o provocase, îi datora adevărul. De fapt, ascultase și tocmai de aceea știa că localul lui era într-o situație critică.

Își atinse buza de jos cu arătătorul. Nimeni nu ar fi zis că lucrurile mergeau prost, mai ales dacă lua în considerare profiturile impresionante al clubului înregistrate în ultimele trei luni. Ea totuși uitase o lecție pe care o învățase când preluase registrele tatălui. Era extrem de important cum mersese afacerea în trecut față de cum mergea acum. Hotărâtă să cerceteze finanțele lui Calum, trase scaunul și se afundă în straturile confortabile de piele. Privind dincolo de marginile de aur ale cotoarelor, se apucă să așeze registrele în grămezi ordonate – fiecare lună din fiecare an, până când obținu douăsprezece rânduri cu câte trei registre pe rând. Scoase o bucată de pergament din sertarul din mijloc și o peniță.

– Să începem, bolborosi ea.

Adună cele mai recente date. Începu să le citească pornind de la cele mai vechi până la ultimele. Făcea constant notițe pe pagină, iar sunetul peniței era foarte liniștitor. Acum, la fel ca atunci când tatăl ei se îmbolnăvise și ea fusese obligată să se ocupe de registre, acestea îi ofereau alinare și o distrăgeau. Era mult mai ușor să se concentreze la ce avea de făcut decât la situația mizerabilă în care se afla.

Momentele se transformară în ore, iar Eve lucră cu o pasiune și o dedicație frenetică până ce văzu cifrele și adnotările în ceață. Lucrase neîntrerupt registru după registru, creând o fișă detaliată cu toate informațiile. Îi amorțiseră degetele. Icni. Penița îi scăpă din mână, pătând cu cerneală o pagină altfel perfectă. Suspină și își flexă degetele umflate. Întinse palma, învârtind-o în cerc pentru a face sângele să circule mai bine. Trase aer în piept când văzu teancul mare din fața ei terminat și apoi privi maldărul și mai mare care o aștepta.

Gemând, așeză capul pe birou. Dacă își propusese să o pedepsească pentru că trăsese cu urechea la lucruri care nu erau de nasul ei, Calum făcuse o treabă excelentă întrucât nu exista sarcină mai mizerabilă și mai potrivită decât asta. Dumnezeule, cât de mult voia să citească o carte... una cu cuvinte. Una cu vorbe care nu numeau averi micșorate și, mai nou, profiturile în scădere ale clubului. Cu acele povești despre zeii și zeițele grecești citite cu atât de mult timp în urmă, încât ar fi putut la fel de bine să-și fi imaginat că fusese absorbită de ele. Și totuși, dacă s-ar fi pierdut în acele pagini, realitatea nu s-ar fi schimbat cu nimic. Circumstanțele ar fi rămas aceleași și nu l-ar fi ajutat pe Calum sau pe localul lui.

Îi reveni în minte acea discuție pe care o auzise între Calum și fratele lui. Căutase un refugiu din calea intrigilor fratelui ei, dar în afara de asta, nu se gândise prea mult la Iadul și Păcatul. Reprezenta doar un adăpost până ce avea să-și primească moștenirea și să-și găsească în final libertatea. Încă din ziua în care sora Mattison insistase să meargă pe acest drum, știuse și se obișnuise cu ideea că poziția de contabilă nu era altceva decât o slujbă temporară, dar și una scurtă. Venise acolo pentru a îndeplini responsabilitățile unei contabile, dar nu o interesase și nici nu luase în considerare afacerea lui Calum, dacă aceasta prospera sau dispărea. Până acum. Simțea puternic gustul remușcărilor.

În timp ce soarele ieșea de dincolo de norii gri și groși, se ridică în picioare. Duse mâna plină de cerneală la gură pentru a acoperi un căscat generos. Învârtindu-se în fustele ei, se întoarse la fereastră, unde mai devreme îl enervase pe Calum. Trase draperiile. Și apoi, de parcă l-ar fi invocat cu gândurile ei, el apăru acolo. Închise ochii și îi strânse. Poate că își folosise ochii atât de mult, încât acum îl vedea peste tot. Cu toate acestea, el tot acolo era.

Calum stătea de vorbă cu paznicul care o amenințase cu pistolul noaptea trecută. Întinse capul. Era stăpân pe el în orice fel de situație. Paznicul încuviință din când în când din cap, după care plecă. Calum rămase în loc.

Ar fi trebuit să plece de la fereastră. Ar fi trebuit să meargă în cameră și să fure măcar o oră de somn înainte de a-și relua sarcinile apăsătoare. Faptul că fusese descoperită nu cu mult timp în urmă ar fi trebuit să o învețe ceva despre pericolul spionatului de la ferestre. Doar că era fermecată.

Calum scoase lanțul de aur ascuns în jachetă și își verifică ceasul. Strălucirea acelei piese fine o duse cu gândul la alta... și la alte grajduri. Ale familiei ei. Și la ceasul fratelui. Oroarea acelei zile se întoarse de parcă ar fi fost ieri. Eve respira sacadat. Oare câți ani îl crezuse mort? Câți ani se gândise că neglijența ei de a-l chema pe Gerald îi adusese sfârșitul într-un ștreang, așa cum o necăjea Gerald?

O rază de soare rătăcită se juca pe chipul lui, evidențiindu-i maxilarul și obrajii ascuțiți. Datorită staturii, puterii și rezistenței lui, întruchipa cu adevărat chipul zeului grec Helios, pe care îl văzuse ridicat pe proprietatea familiei Kent. Doar că acea capodoperă din marmură și Colosul din Rodos fuseseră distruse. Calum Dabney nu ar fi putut niciodată să fie doborât. Încercarea lui Gerald de a-l ucide în trecut era dovada acestui lucru. Iar Calum nu doar că devenise mai bogat odată cu trecerea timpului, ci devenise și mai puternic.

Însă nu era întru totul adevărat. Involuntar, privirea i se opri pe grămada de registre. Iadul și Păcatul nu era perfect. Oare viața nu era la fel pentru toți oamenii, indiferent de poziția lor socială? Eve lăsă draperia să cadă. Ieși din birourile ei. Porni pe hol în jos, pe coridoare, unde servitorii deja se treziseră și se agitau care încotro. Zări un grup de cameriste cărând găleți cu apă caldă. Eve ajunse se la capătul holului și își făcu loc pe scara servitorilor. Se opri la intrarea care dădea către grajduri. Un paznic necunoscut cu ochii ageri și cu obrazul drept marcat de o cicatrice o studie din cap până în picioare.

– Îmi dați voie? murmură ea, iar el înclină din bărbie.

Eve apăsă pe clanța ușii și ieși. Aerul rece al dimineții, răcoritor și revigorant, îi alungă oboseala după munca depusă. Păși hotărâtă pe alee, îndreptându-se către grajduri.

Cât de diferită era viața în acea casă nouă temporară! Plecase dintr-o lume unde, în ciuda eșecurilor financiare ale familiei Pruitt, erau foarte mulți servitori meticuloși, care se grăbeau întotdeauna să-i deschidă ușa. Aceiași bărbați și aceleași femei anticipau ce și când avea nevoie de ceva. Devotamentul lor era motivul pentru care nu i se permiseseră lucruri simple precum mersul de una singură prin casă sau deschisul ușilor fără întrebări ori fără să se furișeze.

Eve ajunse în mijlocul grajdurilor și privi în jur.

– Tu te odihnești vreodată, doamnă Swindell?

Cu inima galopându-i, tresări. Atrasă de acea voce familiară, de bariton răgușit, Eve se opri la marginea unei uși deschise din grajd. Timpul se opri, iar pământul rămase pe loc.

Calum stătea lângă un armăsar negru magnific. Cu mâinile pe botul calului, avea privirea băiețelului pe care îl descoperise cu mult timp în urmă în grajdurile mult iubite ale tatălui ei. Doar că atunci Calum fusese un băiat certăreț, care o amenințase și o avertizase să nu scoată vreun sunet ori să plângă. În schimb, ea decisese să rămână și astfel se legase o prietenie neașteptată între ei – până când fusese atât de nechibzuită încât să meargă la Gerald cu o rugăminte care le ucisese prețioasa legătură.

Se reîntâlniseră, la adăpostul altor grajduri, lângă alt cal, doar Eve cunoscând trecutul lor comun. Amorțită, îi urmări mișcările. Scărpină creatura enormă între ochi și aduse o perie. În liniște, perie corpul armăsarului. Mâinile enorme ale lui Calum erau un indiciu al puterii și al rezistenței lui. Putea să aducă sfârșitul unui om ori să-l facă să sufere fără prea mare efort. Și totuși, spre deosebire de fratele ei care o vârâse cu capul în găleata cu apă înghețată și care îi amenința existența, Calum avea o tandrețe aparte, care se vedea și în mișcările lui. Era un bărbat care, în ciuda circumstanțelor îngrijorătoare ale propriului club, își oferise timpul unui spital de copii și unei femei pe care abia dacă o cunoștea. Faptele acestea vorbeau despre puterea onoarei și a caracterului său. Nu s-ar fi înjosit să facă relele de care erau capabili Gerald și Lord Flynn. Ar fi putut să parieze că el nu și-ar fi pus niciodată propriile interese mai presus de cele ale oamenilor care depindeau de el. Spre deosebire de fratele ei, Kit.

– Trăgeam cu urechea, zise ea delicat.

El făcu o pauză, uitându-se în direcția ei. Privirile li se întâlniră.

– Ar trebui să specific că am o slăbiciune aparte pentru aerul nopții și cerul plin de stele.

Era foarte important ca el să înțeleagă faptul că ea îi spusese o parte de adevăr. Erau lucruri pe care le știuse odinioară. I le împărtășise la începutul prieteniei lor. Eve nu putea să-și dea seama dacă el le știa, și le amintea ori dacă se gândea la acea fetiță pe care o numise mica ducesă Lena. Eve trase încet aer în piept și apoi privi în jur, prin grajdul pus la punct.

– Nu era treaba mea să intervin în discuția ta cu domnul Thorne. Îți cer scuze.

Faptul că încă nu-i spunea nimic, ci preferase să îngrijească calul o făcu să se joace neliniștită cu faldurile rochiei. Se întoarse ca să plece.

– Aici! strigă el, oprind-o.

Puse peria jos și înaintă către echipamentul elegant care stătea atârnat. Calum apucă o perie cu peri tari și i-o întinse.

„De ce naiba aveau nevoie de atâtea perii nenorocite?"

Eve veni fără ezitare și acceptă oferta de pace. Începu automat să mângâie calul în direcția firelor de păr.

– Ai experiență cu caii, observă el.

Cu toate acestea, ea clătină din cap.

Se opri, cuprinsă de amintiri. „Lasă-mă să-ți arăt, Calum! Îl dezmierzi în direcția asta." Abia dacă se mai putea stăpâni să-i ascundă adevărul. Voia să-i spună că ea fusese micuța care îl învățase cum se ține o perie și cum trebuie să ai grijă de un cal.

– Aici, murmură el, ca un straniu ecou al acelei amintiri.

Calum își așeză mâna peste a ei, trezindu-i fiori, de parcă ar fi mers desculță pe covor și ar fi simțit o încărcătură puternică. Însă doar îi ghida mâna înainte și înapoi cu mișcări constante. Calul încuviință că era fericit lovind pământul cu copita piciorului drept din spate. Eve continuă să-l perie.

– Este minunat, murmură ea.

Calul necheză.

– Ah, dar tu deja știi asta, creatură arogantă!

Eve atinse calul cu nasul, dezmierzându-l, parcă pentru a îndulci mustrarea lui Calum. Îl simțea cum o privește. Se opri, îmbujorându-se. Cu excepția acelei perioade trecătoare, când îl găsise pe Calum, Eve nu avusese prieteni. Căpătase obiceiul de a vorbi cu ea

însăși și cu caii din grajdurile familiei. Rușinată, începu din nou să perie calul.

– Ah, dar se pricepe. Nu-i așa, Tau?

Calum vorbise cu armăsarul, iar acea dovadă a legăturii dintre el și creatura magnifică și faptul că fie vorbea, fie se prefăcea că vorbea cu propriul cal îi treziră valuri de căldură în piept. Apoi încremeni. Îl observă pe Calum ca prin ceață luându-i peria din mână și punând-o la loc, lângă echipamentul lui elegant de pe perete. Cu siguranță, nu auzise bine. „Tu ai semnul vieții. Înseamnă..."

– Tau! Calum se mută în dreapta calului. Cu spatele la armăsarul masiv, îi îndoi genunchiul. Tau, confirmă el, alergând cu degetele lui lungi și pline de bătături pe piciorul drept al calului.

Reacționând imediat, Tau ridică piciorul. Calum examină atent copita dreaptă.

– Așa se spune în greacă la...

– ... nemuritor, îi termină ea propoziția, șoptind.

Își înălță capul spre ea, surprins. Eve rămase nemișcată, iar ochii ei încăpățânați se opriră asupra cicatricei în formă de T de lângă gura lui. „Tu chiar ești nemuritor, Calum!" Oare își amintea discuția lor? Acea cerere îndrăzneață, copilărească de a-i simți urmele semnului.

– Știai asta? întrebă el, eliberând piciorul calului.

Calul lovi cu copita în fân. Bineînțeles că nu își amintea de ea. Însă într-un fel făcuse asta. Conversațiile dintre ei din copilărie însemnaseră ceva pentru el dacă își numise astfel armăsarul. Cu siguranță, dacă ar fi detestat tot ceea ce ținea de fetița pe care o numise mica ducesă Lena, ar fi șters orice amintire despre ea din viața lui.

– Da, începu ea ezitant. Cum l-ai numit așa?

Era o întrebare îndrăzneață, mânată de dorința de a ști de ce păstrase peste ani acea bucățică din întâlnirea lor. Timp de câteva secunde ce părură o eternitate, crezu că el nu avea să-i răspundă. Disperarea își făcea loc în măruntaiele ei. Apoi îi vorbi, deși își dori să nu o fi făcut.

– Aproape că am murit, zise el detașat, ca o persoană care vorbea despre gustul supei sau despre vremea din ultima lună.

Deși el afișase acea nonșalanță, ea se simți copleșită de durere și de regret.

– Am șterpelit ceva de la cine nu trebuia și am ajuns la Newgate, îi explică el în timp ce ridică o perie grea din piele.

Întorcându-se lângă cal, începu să plimbe peria cu blândețe prin coama lui Tau. Eve simțea că i se blocase aerul în plămâni și că nu putea să respire cum trebuie. Strânse mâinile în pumni. El continuă într-un mod remarcabil de calm și obișnuit în timp ce furia și emoțiile urlau în ea.

– Am făcut greșeala de a avea încredere într-o persoană în care nu trebuia să mă încred și aproape că am fost spânzurat. I-am ales numele Tau ca memento a ceea ce te poate costa un pas greșit.

Eve își mușcă obrazul pe interior și, deși pretinsese că nu era genul de femeie plângăcioasă, demonstra încă o dată că era o mincinoasă. Lacrimile îi curgeau printre gene, încețoșându-i privirea. Se auziră tunete, ca și cum ar fi fost râsetele prevestitoare ale zeilor.

Își mută privirea de la ușa grajdului către curtea în care servitorii se mișcau precum furnicile pentru a-și îndeplini sarcinile zilnice. Eve clipi frenetic pentru a alunga picăturile inutile. Numele pe care îl alesese nu avea nimic de-a face cu amintirea prieteniei lor, ci mai degrabă îl alesese ca propria lui nechibzuință și cea mai mare crimă a ei să nu fie uitate. Acea prietenie trecătoare care îi oferise cele mai fericite momente în copilăria solitară nu era altceva decât regret pentru Calum. Își frecă pieptul cu mâna, în speranța că putea să alunge din durerea pe care o simțea. Fără speranță însă.

– Ar trebui să plec, zise ea cu voce răgușită, făcând un pas spre ușă. Raportul...

– Ai lucrat toată dimineața, Eve, strigă el, oprind-o din nou. Nu sunt un angajator atât de crud încât să nu-ți permit să te odihnești. Făcu o pauză. Dar, dacă vrei să pleci, du-te, nu te țin aici.

Ea se întoarse.

– Nu, zise ea grăbită. Nu este asta. Ci...

Calum ridică peria, provocând-o. Eve se lupta cu sine. Ochii lui îi priveau cu atenție chipul, căutând, întrebând. Acei ochi mari, pătrunzători aveau o intensitate ce îl intriga pe bărbatul care putea vedea și cele mai întunecate secrete, pe care le scotea la suprafață de parcă ar fi fost ale lui. Eve tremura. Încrucișă brațele. Oare ce ar fi spus Calum dacă ar fi descoperit că fata pe care o urâse atâția ani pentru că îl trădase stătea în fața lui?

El lăsă mâna în jos.

– Ce este, Eve? întrebă el, ridicând îngrijorat o sprânceană.

„Spune-i! Spune-i, ca să știe și ca să termini cu toată înșelătoria asta, iar el să termine odată cu tine! Și apoi? Crezi că o va ajuta pe fata responsabilă pentru nefericirea și necazurile lui de la Newgate?"

– Nu înseamnă că nu vreau să stau cu tine, zise ea încet.

Chiar își dorea. Nu exista un lucru pe care să-l fi dorit mai mult în viața ei – atunci ca prieten, iar acum ca bărbat care îi aprecia inteligența și îi oferise din timpul lui pentru a o ajuta cu spitalul de copii.

– Atunci stai, îi șopti el, precum tentația însăși.

„Vreau să stau aici, cu tine, în acest grajd, în această casă. Oh, Doamne, mă îndrăgostesc de el!" O cuprinse teama și închise ochii. Calum îi întinse peria. Acum știa ce putere avusese diavolul când legănase fructul interzis în fața primilor oameni. Atrasă ca una dintre acele molii neajutorate de lumină, se apropie. Acceptă peria și studie atent perii duri. Îi atinse linia pometilor, obligând-o să-l privească.

– Ce e? o întrebă cu acel ton de bariton care o făcea să uite tot. Acea voce puternică ar fi făcut o lady să spună tot.

– Eu...

„Spune-i!"

– E vorba despre clubul tău, zise ea, dovedind că era o lașă. Clubul tău are probleme.

Capitolul 13

Eve nu se dusese la culcare. Pungile negre de sub ochii ei umflați și cutele rochiei pe care o purtase cu ore înainte erau semne clare ale oboselii.

Când el plecase din biroul ei, își dorise să-și concentreze atenția asupra sarcinilor pe care le avea de îndeplinit în cadrul clubului. Ea era acolo în calitate de contabilă: să aibă grijă de registre, să facă rapoarte, să se întâlnească cu negustorii și atât – doar lucruri legate de afaceri.

Strecuratul pe lângă ferestre și tachinarea domnișoarei în timp ce ea răspundea cu aceeași monedă nu erau motivele pentru care o angajaseră. Își aminti de mustrarea lui Adair, simțindu-se vinovat. Acum stătea acolo, vorbind despre trecut și descoperindu-i pasiunile, iar cu fiecare conversație, existența lui devenea din ce în ce mai complicată.

– Ar trebui să te odihnești, îi zise el până la urmă, luându-i peria dintre degetele ei lungi și murdare de cerneală.

Erau mâinile unei femei care nu se temea de munca adevărată. Degete bătătorite, care trădau viața grea pe care o dusese. Se sprijini de peretele grajdului.

– Ești evaziv în mod intenționat?

De fapt, nu era, iar faptul că se îndoia de grija lui îl irita.

– Eve, ești responsabilă de registrele clubului meu și ai acces la toate detaliile financiare. Mă aștept ca la un moment dat să observi schimbarea în finanțele noastre. Altfel...

– O să mă concediezi? termină ea propoziția cu un zâmbet vag.

„Da." Practic, acesta era răspunsul. Dacă nu era capabilă să consemneze adecvat fiecare detaliu despre club, nu avea ce să caute acolo și nu ar fi trebuit să existe vreo urmă de îndoială când urma să o dea afară.

Calum scărpină armăsarul între ochi.

– Nu contează ce aș face și ce nu aș face eu, adăugă el, evaziv de această dată. O femeie cu inteligența ta va pătrunde cu ușurință prin hățișul afacerii clubului.

Ea își dădu capul pe spate. Acea mișcare subtilă îi făcu părul prins în coc să se miște armonios. Câteva șuvițe negre precum cerneala îi atârnau neglijent la baza gâtului, acele șuvițe ce încercau să respecte bunul-simț și eticheta. Stăteau atârnate când singurul gând al lui Calum era să-i scoată agrafele și să-i lase părul să cadă liber pe umeri. În acel moment, era mult mai bine să-i vorbească despre situația dificilă a clubului decât să dea curs dorinței nebunești de a o săruta din nou, așa că începu să-i vorbească.

– Afacerile noastre sunt în scădere, la fel ca și numărul clienților. Suntem în declin.

„De când Niall s-a căsătorit cu fata ducelui de Wilkinson."

– Profiturile sunt încă impresionante.

El îl alintă blând pe Tau cu palma pe spate și aruncă peria în colț.

– Dacă cineva se concentrează la o anumită lună și nu pe întreg ansamblul, atunci acea persoană se va întreba, în scurt timp, ce s-a întâmplat cu banii și unde s-au dus.

– Asta înseamnă că știi când a pornit totul, insistă ea.

El îi simți privirea urmărindu-i mișcările prin grajd.

– Deja știi că schimbarea s-a produs cu luni în urmă.

– Cu mai mult timp în urmă, îi zise el concis.

Era mult prea deșteaptă. Calum oftă și își atinse barba de o zi. Aveau o regulă – nici el și nici frații lui nu le permiseseră străinilor să intre în lumea lor. Singura dată când el încercase asta, viața îi oferise o lecție de neuitat. Avea să fie ultima dată când comitea o asemenea nesăbuință. Ce avea Eve Swindell, o femeie pe care o cunoștea de mai puțin de două săptămâni, făcându-l să-și dorească a-i împărtăși toate poverile care îl apăsau când el nu voise să vorbească cu Adair, Ryker sau cu Niall?

– Există un club rival, Bârlogul Diavolului, începu el încet. De aproape doi ani, tot încearcă și reușesc să ne fure clienții, continuă el, făcând o grimasă.

– Nu sunt suficienți pentru toată lumea? întrebă ea cu un pragmatism pe care nu-l văzuse la cele două contabile lașe dinaintea ei.

Pufni. Dat fiind numărul lorzilor nelegiuiți?

– Teoretic, ar trebui să fie. Au fost o serie de... evenimente recente care ne-au adus dezaprobarea societății. O panică extrem de familiară se ivi dincolo de siguranța de sine. Începu să se plimbe dintr-o parte în alta pentru a refula frustrarea și îngrijorarea cu care se lupta în secret de ceva timp. Acest club este casa mea de unsprezece ani. Aici am găsit siguranța eu și familia mea, aici sunt și muncitorii care depind de noi – suntem singurul lucru care stă între ei și viața de pe stradă.

Eve înaintă de lângă perete, apropiindu-se ușor.

Mirosul fad de lămâie pe care îl emana pielea ei îi îmbătă simțurile. Era mai amețitor decât orice băutură pe care o servise și o consumase în acel club.

Tăcut, privi cum degetele ei subțiri le împresurară pe ale lui. Palmele ei erau mai mici, mai moi și mai delicate în comparație cu ale lui. Și totuși, se potriveau perfect. „Retrage-te..." Gestul de confort și alinare îi era atât de străin, încât își aducea aminte de momentul în care fusese forțat să meargă la balul Helenei. Cu mult timp în urmă, cunoscuse atingerea delicată a mamei și cuvintele blânde ale tatălui, dar toate acestea muriseră odată cu ei. În noua familie pe care și-o făcuse singur, formată din frații lui de pe stradă, nu existau momente de afecțiune. Cei care trăiau în Iadul și Păcatul deveniseră stăpânii propriilor sentimente. Intenționa să se retragă, dar Eve îl strânse mai tare, cu o forță surprinzătoare pentru cineva de statura ei.

– Știu despre ce vorbești, zise ea coborând privirea către mâinile lor unite. Eve își înălță capul. Nu am trăit în același mod, dar e vorba de ceva asemănător. Știu ce înseamnă să te îngrijorezi că munca ta va decide dacă familii întregi au ce mânca sau dacă vor suferi de foame ori dacă o să ai suficiente fonduri ca să repari acoperișuri.

Nu-i scăpă faptul că vorbea ca și cum cunoștea aceste frământări, dar nu le trăise ea. Oricum, tonul ei cultivat și engleza fără pată erau dovada faptului că și ea avea un statut mai înalt.

– Iar acum faci același lucru, zise el mai mult pentru sine decât pentru ea, încercând să completeze puzzle-ul care prindea contur. Ai grijă de registrele și înregistrările altora. Calum îi întoarse mâna, urmărindu-i cu degetul mare liniile din palmă. Și ce altceva mai faci?

Lui Eve îi era greu să respire. Sunetul zgomotos al respirației răsuna în grajdul înghesuit.

– Ce mai fac? șopti ea.

– Când nu ești preocupată de responsabilitățile tale, ce îți face plăcere?

Nu trebuia să-i fi spus asta. Era o întrebare izvorâtă din dorința de a afla mai multe despre Eve Swindell, dar, de îndată ce o rosti, imagini periculos de nesăbuite îi inundară gândurile. Eve se juca cu fânul de la picioare, desenând un cerc perfect. Gestul ei copilăresc îl făcea să o vrea și mai mult.

– Obișnuiam să... începu ea, deschizând gura și oprindu-se.

Oare voia să înăbușească acea confesiune? Deveni și mai curios. Timpul însă îl învățase că nu era bine să presezi o persoană. Orice secret pe care Eve voia să i-l împărtășească îi aparținea și era al ei și doar al ei. Ea trebuia să decidă când avea să i-l spună.

– Citesc.

Vorbi la trecut. Își trase mâna dintr-a lui și își încrucișă brațele în față. Cu umerii drepți și cu bărbia ridicată, avea o atitudine regală și semăna extrem de bine cu guvernantele și cu educatorii pe care îi aduseseră la început să lucreze în familia lui Calum. Tau își frecă botul de umărul lui, iar el recompensă creatura loială cu câteva mângâieri, încercând să și-o imagineze pe Eve complet absorbită de o carte.

Ce cuvinte i-ar determina interesul?

– Jurnale matematice sau științifice? se aventură el.

Pufni îmbufnată.

– De ce, pentru că sunt contabilă? întrebă ea, clătinând din cap și îndreptându-se către cealaltă parte a lui Tau. Munca mea cu cifrele este o necesitate. E ceva pentru care am muncit ca să fiu desăvârșită. Îi explica fără să-și dea aere. Dar nu a fost ceva care să-mi placă ori de care să fiu pasionată. E pur și simplu ceva ce... fac.

Acel ecou al propriilor lui gânduri despre nefericitele responsabilități pe care le avea întăriră și mai mult sentimentul de familiaritate pe care îl simțea față de Eve. Le întări legătura ca bărbat și femeie, fiind mult mai asemănători decât ar fi crezut el inițial când ajunsese ea acolo cu unsprezece zile în urmă.

– Cu toate astea, ai devenit așa de bună la matematică, încât ți-ai găsit numeroase posturi folosindu-te de această abilitate?

Ea înaintă către Tau, cuprinzându-i fața enormă și neagră.

– Când eram mică, tata obișnuia să-mi spună povești despre minunățiile grecești ascunse în cerul nopții, zise ea uitându-se direct în ochii armăsarului.

Povești grecești... Pentru a doua oară... O amintire dansa în cele mai îndepărtate colțuri ale minții lui.

„Nimic nu este mai folositor decât liniștea."

„Asta e zicala ta preferată, Calum."

Vocea indignată a fetiței care îl trădase cu mult timp în urmă îi reveni în minte la fel de clară ca atunci când el și mica ducesă Lena stătuseră în alt grajd, citind din nenumăratele ei cărți.

– Acesta este motivul pentru care știi ce înseamnă Tau? întrebă el, alungând amintirile despre sora lui Bedford.

Ea încuviință din cap, zâmbindu-i melancolic.

– Fiecare poveste, fiecare constelație. Eram... absorbită. Voiam să știu totul despre stele și despre poveștile pe care le aveau. Când toată casa dormea, obișnuiam să mă strecor afară, să mă uit la stele și să le urmăresc cu vârful degetelor. Ridică degetul arătător către tavanul grajdului. Mama era disperată că nu voi învăța altceva în afară de astronomie, iar tatăl meu jurase că nu voi fi o femeie cu preocupări bizare.

Când propriii lui părinți muriseră, era doar un băiețel cu cunoștințe rudimentare despre litere și cuvinte. Zidurile bine păzite ale amintirilor lui se prăbușiră și fu inundat de gânduri despre părinții lui iubitori: râsul vioi al unui bărbat arătându-i paginile în timp ce îi citea. Tresări. Trecuse atât de mult de când se gândise la cineva din familia Dabney! În ziua în care își dăduseră sufletul, murise și Calum odată cu ei. Neliniștit de amintirile care îl năpădeau acum pentru a doua oară, rupse tăcerea apăsătoare.

– Tatăl tău ți-a limitat studiile?

Ea privi în sus.

– Nu, mai degrabă le-a extins. Văzându-i încruntarea, îi explică: Având în vedere cât de fascinată eram de poveștile legate de stele, a insistat să-i cunosc pe oamenii responsabili cu crearea lor. Așa că mi-a deschis calea către Thales, Pitagora și Platon. Ridică ușor din umeri. Iar prin ei am cunoscut matematica.

Și totuși, în ciuda înclinației către poveștile despre stele, așa cum îi spusese, rămăsese închisă într-un birou, cu registre și dosare. Oare visase acele plăceri de mult uitate? Sau poate, la fel ca el, odată cu

trecerea timpului, lăsase deoparte acel trecut și urmase calea unui viitor mai practic? Sunetele tunetelor îi treziră din visare, la realitate. Privi în același timp spre intrare. El se holbă afară. Clubul nu dormea niciodată. Întotdeauna existau lupte de oprit, registre de ținut, ordine de îndeplinit.

– Ar trebui să te întorci, îi zise el.

Date fiind ultimele suspiciuni pe care i le mărturisise Adair, nu ar fi fost bine pentru nici unul dintre ei dacă s-ar fi întors împreună.

– Da, murmură ea, însă nu ieși.

Oare își dorea să rămână la fel de mult cât își dorea el pentru a-i împărtăși alte lucruri despre ea? Se întoarse să plece.

– Ia-ți dimineața liberă, strigă el după ea.

Eve privi înapoi.

– Nu e duminică.

Simțiră o provocare și astfel redeveniră angajator și contabilă. Observându-i strălucirea hotărâtă din ochi, admirația lui pentru Eve Swindell crescu și mai mult. Nici un angajat nu ar fi respins acea ofertă.

– Și rapoartele tale?

– Îți mai dau două zile ca să le termini, îi permise el.

„Oare ai fi făcut aceste concesii pentru oricare alt membru al clubului?" Își aminti de acuzațiile lui Adair.

Contabila lui înfocată își puse mâinile în șold și ridică bărbia.

– Nu am nevoie de încă două zile! Nu ai face această concesie pentru un bărbat din personalul tău.

Cum naiba se gândeau la același lucru, în completă armonie? Nu ar fi făcut această concesie pentru altcineva – cu excepția ei.

– Nu te tratez diferit, zise el printre dinți, mințind-o pe ea, dar și pe sine.

Dar deja făcuse asta. De mai multe ori. Începând cu faptul că o angajase, deși se infiltrase în clubul lui. Dacă ar fi fost altă femeie sau un bărbat, l-ar fi dat afară imediat.

– Atunci, de ce îmi dai voie? continuă Eve. Am rapoarte de făcut.

Ieși din grajduri grațioasă precum o regină, iar tot ce rămase în urma ei era mirosul de lămâie.

Calum o urmări cu privirea, deși Eve plecase de mult.

În ultimii unsprezece ani, Iadul și Păcatul îi ocupase fiecare gând, efort și emoție. Nu fusese loc pentru altceva. Înainte de asta, fusese

concentrat doar asupra supraviețuirii. Nu se gândise cu adevărat la copiii singuri de pe străzi care își foloseau înțelepciunea pentru a supraviețui și a scăpa de moarte. Însă Eve, deși era complet angajată în responsabilitățile care veneau odată cu munca, reușise să se gândească la cei mai puțin norocoși – mai mult, își sacrifica timpul ca să-i ajute. Ar fi putut să-și petreacă vremea citind acele cărți despre care vorbea cu atâta nostalgie, însă alesese să-i ajute pe alții. Era în același timp uimit de altruismul ei și rușinat de egoismul lui. Asta explica farmecul pe care îl avea asupra lui?

Rațiunea îi spunea că trebuia să-i permită lui Eve să aibă un rol în club și să se limiteze la a face doar afaceri cu ea. Partea irațională pe care nu o putea explica îl îndemna să-i alunge melancolia și să-i aducă aceeași bucurie pe care i-o citea în ochi.

Își trecu o mână peste față. Pentru numele lui Dumnezeu, îl răvășise complet!

Capitolul 14

– Domnul Dabney vrea să te duci în observator.

Cufundată în calculele legate de cheltuielile pentru lichior din luna aceea, Eve ridică privirea.

MacTavish, paznicul morocănos, o privea la fel de încruntat ca de fiecare dată în ultimele paisprezece zile de când își asigurase poziția apelând la câteva înșelătorii. O dureau mușchii gâtului din cauză că petrecuse mult timp în aceeași poziție. Se crispă de durere și își masă tendoanele încordate de la ceafă.

– Mă duc în câteva momente, îi promise ea, întorcându-se la calculele uneia dintre ultimele coloane.

– A zis să mergi acum, insistă paznicul.

În primele zile petrecute acolo, solicitările lui MacTavish erau precum niște semnale de alarmă că fusese descoperită și urma să fie dată afară. Dar asta se întâmplase la început. În timpul pe care îl petrecuse acolo, învățase să accepte că nu toate întâlnirile erau semne ale sfârșitului. Mai degrabă, Calum o chema regulat ca să discute despre afacerile clubului și să-i împărtășească din dedesubturile localului.

– Tot el mi-a zis că trebuie să termin raportul pentru contul de lichior, îi zise ea, arătându-i caietul. Luând în considerare asta, cred că o să mă ierte dacă întârzii puțin.

Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă MacTavish nu ar mai fi fost morocănos și ar fi lăsat-o să termine acele calcule finale.

– Ia uită-te la tine, zise el pe un ton batjocoritor. Presupui că știi ce vrea și ce are nevoie domnul Dabney!

Se înroși auzindu-i tonul acuzator.

– Sunt aici de două săptămâni și am înțeles deja că ar prefera să mă ocup de rapoartele lui, nu de glumele tale.

MacTavish închise și deschise gura de mai multe ori.

„Foarte bine. Să tacă! Bădăran nefericit!" De-a lungul anilor, descoperise că majoritatea oamenilor – bărbați și femei din toate clasele

sociale – nu știau cum să reacționeze în fața unei femei directe, care spunea ceea ce gândea. Deși nu era în totalitate adevărat. În toate conversațiile pe care le purtase cu Calum, îi vorbise deschis, iar el nu o privise de parcă ar fi fost o bestie cu două capete doar pentru că avea o părere proprie.

Eve puse penița jos. Își terminase treaba. Deschise recipientul de cristal, vârî degetele și presără pulbere peste ultima pagină pentru a se usca cerneala. Suflă ușor peste document și apoi îl așeză pe birou. Adună toate paginile finalizate și le ordonă. Puse foaia ușor umedă deasupra. Luă în brațe vraful de pe birou și se ridică. Cu raportul în mână, trecu pe lângă paznicul uimit și porni pe hol. Când ajunse în mijlocul coridorului, se opri. Apoi merse tiptil restul drumului către observator. Cu un rânjet triumfător pe față, strânse foile într-o mână și ridică celălalt braț pentru a ciocăni.

– Intră, îi zise el de dincolo de ușă.

Suspină și deschise. Întotdeauna făcea asta... Îi anticipa mișcările și prezența înainte ca ea să se arate.

– De unde știi de fiecare dată când vin, Calum?

– Vino mai aproape!

Cu ochii mari, Eve se apropie. O atinse cu un deget pe nas.

– E un secret.

Era un secret pe care nu avea să-l explice niciodată, dar pe care o femeie mai conștientă de nedreptățile lumii l-ar fi descifrat și ar fi înțeles că venea dintr-o nevoie primară de a supraviețui pe străzi.

– Ai fost mai silențioasă de această dată, îi zise el de lângă fereastra mare de unde se vedea interiorul clubului.

Se referea la mersul ei. Mută hârtiile dintr-o mână în alta și închise ușa după ea.

– E din cauza ghetuțelor, răspunse ea, întinzând vârful uneia dintre ghetuțele ei oribile de lucru. Nu e altceva.

În cadrul de sticlă, o privea chipul lui care rânjea.

– Doar parțial.

Zâmbetul lui atât de plin de bucurie și sincer, așa cum trebuia să fie, o făcea să simtă fluturi în stomac. În ciuda tuturor belelelor pe care i le adusese familia ei și a suferințelor pe care le cunoscuse când fusese mic și înfometat și obișnuia să-i viziteze grajdurile, își păstrase bunătatea. Totul începuse ca un joc, încă de la primele lor întâlniri – un joc pe care îl pornise pentru a vedea dacă îl putea lua prin

surprindere, însă întotdeauna eșua. Calum avea urechi de pisică. O privi, iar ochii lui se ațintiră imediat asupra hârtiilor.

– Raportul?

„Raportul?" Eve aruncă o privire asupra foilor pe care le ținea. Trecerea bruscă a lui Calum de la prietenul șarmant care o tachina la angajatorul care nu avea timp de prostii o zăpăci. O trezi din gândurile mult prea romantice și periculoase legate de un bărbat care ar fi detestat-o dacă ar fi știut adevărata ei identitate. Eve i se alătură la fereastră.

– Tocmai l-am terminat, îi zise ea întinzându-i foile, ușurată când i le luă din mână.

Când Calum studia prima pagină, ea își drese glasul.

– E încă umedă. De aceea, am pus-o prima. Restul sunt în ordine, așa cum trebuie, adăugă ea, masându-și încet cotul și mușcându-și buza de jos din cauza sentimentului de încordare pe care îl simțea.

Calum o privi, ochii lui ageri fiind atenți la acel masaj ce îl distrăgea. Ea lăsă mâna în jos, iar el continuă să-i analizeze rapoartele. Începu să privească în jur. În afara conversației pe care o avuseseră cu privire la modificările arhitecturale deosebit de inteligente pe care el le adusese clubului, era prima dată când ea intra în acea cameră sau când observa sălile de joc.

– E impresionant, murmură ea.

Marea de clienți contrasta cu grijile din ce în ce mai mari pe care le aveau clubul și Calum. Mârâi. Dând la o parte pagina umedă, citi cu atenție detaliile despre primul lucru din raport.

– Era mai mult.

Ea se încruntă și începu să supravegheze zona de jocuri. Cu atâția oameni înghesuiți, cu siguranță era greu de respirat acolo jos. Râsetele răgușite și vacarmul discuțiilor ajungeau până la observator. Acele sunete stranii erau atât de diferite de imaginea domnilor rezervați, serioși care participau la baluri și serate și la întâlniri de afaceri!

– Dar e atât de plin, încât aproape că dă pe afară.

– Acolo, îi zise el, arătându-i cu vârful degetului.

Eve se încruntă.

– Sunt două locuri vacante.

Apoi arătă spre stânga, la altă masă. Încă două. Calum luă paginile pe care ea se chinuise o zi întreagă să le termine.

– Era o vreme când toată lumea se bătea pentru un loc la aceste mese. Când clienții stăteau afară și așteptau să se elibereze o masă.

Da, cei trei ani de tranzacții ale clubului pe care îi evaluase atent stăteau drept mărturie a acestui fapt. Și totuși...

– Clubul tău încă merge bine, îi zise ea cu blândețe.

Eve cunoscuse îndeaproape ce însemna să trăiești într-un declin financiar rapid, care nu avea să ducă la nimic în afară de ruină, întrucât îi văzuse pe creditori luând cele mai fine și scumpe bunuri și moșteniri de familie din gospodăria ei. Spre deosebire de ultima discuție cu el, când vorbiseră despre dificultățile clubului, acum el nu încerca să schimbe subiectul.

– O afacere este la fel de prosperă precum drumul spre care se îndreaptă.

Oftă și se îndreptă cu raportul ei către stativul din mahon din mijlocul camerei. Trase de sertar și băgă foile în interior.

Ea se încruntă.

– Putem să verificăm împreună detaliile.

Faptul că se îngrijise de caietele și registrele lui și că îi sugerase cum și-ar putea îmbunătăți profiturile nu o eliberase de sentimentul de vinovăție, dar o făcuse să simtă că, în ciuda duplicității ei, îi oferă lui Calum ceva de valoare.

– Vino cu mine, doamnă Swindell, îi zise el, pornind către ușă.

Doamnă Swindell. Cât de mult detesta acel nume și motivul pentru care îl folosea! Îi amintea de toate minciunile pe care i le spusese. Știa că el prefera să-l folosească ori de câte ori avea să-i dea responsabilități noi sau anumite sarcini. Așa învățase să deosebească relația lor de angajat și contabilă de acel ceva care se legase între ei de când se cunoșteau.

Calum se opri în pragul ușii și o privi întrebător. Începu să se miște, îndreptându-se către ușă. O conduse de la observator în jos, la capătul opus al holului, care dădea către camerele principale. Se opriră în fața unei uși. Apăsând pe clanță, o invită înăuntru. Curioasă, Eve îl privi și apoi intră. Câteva candelabre de perete aruncau o lumină slabă în spațiul destul de întunecat. Făcu un pas și apoi încremeni când observă pereții. Vrăjită, înaintă și continuă să meargă de-a lungul rafturilor lungi de dimensiunea pereților. Se opri și își puse o mână în dreptul inimii. Nu-i venea să creadă. Doar familiile

cele mai bogate aveau biblioteci. Fusese o perioadă când familia Pruitt se număra printre acei fericiți.

– Odată, am avut și eu o bibliotecă, șopti ea, vocea ei auzindu-se ca un ecou.

Când era mic, își jurase să citească toate cărțile din acel spațiu generos. Atunci, tatăl ei, râzând, o mângâiase pe creștet și îi promisese că avea să umple camera cu și mai multe cărți când avea să le termine de citit pe cele din bibliotecă. I se părea un lucru imposibil, în ciuda faptului că, dacă și-ar fi dedicat toată viața lecturii, nu ar fi putut să termine toate acele volume. Până la urmă, nu reușise să citească nici măcar un sfert. Viața o lovise și responsabilitățile luaseră locul acelor plăceri frivole... Apoi toate cărțile fuseseră vândute.

Calum închise ușa în urma lui.

– Această cameră a fost folosită pe post de depozit.

Vocea lui de bariton se auzea de pretutindeni. Se întoarse să-l caute.

– Cumnata mea a insistat să-l transformăm în bibliotecă. S-a ocupat ea însăși de acest lucru.

Aceasta era biblioteca despre care vorbeau servitorii. Având în vedere munca de la club și de la spitalul de copii, care îi ocupa tot timpul, era prima oară când vizita acel spațiu prețios. Urmări pașii mari și lini ai lui Calum care se opriră lângă cel de-al treilea raft.

– Cu un carnețel și un creion în mână, a vorbit cu tot personalul clubului. A făcut o listă cu dorințele tuturor și cu titlurile cărților care le-ar putea plăcea.

– Pare a fi o femeie remarcabilă.

– Este.

Simți cum o cuprinde un val rușinos și netrebnic de gelozie față de femeia care îi câștigase aprecierea. Calum atingea volumele cu degetele, înainte și înapoi, căutând parcă ceva, iar Eve îi urmărea captivată fiecare mișcare.

– Și ai avut vreo sugestie? îndrăzni ea să întrebe.

– Da.

Făcuse asta. Acel monstru urât cu ochii verzi de invidie ieșea din nou la suprafață. Cât detesta faptul că altă femeie știa atât de multe despre Calum – cine fusese și ce devenise, lucruri care aveau să rămână o enigmă pentru ea.

– Ah, aici, zise el și trase o carte de pe raft.

Așeză cartea voluminoasă, cu copertă de piele, pe masa de mahon sculptată cu forme de trandafir. O rodea curiozitatea, așa că i se alătură. Surprinsă, Eve atinse ușor cu vârful degetelor frunza aurie de pe volumul negru. Era *Atlasul ceresc* al lui Alexander Jamieson. În timp ce ea îl răsfoia, el se așeză pe marginea mesei.

– Tu... ai ales asta.

– Ești surprinsă că un băiat de pe stradă ar putea să aprecieze poveștile stelelor tale grecești, Eve? întrebă el direct, fără urmă de reproș.

„Pfiu, stelele... Abia se pot vedea în Londra."

– Nu, zise ea delicat, hoinărind cu mâna peste constelația Lynx.

Chiar dacă pufnise de fiecare dată când îi cărase cărți în grajduri, se arătase captivat în timp ce ea îi citise. Fusese dintotdeauna un băiat care apreciase minunățiile învățăturii, dar ar fi preferat să moară de foame decât să recunoască asta. Emoțiile îi făceau glasul să tremure.

– Nu am crezut...

Nu crezuse că acele conversații fuseseră la fel de importante pentru el. După ce descoperise că numise calul Tau ca un memento al trădării ei, crezuse că acest lucru era tot ce își amintea despre ea.

– Am auzit odată un citat.

„O să-l apreciezi. Ai încredere, Calum!"

„Oh, bine... Citește-l!"

„Ptolemeu."

În timp ce vocea lui de bariton inunda tăcerea din bibliotecă, cuvintele pe care și le amintea se împleteau cu rândurile citite de el.

Muritor cum sunt, știu că am fost născut pentru o zi, dar atunci când urmăresc seria infinită de stele și drumul lor circular, picioarele meu nu mai ating pământul; mă ridic la Zeus însuși ca să mă bucur de ambrozie, mâncarea zeilor.

Lui Eve i se umplu inima de bucurie, mai să-i sară din piept. Își amintea de ea... și nu doar cu ură.

– De asta m-ai chemat aici? îl întrebă emoționată. Își înălță capul, și privirile li se întâlniră. Ca să împarți asta cu mine?

El ezită și apoi încuviință din cap.

– Tot ce faci e să lucrezi...

– Pentru că acesta este rolul meu aici, îi zise ea, închizând cartea și apropiindu-se.

– Când am lăsat viața de pe stradă în urmă și am numit acest loc *acasă*, mi-am jurat că nu o să mai duc lipsă de nimic. Că o să am cele mai scumpe haine vestimentare și obiecte de mobilier. Că o să am mereu stomacul plin.

Îi cuprinse obrazul cu mâna lui generoasă. Simțind acea căldură, se pierdu în alintul lui dulce.

– Și totuși, cu trei zile în urmă, când am vorbit la grajduri, am înțeles un lucru.

Ea clătină din cap.

– Tu încă trăiești viața pe care am avut-o și eu odată.

Eve protestă și se eliberă din brațele lui. Ridică mâinile amenințător. Nu putea să facă o asemenea comparație.

– Nu, zise ea pe un ton vehement. Tu ai îndurat lucruri îngrozitoare și mult mai multe decât am făcut-o eu vreodată.

Ar fi fost complet greșit să-i dea impresia că nefericirile ei fuseseră la fel de mari ca ale lui. Chiar și în cele mai întunecate zile și când fusese forțată să îndure cruzimile lui Gerald, tot nu se putea compara cu viața plină de terori pe care o cunoscuse Calum.

El se sprijini cu palmele pe masă, cercetând-o gânditor.

– Doar pentru că suferința ta a fost diferită de a mea nu înseamnă că este lipsită de importanță.

Suferința ei. Își mușcă obrazul pe interior. Cu siguranță, dacă ar fi știut adevărul, că sora unui duce stătea în fața lui, nu ar mai fi avut o asemenea opinie. Lumea avea impresia că doamnele din înalta societate erau femei lipsite de greutăți – oameni care erau apreciați, răsfățați și venerați. Calum se îndepărtă de masă, apucă volumul lui Jamieson și i-l înmână.

– Nu te voi lăsa să-ți petreci viața doar muncind. Nu cât timp ești aici.

„Trei luni. Doar trei luni." Când sora Mattison îi prezentase termenii și condițiile ședерii ei la Iadul și Păcatul, timpul i se păruse trecător. După doar două săptămâni cu acest bărbat, conștientizase că, atunci când avea să plece, inima ei urma să rămână pentru totdeauna în acel club, în grija lui Calum.

– De ce ai face asta? îl întrebă ea cu vocea răgușită, plină de emoție.

De ce i-ar fi arătat atâta bunătate unei femei pe care abia o cunoscuse?

Eve se îmbujoră. Stânjeneala lui la auzul laudelor îi făcu inima să-i tresalte.

– Nu am făcut nimic, zise el ursuz, trăgând de lavalieră.

Dar făcuse. Îi oferise siguranță, chiar dacă nu știa.

– Eu...

Eve se ridică pe vârfuri și îl sărută. Calum încremeni. Suspinând, o cuprinse în brațe, răspunzându-i cu multă pasiune. Gemând, Eve își încolăci brațele pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape pentru a-l simți mai mult. Mai târziu, avea suficient timp pentru a-i fi rușine că se aruncase așa asupra lui. În clipa aceea, trăia clipa. Până să plece din acel loc, voia să aibă toate amintirile posibile cu el.

Icni când el o prinse de fund și o ridică pe masă. Înclinându-și capul, îl îmbrățișă și mai strâns, cu o ardoare care o înfierbânta și în interior, și în exterior. La aproape 26 de ani, lumea o numea moștenitoarea cea urâtă, iar ea acceptase de mult că nu era și nici nu avea să fie vreo frumusețe. La moșie, nu existaseră băieți care să se fi luptat pentru a-i fura un sărut și nici petitori dornici în singurul sezon pe care îl avusese. Acum, în timp ce-și împărtășea fragilitatea, permițându-i lui Calum să o devoreze, explorându-i gura cu limba, se bucura de propria feminitate.

În acele momente, mâinile puternice ale lui Calum îi răvășeau corpul, de parcă ar fi fost o comoară mult prea prețioasă pe care el voia să o memoreze. Îi desfăcu legăturile rochiei și, trăgând de ele, împinse materialul în jos. Făcu același lucru cu cămășuța. Aerul rece îi gâdila pielea încinsă; cele două senzații care se luptau una cu alta o făcură să geamă.

Sărutând-o încontinuu, îi masă sânul drept, jucându-se cu sfârcul întărit. Gemând, ea înclină capul, îndemnată de atingerea lui și de gustul sărutului.

– M-ai vrăjit, îi zise el, abia respirând, sărutând-o în fiecare colț al gurii și apoi coborând către pielea sensibilă a gâtului.

O linse, o tachină și o mușcă încet de gât. Eve suspină și înălță capul, ca apoi să-l lase pe spate, complet absorbită de jocurile lui. Înfierbântată, simțea valuri de căldură cum îi pulsau dureros între coapse. Își mușcă buza. Avea nevoie de ceva. Avea nevoie de mai mult...

De neoprit în explorarea lui pasională, Calum coborî mai jos, tot mai jos. Șuieră zgomotos, respirând greu, în timp ce-i alinta sânul drept cu mâna, și apoi începu să-i sugă sfârcul stâng, până atunci neglijat. Sugea cu pasiune vârful sensibil, divinizând acea carne, tachinându-l cu limba înainte și înapoi.

– Calum!

Vocea ei părea să-l roage, iar asta îl incită și mai mult. Ea își desfăcu larg picioarele. Fustele ei de muselină se înfoiară zgomotos, iar foșnetul materialului combinat cu suptul lui intens făceau ca fiorii dintre coapse să i se intensifice. Șoldurile ei păreau să aibă propria voință, unduindu-se, având nevoie de ceva, având nevoie de el – doar de el.

Calum se retrase. Ea țipă simțindu-l cum alunecă departe și îl prinse de rever, trăgându-l înapoi. Nu.

– Spune-mi să mă opresc, o imploră el, cu buzele lipite de ale ei. Spune-mi că sunt un ticălos! Spune-mi că e rău ce facem!

– De ce aș spune-o vreodată când eu îmi doresc asta? ripostă ea.

Închise ochii, iar chipul lui minunat, cu cicatrice, se încordă, simțind povara luptei pe care o ducea. Îl prinse de mână și îl strânse puternic.

– Sunt o femeie capabilă să ia propriile decizii, îi zise ea, ghidându-i degetele către sânul drept.

Greutatea mâinii lui dure pe carnea ei o făcu să închidă ochii, captivată.

– Te vreau, Calum, șopti ea.

El înghiți în sec. Eve se ridică și îi atinse buzele ușor.

– O să ajung în iad, gemu el.

Dacă ajungea în iad, atunci ea avea să-l însoțească bucuroasă. Ar fi ars cu plăcere doar ca să fie în acel moment în brațele lui. O ridică în brațe și o duse dincolo de masă. Îi asculta inima cum bătea într-un ritm sălbatic, același ritm ca al inimii ei. Așezând-o cu delicatețe pe canapeaua de piele, făcu un pas înapoi.

Eve se sprijini în coate și îl privi printre genele dese. Îi permitea să se răzgândească. Voia ca ea să-i spună să se oprească. Însă ea rămase pe loc, cu picioarele tremurându-i de dorință. Fără a-și lua privirea de la el, își ridică rochia deasupra șoldurilor, având pe ea doar cămășuța.

Fără a schița nici o emoție, Calum stătea nemișcat în timp ce ceasul de pe perete măsura trecerea timpului. Iar cu cât stătea mai mult acolo, în fața lui, cu atât mai tare simțea realitatea crudă, dar și ezitarea lui. Îmbujorată, se chinui să-și tragă cămășuța.

– Eu... Îmi pare rău, se bâlbâi ea, simțindu-se extrem de rușinată. Eu...

Eve își mușcă buza de jos. Oare îl alungase cu nerușinarea ei? Calum o prinse de brațul drept, ferm, dar delicat. Pentru prima dată, se bucura de diferența de înălțime dintre ei, pentru că îi vedea pieptul în loc să-i privească fața. Eve îi evită privirea.

– Privește-mă, Eve!

Ezită, dar apoi ridică privirea cu reticență. În ochii lui pătrunzători, citi o dorință înfierbântată, reală și nerușinată.

– Să nu-ți ceri scuze niciodată. Te vreau! i se confesă el răgușit. Și știu că asta e împotriva tuturor lucrurilor pe care ar trebui să mi le doresc, dar, să mă ierte Dumnezeu, chiar sunt un bastard al străzii, așa cum spune societatea... Cu toate astea, te vreau!

O sărută pasional, lipindu-și buzele încontinuu de buzele ei. Și toate reținerile ei dispărură. Renunță la autocontrol și se oferi în totalitate acestui bărbat.

Calum trase de cămășuță mai jos, tot mai jos și, parcă șoptind, materialul alunecă. Se descoperea în fața lui sub toate formele. Trase de lavalieră și o aruncă. Urmară jacheta și cămașa lui catifelată. Acum, Eve se putea delecta cu mușchii lui măslinii și încordați. I se uscase gura. Când studiase sculpturile grecești, apreciase modul în care artiștii reușiseră să surprindă în marmură puterea și farmecul zeilor. Nici una dintre acele figuri cioplite în piatră, imortalizate, nu se putea compara cu puterea desăvârșită a bărbatului din fața ei.

Fascinată de părul lui de pe piept, își trecu degetele ezitant prin el. Era atât de delicat! Calum gemu, iar ea ridică privirea. Nemișcat, cu ochii strânși, părea congestionat de durere. Ușor, ea își continuă explorarea, atingându-l cu vârful degetelor pe abdomenul tare și plat, apoi se opri. Observându-i cicatricea de pe partea dreaptă, mâna îi tremură.

– Oh, Calum, șopti ea, cuprinsă de teama și groaza acelor momente din trecut.

Suferința lui, rugămințile și neputința ei de a-l ajuta. Îngenunchind pe canapea, se aplecă și îi sărută acel semn.

– Eve, gemu el și îi cuprinse capul cu mâinile.

Îi scoase agrafele, și părul îi căzu pe umeri, în valuri. Suspină când el o trase aproape de coapsele lui. Îi simțea mădularul pulsând deasupra stomacului. O pătrunse încet cu degetul în centrul ei umed.

– Ești atât de frumoasă, icni el.

– Nu sunt! îi strigă cu picioarele tremurând.

Se lipi cu capul de umărul lui în timp ce el o pătrunse iar și iar cu degetul, tachinându-i necontenit zona intimă care pulsa de dorință.

– Dar, când sunt în brațele tale, mă simt ca și cum aș fi, continuă ea.

– Nu mai există cineva ca tine, ripostă el, pătrunzând-o cu încă un deget în locul ei intim și strâmt.

Eve își mușcă buza de jos și se arcui mai tare pentru a primi alinturile lui. Corpurile lor se mișcau în armonie până când logica și rațiunea se risipiră și nu rămase decât dorința.

O presiune constantă crescu în centrul ei și o făcu să grăbească ritmul.

– Calum? întrebă ea rugător.

Era atât de aproape! Incredibil de aproape de un abis magic.

El își retrase degetele. Îi zvâcniră picioarele și strigă, simțind pierderea plăcerii. Calum își aruncă cizmele, apoi își desfăcu și își dădu jos pantalonii. Stătea în fața ei în toată splendoarea. Imaginea lui ar fi făcut orice lady respectabilă să se rușineze, însă lungimea mădularului întărit o fermecă. Întinse brațele către el. Gemând, îi acoperi trupul cu al lui. Buzele lui se pierdură într-ale ei. Se așeză între picioarele ei. Mădularul lui presat pe părul ei creț și umed o înnebunea.

– Te rog! îl imploră ea, neștiind ce voia, simțind doar că fusese atât de aproape să atingă abisul și că avea din nou nevoie de acel sentiment.

Calum îi răspunse penetrând-o. Gemu îndelung, tremurat, fără de sfârșit. Se juca cu mugurul ei. Își ridică șoldurile fiindcă avea nevoie de mai mult, de tot mai mult din ce-i promisese.

– Nu am mai simțit așa ceva niciodată, îi zise ea pe nerăsuflate.

– Eve, o imploră el. Încerc să nu mă grăbesc. Nu vreau să te rănesc.

O penetră și mai adânc a doua oară. Cu degete tremurânde, ea îi aranjă o șuviță căzută pe sprânceana umedă.

– Nu ai putea vreodată să mă rănești.

O prinse de încheietură și o sărută acolo unde palma se întâlnește cu brațul. Valuri infinite de căldură treceau prin corpul ei.

– Iartă-mă!

Îi înghiți strigătul ascuțit cu un sărut. Simțea durere acolo unde mai înainte fusese doar plăcere amețitoare. Rămase nemișcată. Îi era frică să se miște. Mădularul lui, teribil de lung și de întărit, pulsa. La naiba! Avusese dreptate. Închizând ochii, se concentră să respire.

– De data asta a durut, îi zise ea, zâmbindu-i înfiorată.

– Oh, Eve, șopti el.

O sărută pe sprânceană, iar atingerea lui o făcu să închidă ochii. Calum vârî mâna între ei și o găsi din nou. Eve suspină. Alinturile lui în zona intimă îi treziră foamea de mai devreme. Începu să respire sacadat, iar toate simțurile ei erau conectate la acea mișcare a degetelor lui.

Apoi el începu să se miște. Eve încremeni, pregătindu-se pentru durerea care o aștepta când avea să o pătrundă. Gemu încet, simțind doar o plăcere mistuitoare. O pătrunsese, era în interiorul ei, tachinând-o. Ispitind-o. Eve își ridică șoldurile, urmărindu-i și răspunzându-i la alunecări, iar pe măsură ce el grăbi ritmul, toată durerea dispăru. Închise ochii, oferindu-i-se complet. Ridicându-și animalic șoldurile, Eve îl cuprinse pe Calum cu picioarele, îndemnându-l să continue.

– Calum, îl imploră ea, în timp ce o ducea din nou sus, tot mai sus.

Deveni și mai pasional când o auzi rostindu-i numele. Crescu frenetic ritmul mișcărilor, astfel că amândoi gâfâiau. Firicele de transpirație îi curgeau pe față în timp ce o penetră și mai adânc.

– Eve, gemu el. Dă-ți drumul pentru mine, iubito!

Îi cuprinse gura. Dorința îi inunda simțurile, făcând-o să ajungă la apogeu, înflăcărată de senzația pielii lui goale pe trupul ei.

O pătrunse încă o dată cu forță, făcând-o să țipe și să explodeze în valuri de lumină albă. Strigătul răgușit al lui Calum se împleti cu al ei. Se prăbuși peste ea. Inima lui Eve bătea nebunește. Îl ținea în brațe. Nu voia să piardă sentimentul abandonului total pe care îl împărtășiseră. Abia dacă mai putea să respire. Chiar îi era greu să o facă.

– Iartă-mă, iubito! murmură el la tâmpla ei.

Calum se rostogoli, iar ea ajunse deasupra lui, încolăcită într-o mare de membre. Începu să o mângâie pe spate, desenându-i cerculețe mici. Îi simțea genele pe piele. Se îngropase cu capul în trupul lui.

– Hm, ești o sirenă, Eve, îi șopti el, mutându-și mâna mai jos.

– Știi că sirenele sunt...

– Creaturi periculoase? o întrerupse el.

Avea ochii închiși, protejați de acele gene minunate, dese și negre.

– Știu.

Inima îi revenise la ritmul normal, dar acum creștea din nou intensitatea bătăilor. Își sprijini bărbia pe mâini.

– Ești atât de familiar cu sirenele?

„Pfiu, nu aș fi niciodată atât de nesăbuit încât să fiu ademenit de o femeie atât de tare încât să mă izbesc de stânci!"

Își recăpătă controlul. Își amintise.

– Știu suficient cât să-mi dau seama că sunt creaturi care te tentează și care te fac să uiți de logică și de rațiune, îi explică el.

Ea își mușcă obrazul pe interior pentru a-și înăbuși dorința de a-l întreba mai mult, de a căuta răspunsuri cu privire la timpul pe care îl petrecuseră împreună și la întrebarea arzătoare dacă ea contase la fel de mult pentru el cât însemnase el pentru ea.

– Și asta e ce am făcut noi? întrebă ea, privindu-i chipul relaxat brăzdat de cicatrice. Te-am făcut să uiți de logică?

Îi zâmbi într-un mod copilăresc, cu un farmec căruia nu putea să-i reziste și care îi învolbura inima și simțurile.

– Nu suficient de mult cât să uit de întâlnirile pe care le avem mâine cu distribuitorii noștri, îi zise el și, pentru a îndulci remarca, o sărută ușor.

Ea râse și se așeză cu capul pe pieptul lui. Voia să-i audă ritmul constant al inimii.

– Tu încerci să vorbești despre afaceri cu mine, Calum?

El ridică atunci capul.

– Se poate ierta?

– Cu greu.

În acel moment erau mai mult decât iubiți, erau din nou prieteni și parteneri, iar după ani de singurătate, simțeau bucuria din nou. Ea zâmbi în timp ce discutară despre planurile pentru săptămâna următoare.

Capitolul 15

Eve ar fi trebuit să se gândească la întâlnirile care urmau să aibă loc pe strada Lambeth. Ar fi trebuit să fie înfricoșată de gândul că urma să iasă din clubul Iadul și Păcatul. Singurele știri care apăreau acum în ziare erau despre moștenitoarea pierdută. Povestea fratelui devotat, a ducelui puternic, care făcea tot posibilul pentru a-și găsi mult iubita soră era peste tot, alimentând gloata cu subiect de bârfă. Conform celor scrise, Gerald angajase polițiști pentru a o găsi.

Și totuși, în dimineața următoare, așezată pe bancheta din trăsura frumos ornată a lui Calum, Eve stătea cu inima cât un purice, absorbită doar de gândurile pentru Calum Dabney.

Când era mică, îl admira și îl respecta pe Calum. Era puternic, nu se temea de nimic, în ciuda pericolelor pe care le înfrunta în fiecare zi, și nu o tratase niciodată cu răutate din cauza statutului ei. Dăduse dovadă de mai multă bunătate decât Gerald, fratele ei. Nu o considerase o fată de duce sau o moștenitoare bogată, ci o văzuse ca pe o... fată. Iar pentru asta, el avea un loc special în inima ei.

Acum, la ani distanță, Calum Dabney o fermeca din cu totul alte motive: datorită viitorului pe care și-l clădise, pentru șansele pe care le oferise celor care își găsiseră o slujbă la Iadul și Păcatul, pentru că le dăduse ei și altor femei oportunitatea de a lucra cinstit când majoritatea bărbaților, indiferent de statut, s-ar fi mulțumit să țină femeile pentru rolul de soție responsabilă și mamă.

Pentru Calum, nu era moștenitoarea cea urâtă, valoroasă numai datorită averii pe care i-o lăsase tatăl ei. Pentru el, era o femeie capabilă, în a cărei judecată avea suficientă încredere încât să o însărcineze să poarte discuții cu bărbații cu care el făcea afaceri. Și, spre deosebire de fratele ei nemilos și de răposatul tată, el nu o vedea doar ca pe cea responsabilă de registrele lui. O întreba despre preocupările și despre trecutul ei, așa cum făcea un bărbat care părea că o prețuia cu adevărat.

„Și mă dorește..."

Atinse cu mănușa buzele care purtau amintirea îmbrățișării lui Calum. Săruturile lui. Brațele lui cuprinzând-o.

Eve închise ochii. Poate că, până la urmă, avea urmele răutății lui Gerald în suflet.

Zgomotul făcut de ușa trăsurii o făcu să tresară. Cu inima care stătea să-i sară din piept, deschise ochii cu nerăsuflată anticipare. Fu dezamăgită.

– Oh, bolborosi ea în timp ce înaltul și subțirelul domn Thorne stătea la intrare.

„Toanto, tu și gura ta mare!"

Domnul Thorne o privi lung.

– Bună ziua, îi zise repede, în timp ce urcă.

Poate că nu-i simțise dezamăgirea că nu avea să meargă în compania lui Calum. Partenerul lui se așeză pe bancheta opusă și se făcu comod. Adulmecă aerul înainte de a-și aținti privirea asupra ei. Îl văzu strâmbând din nas.

Eve oftă. Își aplicase din nou niște amestec pe păr cu o noapte în urmă, așa că îi revenise mirosul înțepător.

– Așteptai pe altcineva, doamnă Swindell?

El făcu semn cu mâna, și trăsura porni. Dacă ar fi fost posibil ca oamenii să moară din cauza îmbujorării, căldura care o străbătu pe Eve cu siguranță ar fi înghițit-o.

– Da. Nu, nu, repetă ea calmă. Îți cer scuze. Pur și simplu, am fost surprinsă. „Dezamăgită."

– Am crezut că... Cal... domnul Dabney – se grăbi să se corecteze, dar nu înainte de a-i vedea strălucirea vicleană din ochi – trebuia să mă însoțească.

„Gata, nu mai vorbi!" Își încordă degetele de la picioare în ghetuțe. Calum îi dăduse de înțeles că avea să o însoțească? „Te-ai așteptat la asta – ai sperat că o să se întâmple."

Neliniștită de privirea iscoditoare a lui Adair, dar recunoscătoare că nu o întreba de ce trăsese această concluzie, Eve își concentră atenția asupra crăpăturii din draperii. Cercetă străzile pe unde treceau – locuri periculoase, care l-ar fi făcut pe tatăl ei să se răsucească în mormânt dacă ar fi știut unde ajunsese Eve. Cu toate acestea, pericolul era mai mare pe Grosvenor Square decât în această parte a Londrei pe care Calum o numea acasă. În ciuda rațiunii și a luptei

care se dădea în interiorul ei, atenția îi era atrasă de proprietarul morocănos care o studia în tăcere.

– Îl cunoști de mult timp pe domnul Dabney?

Care era povestea legăturii dintre ei? Oare îi fusese un prieten loial în toate sensurile, chiar și atunci când Eve îi înșelase așteptările?

– O persoană care pune întrebări este un semn al pericolului, comentă Adair, cu un accent londonez care îi trăda adevăratele origini.

– Doar dacă persoana care întreabă intenționează să facă rău.

Ceea ce nu era cazul. Cu mult timp în urmă, îi produsese multă durere lui Calum și, ca o lașă, se temuse să afle ce se întâmplase cu el după intervenția lui Gerald. Replica fermă îl făcu să înghețe pe proprietarul așezat în fața ei.

– E fratele meu, îi zise el, în cele din urmă, reținut și încurcat.

Ea se aplecă în față.

– Fratele tău?

Când era mic, îi povestise de familia lui, dar niciodată nu-i dăduse detalii. Acum știa că făcuse asta pentru că fusese înțelept și își dorise să-i protejeze.

– Ne-am cunoscut pe stradă, explică el. *Am devenit* familie.

Ochii lui parcă o provocau să conteste acea legătură. Eve se juca cu marginile șterse de satin ale bonetei suedeze.

– Sângele nu face o familie, zise ea încet.

Kit trăise mai mult timp departe decât alături de ea. Gerald ar fi vândut-o diavolului pentru 30 de arginți dacă era în avantajul lui. Nu era în măsură să vorbească despre legăturile de familie.

Se așternu liniștea între ei, întreruptă doar de strigătele îndepărtate ale vânzătorilor și de vacarmul roților. Cu mâna pe bărbie, Eve se întoarse la crăpătura din draperia de catifea roșie.

– E loial.

Ea încremeni.

– Nu există o persoană mai loială în toată Anglia. Majoritatea femeilor și bărbaților ar fi distruși de povara lucrurilor pe care Calum le-a făcut și le-a văzut.

„Newgate."

Eve simți o apăsare în piept.

– Dar nu e niciodată crud. Încă reușește să zâmbească și să se implice. Și nu vreau să fie rănit din cauza bunătății lui.

– Este norocos să te aibă în preajmă, îi răspunse ea, simțind un nod în gât.

– Suntem norocoși să ne avem unul pe altul, adăugă el ursuz, fâstâcindu-se pe bancă.

Trăsura se opri. Ajunseseră la destinație, în Lambeth. Luând aminte la cuvintele și avertizările fratelui lui Calum, cu registrele într-o mână, îi permise să o ajute să coboare. Fără îndoială, dacă ar fi aflat adevărul despre identitatea ei, ar fi lăsat-o bucuros pe străzile din Lambeth fără să privească înapoi. Și pe bună dreptate. Familia ei îi făcuse mult rău lui Calum, iar pentru că îi ceruse ajutorul lui Gerald în acea zi, în ciuda protestelor lui Calum, ea era la fel de vinovată de acele nelegiuiri.

– Domnul Bowen e un bastard nenorocit, îi împărtăși el în timp ce porniră pe stradă.

Înaintară printre mulțimi de trecători în timp ce pe strada aglomerată se auzeau strigăte răgușite venite de pretutindeni.

– Nu ar scădea prețul nici măcar cu un pence. Nici dacă regele însuși i-ar ordona asta.

– Și atunci de ce mai faceți afaceri cu el? întrebă ea uimită, însă liniștită că acea discuție nu-l implica pe Calum, ci era legată doar de afaceri.

– Pentru că berea lui este cea mai bună și pentru că înainte am avut doi furnizori care ne-au trimis marfă stricată, fiind plătiți de rivalul nostru.

„Ah!"

– Așa că nu mai aveți încredere în alt negustător, își dădu ea seama.

Îl observă cu coada ochiului pe domnul Thorne încruntându-se.

– Câteodată, familiaritatea îți oferă siguranță.

– Iar câteodată, te costă.

Ceea ce se întâmpla, conform registrelor pe care le cercetase despre furnizorii de băutură din trecut și din prezent. Dată fiind situația finanțelor, fiecare bănuț conta.

Ajunseră la un local mic, îngrămădit între două magazine mai mari. Semnul mare de lemn din față, cu litere de argint, era de o calitate mult superioară celorlalte de pe stradă. Era un indiciu care spunea multe despre stima de sine a proprietarului și despre succesul lui. Domnul Thorne se întinse și apăsă pe mâner, invitând-o pe Eve să intre înaintea lui.

Închise ușa cu un mic clic în urma lor. Scoțându-și mănușile, Eve privi în jur și inspectă împrejurimile. Curățenia, birourile ordonate și scaunele erau o dovadă a bogăției domnului Bowen.

Un domn cu păr alb, îmbrăcat elegant, cu pantaloni de culoarea safirului și cu o cămașă de mătase, veni din spatele magazinului.

– Domnule Thorne, salută el, accentul trădându-i originile galeze. Ce bine îmi pare să vă văd, domnule!

Întorcându-i amabilitățile, fratele lui Calum făcu semn către Eve.

– Permiteți-mi să v-o prezint pe noua contabilă, doamna Swindell.

Faptul că proprietarul de magazin se strâmbă ușor îi trăda părerea în privința discuțiilor legate de afaceri purtate cu o femeie. O cuprinse un nou val de apreciere față de Calum, care de bunăvoie angaja femei. Îndreptându-se de spate, Eve puse în aplicare toate lecțiile pe care le primise ca fată de duce.

– Domnule Thorne, dacă ați fi amabil să discutăm, zise ea, privindu-l lung pe domnul Bowen. Date fiind concluziile mele cu privire la registre și prețurile dumneavoastră exorbitante, cred că avem multe de discutat.

Distribuitorul de alcool se încruntă și îl privi pe bărbatul din spatele ei.

– Ce înseamnă asta, Thorne?

Eve plesni mănușile de piele mult prea uzate.

– Înseamnă că prețurile dumneavoastră sunt în continuă creștere și nu luați în considerare valoarea afacerii noastre și lipsa unor beneficii vizibile.

Bărbatul în vârstă pufni.

– Eu ofer unul dintre cele mai bune coniacuri din toată Anglia, iar dumneavoastră veniți aici ca să-mi puneți la îndoială produsul?

Ea înaintă.

– Așa cum spuneți și dumneavoastră, e unul dintre cele mai bune. Nu este cel mai bun, sublinie ea, zâmbindu-i larg. Așa că putem negocia.

În fața argumentelor ei îndrăznețe, cei doi bărbați rămaseră tăcuți.

Dacă fratele lui Calum avea să o contrazică, i-ar fi tăiat tot elanul și forța de negociere. După câteva momente, Adair ridică pălăria.

– Cred că o să vă las să discutați cu doamna Swindell.

Zicând acestea, se îndreptă spre ușă, unde rămase așteptând. Gestul lui fusese extrem de clar – Eve era șefa.

– Deci, doamnă Swindell, zise proprietarul de magazin încrucișându-și brațele la piept, ce vreți?

Bărbatul nu mai avea tonul plin de umor și politicos de la începutul conversației.

Eve se grăbi către un birou din apropiere și, neinvitată, se așeză. În urma tuturor disputelor cu Gerald, învățase cât de important era să dea tonul unei discuții atunci când putea.

– O să fiu scurtă, îi zise ea, așezându-și mănușile și scoțând carnețelul. Deschizând volumul legat în piele, căută prin notițe. Prețurile dumneavoastră au crescut în medie cu cinci lire în fiecare lună.

– Depinde ce comandă domnul Black, trânti el, pășind iritat către cealaltă parte a biroului și așezându-se.

– Și atunci cum se face că, deși transportul de luna trecută a fost redus cu cinci lăzi, suma a rămas aceeași? întrebă ea, întorcând paginile pentru a-l pune pe jar.

Cu obrajii îmbujorați, nici nu o privi.

– Ce vreți? o întrebă la rându-i pe un ton plângăcios.

Ea își sprijini coatele pe marginea mesei.

– Vreau să avem o rată de livrare constantă tot anul. În caz contrar, vom anula contractul fără penalități. Toate plățile care au fost făcute în plus pentru lunile în care ne-ați luat o taxă în plus vor fi deduse din cheltuielile viitoare. Făcu o pauză. Și vreau prețuri reduse la achiziții mai mari de cincizeci de cutii.

Proprietarul clocotea. Furia și frustrarea străluceau în ochii lui.

– Cine vă credeți să modificați termenii stabiliți cu domnul Dabney și domnul Black? Dacă au fost mulțumiți, nu vor da crezare acuzațiilor făcute de o... Făcu o pauză și o privi cu răceală. De dumneavoastră.

Ea schiță un zâmbet.

– Ah, vedeți, domnule Bowen, am fost numită responsabilă de cheltuielile pentru băutură și, spre deosebire de proprietari, eu sunt un membru nou al personalului care nu îți datorează supunere. Mă îndoiesc că o să am probleme în a găsi alt vânzător de alcool care îmi poate accepta termenii, ripostă ea, după care își strânse lucrurile și se ridică.

Nu ajunse departe.

– Stați, îi zise el simțindu-se amenințat. Bine, continuă el scrâșnind din dinți. Dar nu la fiecare cincizeci de lăzi. La fiecare cincizeci și cinci.

– Cincizeci și patru, contracară ea.

– Nu așa merg negocierile! doamnă Swindell, strigă el.

Eve îi oferi un rânjet.

– Ah, pentru că aici nu este vorba cu adevărat de o negociere, domnule Bowen.

– Bine, bine, zise el când ea ajunsese deja lângă domnul Thorne. Sunt de acord cu termenii voștri blestemați!

– Splendid.

Simțindu-se entuziasmată datorită triumfului, ieși pe ușa deschisă de fratele lui Calum. De-a lungul timpului, se obișnuise cu bărbați care fie nu voiau să negocieze cu ea, fie nu o luau în serios. Calum și fratele său nu-i arătaseră niciodată nici lipsă de respect, nici lipsă de deschidere. Familia lor crescu și mai mult în ochii ei.

De îndată ce ieșiră pe stradă, vântul îi lovi în față, fluturându-le pelerina și mantia.

– Bravo, doamnă Swindell. Bravo! îi zise domnul Thorne șovăitor.

Ținând pasul cu el, Eve făcu un gest de curtoazie. O rafală de vânt îi răsuci boneta, iar ea o prinse de colțuri pentru a o îndrepta.

– Oh, mulțumesc!

Adair îi făcu semn să meargă înainte.

– Următoarea noastră întâlnire? Everett.

Se opriră în fața altui local.

– Mai zgârcit decât Bowen. Și mai rău.

La avertismentul lui, îi aruncă un rânjet crispat.

– Te asigur, domnule Thorne, că știu ce înseamnă răutatea. Cu siguranță...

Privirea ei se opri asupra unei siluete înalte, care se lupta cu vântul de pe străzi. Elegant îmbrăcat, cu părul atât de blond, încât era aproape alb.

„Lord Flynn."

Eve încremeni. Dacă arunca o singură privire în direcția ei, o recunoștea, iar soarta ei avea să fie pecetluită. O viață în calitate de soție a lui Lord Flynn. Nu avea nici o îndoială că, dacă se întorcea acasă, fie de bunăvoie, fie contra dorințelor ei, prietenul lui Gerald urma să termine ce începuse, iar de această dată avea să reușească să o violeze.

Începură să îi clănțăne zgomotos dinții când își aminti de oribilul atac și de intențiile lui. „Oh, Doamne!" Era acolo. Panica și teroarea o

încremeniseră, nu mai putea să scoată nici un sunet. „Fie că vrei, fie nu, o să te fac a mea..."

O picătură de ploaie îi udă nasul. Urmată de alta. Începu să plouă torențial. Ea clipi încet. Ploaie. „Plouă!" Ploaie. Tresări brusc și începu să se lupte cu vântul pentru a-și ține boneta. Reușind în cele din urmă să o strunească, o strânse bine la loc.

Uită de Lord Flynn pentru a evita un nou pericol, mult mai presant. Își privi îngrozită mâinile pline de cerneală. „Oh, Doamne!" I se strânse stomacul și ridică ochii spre Adair, încercând să-și dea seama dacă el observase ceva. Fratele lui Calum se întinse peste ea și deschise ușa. Eve se împletici în fața lui.

– Doamnă Swindell? întrebă Adair suspicios.

– Te rog, fă prezentările necesare, zise ea vioaie, și permite-mi să mă descurc și aici cum am făcut și în partea cealaltă.

Oare cum reușea să aibă o voce atât de calmă? Domnul Thorne o cercetă preț de câteva momente și apoi încuviință din cap. După ce se făcură prezentările, iar Eve începu discuția cu neplăcutul domn Everett, realitatea o lovi. Timpul ei cu Calum era limitat, iar până când avea să împlinească vârsta necesară, ea se afla în pericol. Și nu se putea baza pe nimeni. Cu siguranță, nu pe Calum Dabney.

Capitolul 16

Calum își dorise să o însoțească pe Eve la întâlnirile ei. Dorința lui nu avea legătură cu nevoia de a asista la acele întâlniri și nici cu faptul că se îndoia de judecata ei.

Pur și simplu, voia să fie cu ea. Doar că în acel moment stătea exact unde trebuia, nu unde își dorea.

Calum evaluă mulțimea de la Iadul și Păcatul.

Așa era cel mai bine. Roti din umeri. Fusese înțelept să nu o însoțească. Cel mai bine pentru amândoi era să existe o distanță între ei. Ea trebuia să fie liberă să se concentreze doar asupra afacerilor clubului, că de asta o angajase, iar el nu ar fi fost tentat să fie din nou imoral doar ca să se piardă în trupul ei.

Își înăbuși un geamăt – nu o făcea pentru prima dată de când venise ea la Iadul și Păcatul – și se blestemă pentru atracția pe care o simțea. Doar că această nevoie trecea de pragul fizic. Mai degrabă era un sentiment mult mai periculos decât simpla poftă trupească. Îl fascina modul ei de a fi ca femeie: inteligentă, plină de idei, neînfricată.

Calum continuă să-i analizeze pe clienții așezați la mese, apoi se opri. Simți o arsură la ceafă, precum acea senzație că era privit, studiat, ce îl ținea locului. Era un sentiment familiar, pe care îl dobândise trăind pe străzi, unde această abilitate neobișnuită avea puterea de a salva vieți.

Cu o prefăcută nonșalanță, își trecu privirea peste toată mulțimea clubului până ce îl găsi. Ochii căprui ai ducelui de Bedford se întâlniră cu ai lui Calum.

Nenorocitul nemilos avea un aer arogant. Timpul însă nu fusese blând cu ducele. Mai plinuț la mijloc și cu obraji dolofani, purta semnele decăderii pe trup și chip, precum orice desfrânat. Un bărbat cu puterea lui ar fi trebuit să-i trezească frică, însă Calum îl privi îndrăzneț, fără teamă. Ducele privi primul în altă parte, distras de încă o mână pierdută.

Renunțând să-l mai urmărească pe Lord Bedford, cercetă atent sălile și se încruntă. Adair intră în club, îndreptându-se cu pași hotărâți în direcția lui. Se întorsese, ceea ce însemna că... Observă rânjetul fratelui său, iar ceva complet nefamiliar, nedorit îl făcu să simtă fiori pe șira spinării. Teamă. Calum începu să se miște.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat, întâlnindu-l pe Adair.

– Trebuie să vorbim, zise Adair încet.

La naiba! Calum deschise gura pentru a-l descoase pe celălalt bărbat, dar Adair îi făcu semn cu bărbia.

– Hai să nu vorbim despre afaceri aici!

Clienții. Ei erau cei mai importanți. Doar că în acel moment nu erau. Întâlnirile neașteptate prevesteau pericolul și erau întotdeauna un motiv de îngrijorare. Grăbindu-se pe coridoarele întunecate, ajunseră la ușa din spate.

Nici nu intrară bine în zona care ducea către apartamentele lui private, că îl strânse puternic de umăr pe Adair.

– Eve?

Teama îl făcuse impulsiv, dar nu îi păsa.

– E bine, îi răspunse Adair calm, fapt care alungă sentimentul de teamă ce îi pulsa în măruntaie.

– E bine, repetă Calum mai mult pentru sine.

Calum îl eliberă imediat și privi cu subînțeles către paznicul aflat la post. Urcară scările în liniște, înțelegându-se din priviri, așa cum învățaseră pe stradă. Calum se folosi de această scurtă pauză pentru a-și potoli inima, care stătea să-i sară din piept. „Ea e bine. Ea e bine...", repetă el precum o rugăciune în gând. Doar că Iadul și Păcatul, de mai bine de doi ani, se lupta cu amenințări și din interior, și din exterior.

Prima oară, fusese o tentativă de omor asupra Helenei, după care mireasa lui Ryker fusese înjunghiată în stradă. Apoi soția lui Niall... Acestea erau amintiri deosebit de dureroase, care îl făceau să își dea seama cât de periculos era ca Eve să se afle acolo. Nu ar fi trebuit să fie. Ajunseră la biroul lui. Închise ușa în urma lor.

– Ce e?

– E vorba de doamna ta Swindell.

– Nu e a mea... Ce s-a întâmplat? întrebă el lăsând la o parte modul în care Adair vorbise despre Eve. Atitudinea lui sobră îi trezea mai multă îngrijorare decât felul în care i se adresase.

Redeveni rațional, eliberat de sentimentul de anxietate.

– Nu s-a descurcat?

Îl cuprinseră îndoielile. „Până la urmă, cât de bine o cunoști pe această lady?"

Adair se încruntă.

– Nu, nu e asta. Chiar deloc. De fapt, s-a descurcat admirabil. Ne-a salvat o mică avere cu viitoarele transporturi de coniac și i-a zis domnului Everett unde să se ducă cu prețurile lui la grâu.

În ciuda neliniștii, Calum rânji. Da, o femeie care se strecurase în clubul lui și îi șterpelise registrele nu putea fi impresionată de un negustător nepoliticos. Doar că... Zâmbetul se pierdu.

– Ce e?

Adair ridică mâinile.

– Nu știu. Ceva s-a întâmplat după una dintre întâlnirile ei.

Calum simțea cum frustrarea îi creștea în piept și strânse din dinți pentru a-și potoli impulsul de a se năpusti asupra fratelui său și de a-l face să-i spună odată blestemata poveste.

– Ceva cu doamna Swindell? întrebă încet, având grijă să-i folosească numele de familie.

Adair încuviință.

– După ce am fugit de Diggory...

Lui Calum i se strânse stomacul la auzul numelui fostului șef de bandă, care obișnuia să le controleze copilăria și să le distrugă sufletul.

– Știi că aveam impresia că îl vedem la toate colțurile de stradă, continuă Adair. Asta e privirea pe care o avea ea. Devenise palidă și părea că îl vede pe diavol.

Calum se simți din nou cuprins de teamă. Fratele lui își trecu o mână peste gură.

– Și totuși, zise el încet, s-a ocupat de întâlnirea cu Everett imediat după aceea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când apăreau demonii, era normal să aluneci din prezent spre amintirile cele mai întunecate, până când trebuia să te lupți ca să închizi monștrii în cușca lor. Calum se simți răvășit când află că și Eve cunoștea acel întuneric.

– Unde e?

– Nu a scos nici un cuvânt pe drumul spre casă. Tăcută ca un mormânt. Când ne-am întors, s-a retras în camerele ei.

În camere. Nu în birouri. Se încruntă.

– O să vorbesc eu cu ea, zise Calum încet.

Totul fusese aproape perfect în ziua aceea. De fapt, Eve era de părere că întâlnirile ei cu distribuitorii lui Calum și discuția cu fratele lui fuseseră perfecte. Reușise să-i câștige încrederea lui Adair suficient de mult încât să-i permită să se descurce cu distribuitorii fără intervenția lui. Eve reușise să-i determine pe domnul Bowen și pe domnul Everett să fie de acord cu termenii ei, ceea ce avea să aducă mai multe venituri în buzunarele lui Calum și să ajute cumva la diminuarea declinului financiar al clubului. Și totuși, între cele două întâlniri începuse să plouă.

Eve stătea absentă în fața oglinzii. Exact așa cum fusese în timpul călătoriei cu trăsura și când trecuse pe lângă servitorii de la intrare pentru a se întoarce în acele camere împrumutate. Îi era frică să respire. Îi era frică să se miște. Poate că își imaginase urmele negre de pe degete. Desigur, își petrecea cea mai mare parte a timpului îngrijindu-se de registrele și de caietele lui Calum, așa că scria mereu și folosea cerneală. Și totuși, știa.

Nimic nu mersese conform planului în ceea ce o privea pe Eve Pruitt, iar asta pentru că își aplicase doar un singur strat de pastă în păr cu o noapte în urmă. Și, având în vedere înșelătoriile ei, nici nu se aștepta ca soarta să o trateze cu blândețe. Din contră. Îi amorțiseră degetele din pricina frigului, dar și din cauza fricii. Desfăcu panglica bonetei care îi era atât de dragă și atât de plină de apă. Îndepărtă panglicile din satin și închise ochii.

„Scoate-o odată!"

Care erau șansele ca o scurtă ploaie londoneză să-i fi spălat amestecul pe care îl aplicase pe păr cu o seară în urmă? Doar că rețeta impunea ca scalpul să rămână uscat timp de trei zile.

– Destul, rosti ea, rupând tăcerea, uitându-se la străina palidă, tremurândă care o privea din oglindă. Nu e atât de rău cum îți imaginezi, continuă și trase boneta. E... Își simți stomacul gol. E mai rău! șopti ea.

„Oh, la naiba și pe toți sfinții!"

Teroarea își făcu loc prin venele ei, amorțindu-i toate gândurile. Desfăcu pelerina și o aruncă. Materialul se lovi zgomotos de podea. Se apropie încet, pas cu pas, de dulapul din mahon.

– Nu, șopti ea. Nu! Nu! Nu!

Vorbele ei sunau ca o rugăciune.

Scoase agrafele și le aruncă pe podea. Acele mici dansau în tandem cu picăturile de ploaie ce loveau în fereastră. Clătină din cap. Picăturile de apă din păr loviră oglinda, mânjind suprafața perfectă. Se luptă frenetic cu mâinile în părul încâlcit și apoi se lipi cu fața de oglindă.

Avea inima cât un purice.

Când fratele ei Kit se întorsese dintr-una din multele lui călătorii, adusese o carte din America, care conținea informații despre creaturile pământului. Unul dintre ele era o rozătoare fascinantă, cu dungi perfecte pe spate, care emana un miros înțepător. De la mirosul oribil al părului lui Eve până la dungile maro pe care le avea acum, semăna îngrozitor de tare cu acel sconcs american.

Eve se lovi peste față și oftă.

Lăsă brațele jos. Răul fusese făcut. Urme de negru îi murdăriseră obrajii albi. Nu avea cum să ascundă asta. Se prăbuși pe podea și își strânse genunchii la piept. Cum ar putea să explice? Mintea ei căuta frenetic minciuni, posibilități, scuze. Bineînțeles, putea să-i spună adevărul: era o femeie care se ascundea de fratele ei, care avea planuri atât de vicioase cu ea, încât păreau mai degrabă desprinse dintr-un roman gotic decât din realitate. Putea să omită acele detalii despre trecutul pe care îl împărtășeau și despre propria identitate. Ar fi continuat să lucreze pe post de contabilă până la finalul acelor trei luni, după care și-ar fi primit moștenirea.

Asta, presupunând că el și-ar fi dorit ca ea să rămână după ce ar fi aflat că îl înșelase și că plănuia să plece în curând.

„Nu suntem cu mult diferiți de câinii înfometați de pe stradă. Dacă îți asculți instinctele, ai invariabil dreptate."

Eve își sprijini obrazul de materialul umed al fustei. Nu, el nu ar fi permis nici unei persoane care l-ar fi înșelat să rămână. Se gândea la toate lucrurile care se întâmplaseră: munca lor pentru spitalul de copii, discuțiile despre cărțile grecești și noaptea pe care o petrecuse în brațele lui. Se dădea o luptă între nevoile ei egoiste și... ceea ce era corect.

În oglindă, Eve își urmări obrazul murdar. Valuri de regret stăteau să o înghită.

„Trebuie să-i spun tot. Trebuie să-i spun că sunt fata din cauza căreia era să-și piardă viața. Cea care l-a trimis la Newgate."

– Femeia pe care o urăște, zise ea încet.

Totul. Când avea să descopere adevărul, frumoasa lor legătură care reînviase avea să se veștejească și să moară. Și totuși, pe lângă regret, avea un... sentiment de pace. Nu mai voia să-l mintă. Nu mai voia să-i accepte bunătatea când ea îi ascundea cel mai important adevăr. Calum merita mai mult. Întotdeauna meritase... în toate felurile.

Se auzi un ciocănit în ușă. Acel sunet puternic și hotărât nu venea din partea unui servitor. „E aici."

– Doamnă Swindell?

Ce coincidență că o striga pe numele fals pe care și-l luase! Trase aer în piept tremurând. Era timpul. În ciuda hotărârii pe care o luase, frica îi amorțise limba. Doar că nu se temea că avea să fie dată afară și forțată să se întoarcă acasă, la Gerald, ci o îngrozea ura pe care o putea vedea în ochii lui Calum. Încă un ciocănit lung zgudui ușa de stejar.

– Eve?

Auzind glasul îngrijorat, începu să plângă.

– O să minți și despre faptul că nu plângi, șopti ea, clipind furioasă pentru a alunga lacrimile.

– Ce a fost asta? întrebă el făcând-o să râdă, dar să și plângă.

Bineînțeles că auzea tot. Întotdeauna. Când erau copii, mereu își dădea seama când venea ea în grajduri. O viață de putere, bogăție și forță nu-i diminuase acele simțuri. La ani distanță, deși era femeie matură, el încă îi anticipa mișcările.

– O clipă, zise ea calmă.

Ținându-se de marginea dulapului de mahon, Eve se ridică. Făcu o pauză pentru a-și studia ținuta îngrijorătoare. Păr dungat. Obraji murdari. Ciufulită și udă. Ar fi fost nebun să o lase să stea. Suspinând, se înroși. Apoi, ducându-și mâinile la spate pentru a le ascunde tremuratul, îi strigă:

– Intră!

Ușa se deschise. Calum era în prag.

– E totul în regulă? Eve... se opri în mijlocul întrebării.

Rămas fără glas, închise ușa în urma lui. Privirea lui pătrunzătoare nu scăpă nici un detaliu. Se opri la pelerina udă, la boneta distrusă și apoi la cea mai acuzatoare probă – părul ei.

– Trebuie să vorbesc cu tine, îi zise Eve cu glas ascuțit, înmuindu-și buzele.

„Trebuie să vorbesc cu tine?" Asta avea de gând să spună? Dintr-odată, conștientă că nu mai putea să dea înapoi, își dori să fi avut suficient timp să se gândească la ce avea să-i spună. Și mai ales cum.

Calum preferă să rămână tăcut.

– Ce s-a întâmplat?

Ea își mușcă interiorul obrazului. Nu ar fi putut să vină și să-i pună întrebări legate de postul ei? Ori să o asalteze cu întrebări acuzatoare, binemeritate, despre fuga ei pe scări și deghizarea la care recursese? Însă el o întrebase un singur lucru. Cum putea să fie ușor pentru ea?

– Eve, o imploră el răgușit, apropiindu-se.

– Oprește-te! îi ceru, ridicând mâna, iar el se supuse și așteptă.

Eve închise ochii pentru câteva clipe, rugându-se să aibă putere.

Venise timpul să-i spună tot. Se forță să-l privească în ochii iscoditori.

– Eu... nu am fost... Se crispă de durere. Nu am fost complet sinceră cu tine.

Avusese dreptate să nu se încreadă în ea de la început. Mușchii îi zvâcneau în mâneca jachetei lui negre. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de ușă. Tensiunea din umerii lui alunga naturalețea poziției pe care și-o asumase.

– Ești căsătorită?

– Nu, se grăbi ea să răspundă.

Eve răsucea materialul fustei umede. Conștientizându-și gestul, se opri. Întinse palmele în față.

– M-ai întrebat dacă am probleme, zise ea încet, sperând că poate avea să o înțeleagă. Și am. Acesta este singurul motiv pentru care am venit aici, pentru acest post.

Motivul pentru care fusese disperată să-și asigure un post. Spre deosebire de ziua în care o descoperise la spitalul de copii și de momentul când îi văzuse îngrijorarea în ochi când discutaseră despre trecut, acum nu mai putea citi nimic pe chipul lui. Părea de piatră.

Nu se putea uita la el, așa că preferă să se holbeze la propriile degete încolăcite.

– Nu-ți spun asta pentru că aștept compătimire.

Nu merita nimic.

– Îți spun în speranța că poate vei înțelege.

Dar, cu siguranță, nu avea să o ierte. Observându-i tăcerea, se forță să-l privească din nou. El încuviință din cap, îndemnând-o să continue.

– Am ținut registre, însă nu am fost angajată niciodată... până acum.

Ceva pulsa în colțul ochiului.

– Atunci ale cui erau registrele pe care le-ai ținut?

Întrebarea o făcu să înghețe. Cât de ciudat era că, dintre toate întrebările pe care putea să le pună, o alesese pe cea care era cea mai condamnabilă și corectă.

– Erau... sunt... ale familiei mele, zise ea evaziv, încă lașă.

Vorbi repede. Simțea nevoia să-i spună toată povestea și să recunoască toate minciunile.

– Cu ani în urmă, tatăl meu s-a îmbolnăvit. Unul dintre frații mei era plecat. Celălalt – se forță să continue – nu era interesat de finanțele familiei. Și nici de altceva în afară de propriile lui plăceri. Eu m-am ocupat de păstrarea și organizarea registrelor. După moartea tatălui meu, am descoperit că îmi lăsase o moștenire. Fonduri care ar fi devenit ale soțului meu, dacă mă căsătoream.

Calum încremeni și apoi fu cuprins de groază.

– Fonduri puse pe numele tău? clocoti el.

Neliniștită de furia care creștea sub calmul lui aparent pe măsură ce redevenea străinul îngrijorat de femeia care intrase ca o avalanșă în viața lui, acum mai bine de două săptămâni, Eve făcu câțiva pași în spate, profitând de protecția pe care i-o oferea patul din cameră.

– O zestre, confirmă ea.

Tot trupul lui Calum zvâcni.

– Ești o lady... parte din aristocrație? o întrebă el pe un ton răgușit, plin de groază și de disperare.

Eve ar fi râs dacă situația nu ar fi fost atât de gravă. Ani întregi, singurul interes al bărbaților față de ea se datorase legăturii cu un duce, iar acum aceeași legătură îl făcea pe Calum să o privească de parcă ar fi fost un păianjen veninos.

– Răspunde-mi! îi ordonă el înaintând spre ea, astfel că doar patul îi mai despărțea.

Eve clătină amețită din cap. El o cercetă din cap până în picioare.

– Cine ești? răbufni el.

Încrucișându-și mâinile pe talie, ea trase puternic aer în piept.

– Numele meu este Evelina Pruitt, iar fratele meu este ducele de Bedford.

Capitolul 17

În toată viața lui, în ciuda ororilor la care fusese martor și la care luase parte pe străzile din St. Giles și în ciuda întunericului pe care îl cunoscuse îndeaproape, existaseră doar două momente când Calum se simțise cu adevărat pierdut, naufragiat. Prima oară, când muriseră părinții lui și se trezise la un spital de copii. Și a doua oară, când fusese târât la Newgate și condamnat la moarte. Calum o privea absent pe mica femeie din fața lui. Dinții ei ușor strâmbi rodeau cu îngrijorare buza de jos. Pistruii de pe vârful nasului ei.

„Când eram mică, tata obișnuia să-mi spună povești grecești despre cerul înstelat..."

Amintirile se întorceau cu furie, una după alta, amețindu-l.

„Nimic nu este mai folositor decât liniștea..."

„Asta e vorba ta preferată, Calum..."

„Tau..."

„Înseamnă nemuritor..."

Nu. Aerul șuieră cu zgomot printre dinții lui încleștați. Făcu un pas în spate. I se strânse stomacul.

Evelina Pruitt.

Mica ducesă Lena.

Începu să râdă sec și fără mânie. Existaseră toate semnele – în afară de ochelarii ăia blestemați pe care îi purtase când ajunsese și apoi, desigur, nu mai avusese nevoie de ei –, doar că el nu reușise să le vadă.

– Bineînțeles, ar fi trebuit să știu că ești o lady, pufni el, rupând tăcerea.

Începu să se plimbe dintr-o parte în alta a patului – era patul lui –, trecându-și o mână prin păr. Din momentul în care intrase în biroul lui, fiecare instinct îi spusese să o alunge. Nu-și ascultase instinctul o singură dată, iar atunci aproape că îl costase viața. Cu toate acestea, nu se învățase minte. Faptul că Evelina Pruitt stătea în fața lui, la doar o saltea distanță, era dovada acestui lucru.

– Au existat toate semnele. Tonul tău elegant, cunoștințele despre lucrările grecești, izbucni el.

Modul ei regal de a păși pe care nici regina nu l-ar fi putut copia.

„Dar nu ai vrut să vezi pentru că erai bucuros să crezi minciuna." Doar că nu era doar o lady... Se opri brusc, cuprins de teamă. Închise ochii. „Sora ducelui de Bedford."

– Ar fi trebuit să-ți spun, zise ea cu vocea tremurândă, plină de durere.

Oare ar fi trebuit să fie rănită și îndurerată? Ea intrase în clubul lui folosindu-se de înșelăciune. Ucigându-și dorința de a se înmuia în fața ei, Calum se forță să o privească.

– Nu aveam unde să merg, șopti ea, ridicând mâinile rugător.

„De ce ești în grajdurile mele...?"

„Nu aveam unde să mă duc."

Dintre toate mărturiile blestemate pe care putea să le facă, îi venea în minte conversația pe care o avuseseră prima oară când ea îl descoperise în grajdurile familiei. Nu fugise, ci, din contră, curiozitatea o atrăsese. Poate că dorința de a se împăca cu el o făcuse, inconștient sau nu, să folosească aceleași cuvinte. Dar la naiba... naiba să o ia pentru că îl dăduse pe mâna lui Bedford și aproape că îi pecetluise soarta! Însă fusese o perioadă în care ea îi oferise adăpost și mâncare. Și pe stradă toată lumea își plătea datoriile, iar el îi datora ceva lui Eve, fie că voia, fie că nu. Apoi putea să scape de ea.

– Vorbește, îi porunci.

– Când tata a murit, a...

– Ți-a lăsat o zestre.

– Da, încuviință grăbită. Când o să ajung să împlinesc vârsta necesară și dacă o să fiu necăsătorită, acele fonduri îmi vor reveni.

– Cât?

– 20 000 de lire.

Era o adevărată avere și tocmai de aceea o vâna Bedford. „Iar ea e aici, sub acoperișul meu." Rămase împietrit, gândindu-se la implicațiile acestei situații. Ea vorbi, readucându-l în prezent:

– Fratele meu a cheltuit averea familiei, golind cuferele la...

La mesele de jocuri. Calum deținea o parte considerabilă din banii și datoriile bărbatului. De-a lungul anilor, se bucurase sincer la gândul că îi luase fără efort averea nobilului care aproape îl omorâse.

Doar așa se gândise la cei din familia Pruitt, mulțumindu-se să o îngroape pe mica ducesă Lena în amintirile lui.

– Continuă, îi zise rece, fără remușcări.

Eve își drese glasul, iar el o blestemă pentru stăpânirea remarcabilă de sine, când el se simțea pe marginea prăpastiei.

– Gerald este hotărât să ia o parte din averea mea și...

Eve șovăi.

El își ținu cumpătul. Nu mai avea să mai facă greșeli în ceea ce o privea pe această domnișoară.

– Obosesc, milady.

– Așa că a complotat cu un alt gentleman să...

Să? Calum abia dacă se abținu să nu pună întrebarea.

– Să mă distrugă. Într-o noapte, fratele meu era gazda uneia dintre... Se îmbujoră puternic, roșeața cuprinzând obrajii ei palizi. Uneia dintre petrecerile lui scandaloase.

„Cu Eve sub același acoperiș?" Pufni. Oare era o surpriză dat fiind că îl aprovizionase pe Bedford încă de la înființarea clubului și fusese martor la depravarea lui?

– Un bărbat a intrat în camerele mele.

Își umezi buzele și își concentră atenția asupra vârfurilor degetelor de la picioare.

– Gerald făcuse o înțelegere cu el.

Prin furia și neliniștea pe care le simțea, un nou sentiment crescu în interiorul lui Calum. „Nu vreau să mă afecteze cuvintele ei, dar naiba să le ia că fix asta fac!" Calum rămase tăcut, permițându-i să-i spună toată povestea. Avea nevoie să știe toată blestemata istorisire. Respirația sacadată a lui Eve umplea camera. Apoi, încet, își ridică privirea, uitându-se fix la el.

– A încercat să mă violeze.

Rămase fără aer și simți valuri de furie pulsându-i în vene. Eve continuă pe un ton pe care abia îl mai înțelegea.

– El...

Calum mormăi involuntar. Ea clătină din cap, cu buzele strânse, de parcă ar fi vrut să șteargă toate acele amintiri din mintea și povestea ei.

– I-am dat una în cap.

Inventivitatea ei îl făcu să se simtă mândru. Când oricare altă femeie ar fi șovăit, ea acționase.

Ea vorbi din nou.

– Și am știut că trebuie să plec.

– Așa că ai venit aici, îi zise el obosit.

– Așa că am venit aici, repetă ea.

Și acum trebuia să plece. Nu ar fi trebuit să vină niciodată. Moștenitoarea pierdută despre care vorbea toată Londra și pe care o căutau toți era, de fapt, la Iadul și Păcatul. Calum își trecu mâinile prin păr. Dumnezeule! Nu-și dorea aceste imagini cu Eve, singură și neajutorată, în fața unui nenorocit care încerca să o violeze. Voia să simtă furia pe care era îndreptățit să o aibă față de trădarea ei trecută și prezentă.

– Cine știe că ești aici? o întrebă.

Realitatea îl lovi din plin. Găzduiau sora unui duce în apartamentele lor private. Nu doar că o găzduiau, ci o și angajaseră, iar Calum făcuse dragoste cu ea.

– Nimeni, zise ea repede. Sora Mattison, se grăbi să se corecteze.

El începu să înjure. Ea se mută pe lângă pat, însă el ridică mâna. Eve se opri brusc.

– Este loială și devotată. Ea mi-a sugerat să vin să mă ascund aici, știind că Gerald nu o să mă caute vreodată într-un asemenea loc. Nu m-ar trăda.

Oare credea că asta avea să-l liniștească?

– Nu poți să rămâi aici, zise el pentru binele lui și pentru a o pune în gardă pe ea.

Șovăind, Eve încuviință din cap.

– Da, bineînțeles. Știu.

„Naiba să te ia, Eve!" Nici măcar nu încerca să fie egoistă și să se lupte să rămână. Întorcându-se pe călcâie, Calum porni spre ușă și apoi încremeni cu degetele pe clanță.

– A fost ceva adevărat? întrebă el răgușit, dar fără să se întoarcă.

Nu voia să-i arate că îl distrusese cu minciunile ei.

– Totul, șopti ea.

– Pfiu! răspunse el, scuturându-și bărbia dezgustat.

Împotriva tuturor instinctelor care urlaseră să aibă grijă încă de la început, își permisese să aibă încredere în ea. O primise în brațele lui, în patul lui... Și voia mai multe de la ea. Își simți inima grea.

– Cât de prost am fost, șopti el mai mult pentru sine.

Ea se mișcă prin cameră zgomotos, din cauza fustelor umede.

– Nu ai fost un prost, ripostă ea, atingându-l pe braț.

El tresări la atingerea ei și o făcu să-și lase mâinile să cadă.

– Vreau să știi că totul a fost adevărat și că mi-am dorit să-ți spun adevărul.

– Atunci de ce nu ai făcut-o? tună el, iar ea tresări.

– Ce diferență ar fi fost? Încercă să-i zâmbească. Rezultatul ar fi fost același pentru că nu i-ai fi permis să rămână fetei care te-a trădat.

Aceasta ar fi fost prima crimă împotriva ei. Cealaltă însă – statutul ei prin naștere – ar fi fost la fel de condamnabilă.

– Așa am crezut, Calum.

O podidiră lacrimile, transformându-i ochii în ferestre de cristal pline de disperare.

El simți un nod în gât. Nu știuse niciodată cum să se poarte cu o persoană care plângea. Lacrimile lui Eve îl răvășiseră chiar și când se crezuse de neatins și fără inimă.

– Am venit la clubul tău gândindu-mă doar la propria supraviețuire, îi zise ea.

Un sentiment pe care îl cunoștea prea bine. Era unul care izvora din disperare și frică și care determina o persoană să abandoneze morala și corectitudinea.

– Dar în fiecare zi în care am fost aici, cu tine, nu m-am gândit doar la supraviețuire și la siguranța mea. M-am gândit la tine. Eu...

Calum îi smulse degetele de pe braț, eliberându-se de atingerea ei seducătoare.

– Destul! îi ordonă el cu același ton poruncitor cu care obișnuia să domolească luptele din sălile de joc.

Nu avea de gând să-i permită să-l farmece cu vorbe ademenitoare. Mintea lui o respinsese și își dorea să-i spună asta.

– Nu vezi că aș fi putut să continui să te mint? Puteam să nu-ți spun de fratele meu.

Tresări când își aminti acest lucru. „Haimana ce ești! Ai crezut că poți să furi de la mine?"

– Dar ți-am zis pentru că voiam să știi totul.

Remarca ei îl făcu din nou să râdă răgușit.

– Vai, cât de onorabil din partea ta!

Acum înțelegea ce făcuse. Nu, mai rău, nu-i păsase. Așa cum singură recunoscuse, nu se gândise la altceva decât la propriul ei bine.

– Ai pus în pericol și ți-ai bătut joc de tot ceea ce-mi este drag, îi zise el rece, șoptit. Familia mea. Bărbații, femeile și copiii care depind de mine și de acest club.

O lacrimă îi curgea pe obraz.

El se întoarse, nu suporta să o vadă suferind.

De când fratele lui se căsătorise cu o fată de duce, clubul fusese afectat iremediabil. Prezența lui Eve acolo, dacă ar fi fost descoperită, ar fi bătut ultimul cui în coșciug. „Și totuși, cunoscând răutatea de care era capabil fratele ei și ce o așteptă dacă se întorcea, cum aș fi putut să o alung?" Simți că i se face greață. „O să mă îmbolnăvesc..."

– Calum...

– Să nu mai scoți un cuvânt, milady!

Vedea durerea din ochii ei. Scrâșni din dinți. Cum avea îndrăzneala de a face pe victima? Privind-o cu dezgust încă o dată, ieși din cameră.

Furia îl făcu să iuțească pașii. Se opri la capătul holului, acolo unde MacTavish stătea de pază.

– Să nu scapi din ochi camerele doamnei Swindell, îi ordonă el sec, continuându-și drumul și strigându-l pe Thomas în timp ce cobora scările.

Paznicul voinic se grăbi să-și facă apariția.

– Domnule Dabney?

– Vreau să stai sub fereastra doamnei Swindell, vorbi încet, doar pentru urechile paznicului.

Acesta făcu o plecăciune și ieși.

Calum continuă drumul către sălile de joc. Ce se întâmpla între el și Eve Swindell – nu, Eve Pruitt – nu mai avea nici o importanță.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face era ca ea să plece. Reprezenta o amenințare pentru toți. Și totuși, ar fi fost un tâmpit să nu o urmărească atent de acum înainte. Așa cum ar fi trebuit să procedeze cu mai bine de două săptămâni în urmă, să fi dat crezare instinctelor, când ea se furișase cu registrele lui și îi ocupase camerele.

Dacă, de obicei, fumul gros de țigară și zgomotul de monede aruncate pe mese i-ar fi dat o stare de calm, în acea zi simțea doar tumultul. Deși era mai multă agitație decât în ultimele luni, încă aveau mese goale. Și cât de gol ar fi devenit totul dacă lorzii simandicoși și nobilimea ar fi aflat despre prezența lui Eve!

– Pentru numele lui Dumnezeu, arăți de parcă ai fi gata de luptă!

Tresări când Adair i se alătură, rânjind spre el.

– Și de când tresari tu? Zâmbetul fratelui lui dispăru. Ce s-a întâmplat?

Chiar dacă ar fi trebuit să-i spună totul fratelui său, ceva îl opri să-i mărturisească tot ce se întâmplase cu Eve. Pentru numele lui Dumnezeu, era sora lui Bedford! Fata care îi fusese prietenă odinioară, care îi adusese mâncare și îl dăduse pe mâna fratelui ei, același monstru care acum îi amenința existența.

– Doamna Swindell? spuse apăsat Adair.

Calum se săturase de minciuni. Doamne, până și numele pe care și-l asumase fusese perfect pentru ea!

– Nu e ceea ce pare.

Adair se încordă ca un șarpe gata să atace. De sus se auzeau râsete și strigăte de bucurie. Calum îl privi pe Lord Cavendish, care tocmai sărbătorea un câștig la masa de joc.

– Nu ai greșit la început, se mulțumi el să-i spună lui Adair. Are probleme, adăugă șoptit.

Îl auzi pe fratele lui blestemând.

– Ce fel de probleme?

Deschise gura să-i spună, dar exact în acel moment paznicul voinic de la intrare pofti un client nou. Își făcu apariția ducele de Bedford, însoțit de Lord Flynn și de Lord Exeter. Râsetele lor zgomotoase și vorbele împleticite erau un indiciu clar al pericolului. De cele mai multe ori, lorzii beți erau mult mai periculoși decât nemernicii de pe străzi. Calum îi privi pătrunzător. Bărbatul care încercase să o violeze, care își pusese mâinile pe ea făcând-o să fugă era acolo? Oare era unul dintre bărbații care sorbeau din băuturile lui Calum sau vreun client cu care conversase în timp ce își făcea turele în sălile de joc?

Acum, capabil să se detașeze și să gândească dincolo de furia pe care o simțea față de trădarea ei, înțelegea starea teribilă în care se aflase și care o adusese la clubul lui. Nu putea să rămână, iar el avea să fie îngrijorat până ce o vedea plecată. Dar îi înțelese tăcerea.

Ducele de Bedford prinse o chelneriță de talie. Aceasta scăpă tava de argint pe podea. Strigăte și înjurături se auziră din partea clienților care așteptau conținutul acelor pahare risipite.

– La dracu'! bolborosi Adair.

„La dracu', într-adevăr."

– Ocupă-te de asta! comandă el, recunoscător pentru diversiunea care pusese punct discuției despre Eve și duplicitatea ei.

Adair grăbi pasul prin club, lorzii din jur făcându-i loc. Dând ordine în dreapta și în stânga, Adair ridică o mână în aer, făcându-le semn celor doi paznici de lângă vacarmul creat că avea nevoie de ajutor.

Calum rămase pe loc. Avea încredere completă în fratele lui, dar toți învățaseră de-a lungul timpului că niciodată nu știai când era nevoie de ajutor.

Adair îi calmă imediat pe clienții beți, eliberând-o pe fata agresată de duce. Privirile celor doi frați se întâlniră prin mulțime.

– E în regulă, încuviință Adair.

„E în regulă." Strânse și deschise pumnii. Cât de departe de adevăr era acea asigurare, de fapt! Calum își continuă drumul. Îi privi pe oamenii care împărțeau cărți, pe femeile care serveau băuturi și pe foștii soldați și huligani de pe stradă care stăteau de pază. Era ca și cum cineva se jucase cu un cuțit în măruntaiele lui, așa simțea vinovăția. Aceștia erau oamenii cărora el le datora supunerea. În mod special familiei lui formate din cinci persoane. Câteva cuvinte nepotrivite din partea vreunui lord pompos despre Iadul și Păcatul deja afectaseră clubul, iar prezența clienților scăzuse. Se îndepărtaseră de apogeul măreției. Un duce, chiar și unul nenorocit și bețivan precum Bedford, putea să-i distrugă o dată pentru totdeauna cu doar câteva cuvinte proaste despre local spuse la urechile potrivite.

În momentul în care Calum o deconspira pe Eve, Adair ar fi vrut, pe bună dreptate, să o arunce în stradă. În timp ce trecu pe lângă hărmălaia pe care o controla fratele său, privirea i se opri asupra fratelui lui Eve și a domnilor care îl însoțeau.

Nici măcar în cea mai bună zi a lui, când era fiul unui negustător, nu aparținuse niciodată rangurilor înalte precum Eve. Și totuși, cât de ironic era universul pentru că li se încrucișaseră drumurile din nou!

Ajungând în spatele clubului, Calum trecu pe lângă cei doi paznici poziționați acolo. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă în urmă cu mulți ani ar fi nimerit în grajdurile altui lord, căutând adăpost împotriva ploii, și nu ar fi existat o fetiță pe care să o numească prietenă? Mica ducesă Lena despre care nici măcar frații lui nu știuseră. Știau doar despre acele nopți în care el dispărea și se întorcea cu un braț de pâine și provizii. Credeau că toate acele delicii erau recompense pe care

le șterpelise de la neștiutorii proprietari de magazine, iar el fusese mulțumit să-i lase să creadă acea minciună. În St. Giles, se știa clar că nu trebuia să ai încredere în lorzi sau în doamne. Să te întâlnești în aceeași casă săptămână după săptămână, singur, cu una dintre fiicele răsfățate și alintate ale unui nobil era o crimă mult mai mare decât orice furt. Copiii vagabonzi nu se puteau apropia de domnișoarele virtuoase, iar acum Calum făcuse ceva mult mai periculos – făcuse dragoste cu una dintre ele.

Ajunse la capătul scărilor întunecate și privi mai întâi spre biroul lui, apoi în sens opus, către holul unde MacTavish stătea de pază.

Cu fiecare pas, era mai sigur că făcea ceea ce trebuia – să o alunge. Așa cum îi spusese, nu putea să rămână acolo.

„A încercat să mă violeze... El..."

Simți că i se strânge stomacul când își aminti cuvintele ei, imaginându-și tot fel de lucruri, completând povestea pe care ea nu i-o spusese în totalitate. Povestea unui străin care o trăgea de fuste, care o strivea cu greutatea lui, descoperind-o. Însă nu era responsabilitatea lui această mică ducesă Lena, care acum era mare și o știa de aproape două săptămâni.

Frații și sora lui, servitorii, dealerii și paznicii, aceștia erau oamenii cărora el trebuia să le fie loiali. Totuși, nu putea să o părăsească. Nu putea să trăiască cu gândul că el avea să-i pecetluiască soarta.

„Tâmpit nenorocit și slab!" Ce naiba avea Evelina Pruitt de reușea întotdeauna să-i doboare zidurile? Era o fetiță care îi citise în grajduri, o femeie căreia nu-i păsa de diferența de clasă socială dintre ei.

– La naiba!

MacTavish tresări observându-i privirea, iar Calum se înfierbântă din cauza emoțiilor pe care se părea că nu și le mai putea controla la fel de bine.

Cu pași mari, ajunse în dreptul camerei ei, se opri și îl privi atent pe paznic. Celălalt bărbat clătină din cap.

– Nimic suspicios, domnule Dabney. Nici un sunet din partea femeii.

– Ești liber.

MacTavish făcu o plecăciune și porni înainte pe hol. Calum așteptă ca acesta să se facă nevăzut înainte de a-și concentra atenția asupra sarcinii pe care o avea în minte. Privea gânditor pragul ușii care dădea în camera lui Eve. Ryker și Niall fuseseră cei mai distanți

dintre ei. Când sora lor, Helena, fusese vânată de Diggory și banda lui, ei nu fuseseră în stare să-i ofere măcar un cuvânt de alinare. Calum o ținuse în brațe în timpul acelor coșmaruri. Deși îi oferise alinare, nu se considerase niciodată slab. Mai ales când venea vorba de securitatea familiei lui. Până acum.

Dacă Eve ar fi fost o femeie lipsită de suflet, căreia nu i-ar fi păsat de nimeni altcineva în afară de ea, cu siguranță nu ar fi riscat să se lase descoperită făcând toate acele vizite la spitalul de copii. Și acesta era unul dintre motivele neliniștii lui. Din ce îi mărturisise despre Bedford și scopurile oribile pe care le avea, Eve rămăsese fidelă valorilor ei și nu trăise doar pentru ea. Îi păsa atât de mult de acei copii pe care îi vizita și de femeia care conducea spitalul Salvation Foundling, încât își riscase siguranța pentru a le fi alături. Și mai era el. Un bărbat care se ridica din cenușa străzilor, care făcuse avere și care totuși nu se gândise o secundă la alți orfani suferinzi ca el.

Oh, îi angajase pe unii dintre cei mai disperați oameni de pe străzi, dar nici asta nu o făcuse din bunătate. Mai degrabă o făcuse din interes, necesitate și pentru profit.

„Cât mi-aș dori ca ea să fi fost altcineva!" Ar fi fost la fel de minunată ca această femeie care îl fascina? Strânse pumnii. Cât de mult își dorea ca ea să nu fie o lady din înalta societate, cu rădăcini nobile, care nu puteau niciodată să se unească cu ale lui fără a distruge Iadul și Păcatul și pe toți cei care depindeau de club! Ușor rezemat cu capul de ușă, ciocăni.

„Ce naiba o să mă fac cu ea?"

Capitolul 18

Cu valiza făcută, cu rochia schimbată și cu părul pieptănat, ordonat și împletit, Eve stătea pe pat, privindu-și propria reflexie în oglindă. Înclină capul.

Întotdeauna își detestase părul. Majoritatea fetelor britanice erau binecuvântate de la naștere cu bucle aurii. Eve însă avea șuvițe șterse, maronii, care nu ar fi stat creț nici măcar dacă Dumnezeu s-ar fi străduit să le poruncească asta.

Și totuși, de când folosise acea rețetă cu miros oribil și își colorase părul, simțea lipsa culorii ei naturale. Asta, nu doar din cauza mirosului. Își asumase acea deghizare, iar odată cu ea, pierduse atâtea bucăți din cine era! Numele ei. Viața ei. Chiar și acele lamentabile plete. Își atinse ușor și în treacăt creștetul capului. Cât de straniu era să stea acolo și să se gândească la toate! Făcuse asta încă din momentul în care Calum ieșise valvârtej din camerele ei. Mai ciudat era că și pusese un paznic în fața ușii ei.

– Un paznic, șopti ea în tăcere.

De parcă ar fi fost un hoț care nu era demn de încredere. Dar la ce se aștepta? Eve își așeză mâinile în poală. Calum credea că totul fusese o minciună. Mințise într-adevăr, însă, cu excepția numelui ei și a anumitor detalii pe care le omisese despre trecutul lor, totul fusese adevărat. Venise acolo în căutarea unui loc care să-i ofere siguranță și îl găsise pe el.

„Îl iubesc."

El refuzase să audă acest lucru mai devreme, însă era adevărat. Îl iubea pentru că era un bărbat puternic, care se ridicase împotriva tuturor problemelor pe care viața i le aruncase și devenise un bogat om de afaceri. Îl iubea pentru că era onorabil și ținea la cei care depindeau de el. Îl iubea pentru că îi oferise funcția de contabilă în ciuda faptului că era femeie. În final, îl recompensase pentru acest lucru cu o minciună.

Ușa se deschise, iar ea încremeni. Ridică privirea. Calum închise ușa în urma lui. Tăcut și rece, nu mai semăna cu bărbatul bucuros și zâmbitor care o rugase să-i împărtășească gândurile. El privi în jos către valiza ei pregătită. Groaza luă locul amorțelii ce o cuprinsese. Avea să se întoarcă acasă. La Gerald.

„Te rog, nu... Eu nu... Ce o să faci..."

Parcă auzea sunetele înfundate ale propriilor ei strigăte atunci când Gerald o băga cu capul în găleata plină de apă rece. Pulsul îi crescu gândindu-se la asta. Dintr-odată, parcă retrăia acea zi. Un bărbat care nu avea scrupule și care, fără remușcări, pedepsise un copil pentru că ajutase un băiat de pe stradă... Ce i-ar fi făcut unei femei care îi zădărnicise eforturile de a pune mâna pe averea ei?

– Eve.

Vocea joasă a lui Calum o trezi din reverie. În ciuda situației teribile în care se găsea, glasul lui o calma. O liniștea. Așa cum o învățaseră doicile, își strânse delicat mâinile și se ridică. El îi vorbi, povestindu-i lucruri cu totul neașteptate și făcând-o să rămână pe loc.

– Fratele meu Ryker a fost prins într-o situație compromițătoare cu o lady, o străină pentru el.

O privea fix. Oare credea că ea, ca o lady din înalta societate, ar fi trebuit să știe acea poveste?

Dacă mulți lorzi și doamne se hrăneau cu bârfe, lumea ei era mult prea restrânsă pentru a-și permite să se îngrijoreze de șoaptele mulțimii sau de cuvintele aruncate în paginile de scandal ale ziarelor. Observându-i tăcerea, el continuă:

– Ryker este bastardul unui duce, recent înnobilat pentru că i-a salvat viața ducelui de Somerset. Când a fost descoperit într-o poziție compromițătoare cu o lady, profiturile noastre au suferit, iar numărul clienților a scăzut. Ryker și acea tânără lady au fost forțați să se căsătorească pentru a ne salva clubul.

„Acești bărbați au sacrificat totul în numele afacerii lor, iar eu am pus totul în pericol."

– Ce trist, zise ea încet, imaginându-și cum trebuie să se fi simțit să intre forțat într-o căsnicie pe care nu și-o doreau.

Calum se îndreptă către fereastră, privind afară.

– Oh, s-au îndrăgostit! Căsătoria lor este fericită.

Își simți inima galopând când îl auzi cum vorbea despre acea împlinire prin dragoste când majoritatea bărbaților ar fi pufnit și ar fi tras inconfortabil de lavalieră.

– Atunci sunt foarte norocoși, zise ea înțelept.

El făcu o pauză și o întrebă:

– Și tu ai fost vreodată una dintre acele doamne care se gândesc la dragoste?

– Eu?

Uimită, își duse mâna la inimă. Chicoti.

– Nu. Am fost întotdeauna mult prea pragmatică ca să fiu una dintre acele doamne.

Când avea 9 ani, auzise din greșeală conversația dintre două servitoare care vorbeau despre averea ei și despre faptul că banii aveau să-i asigure o căsnicie chiar dacă era urâtă. Calum însă o făcuse să se simtă frumoasă în toate modurile. Privirea lui se ațintă asupra chipului ei.

Ea se îmbujoră și își drese glasul.

– Vorbeai despre familia ta.

Și despre căsătoria lor, care ar fi trezit invidie în sufletul oricărei celibatare. Trăsăturile lui se înăsprir㠖 Celălalt frate, Niall, s-a îndrăgostit de o fată de duce.

O altă fată de duce. Eve îi cercetă atentă chipul implacabil. Oare de ce era atât de trist și de întunecat când mai devreme vorbise cu atât de mult optimism despre căsătoria domnului Black?

– L-a... trădat? întrebă ea, încercând să înțeleagă această nouă poveste.

Calum strânse din buze.

– Nu, zise el făcând o pauză. S-a căsătorit cu el.

Dându-și seama câte lucruri îi ascunsese, ar fi fost total nepotrivit să-i ceară lui Calum detalii despre viața lui. Și totuși, trebuia să știe.

– Iar tu nu ai fost de acord cu această uniune? se aventură ea.

– Din contră. Și-a distrus propria reputație încercând să o salveze pe sora mea de un golan de pe stradă. Această lady este o femeie de onoare.

„O femeie de onoare. Spre deosebire de mine." Gândul acesta plutea în încăpere, nerostit. Oare împărtășea și el acest gând sau sentimentul de vinovăție îi șoptea aceste lucruri? Eve se forță să-i vorbească.

– Nu înțeleg, zise ea, clătinând din cap descumpănită.

Oare își imaginase asprimea din ochii lui de mai devreme?

– Înseamnă că nu ai fost împotriva căsătoriei lor?

– Eu? pufni el. Chiar deloc. I se încleștă gura. Societatea nu a fost de acord. Gloata, corectă el. Înalta societate.

Ea încercă să pună cap la cap piesele enigmei pe care i-o descria.

– Și totuși, au acceptat căsătoria domnului Black?

– În privința membrilor și profitului, clubul nostru și-a revenit.

Privirile li se întâlniră.

– Ryker s-a născut bastard, dar este fiul unui duce și are titlu. Niall este un bastard născut de o târfă de pe străzile Londrei. Nu era ruda vreunui lord simandicos. Pentru înalta societate era și va fi întotdeauna o haimana.

– Înalta societate, icni ea. Întotdeauna mi s-a părut amuzant că nobilimii i se alătură termenul *înalt*.

Când, de fapt, acei lorzi și doamne atât de pompoși se confruntau cu aceleași probleme pe care le aveau bărbații și femeile din toate clasele sociale. Calum o privi îndelung. Oare el credea că ea avea aceleași păreri învechite despre statut și poziție? Faptul că putea să aibă o opinie atât de greșită despre ea îi sfâșia sufletul.

– Pentru nobili, pentru egalii tăi, drepturile prin naștere contează.

Eve tresări.

– Prin căsătoria lui Niall, s-a trecut o linie de neiertat. A îndrăznit să aspire la ceea ce bărbați ca el și Adair nu aveau nici un drept să atingă. Gentlemenii își dau de bunăvoie banii și averile bastarzilor născuți pe stradă, dar nu îi iartă și nu le permit nenorociților de pe stradă să se culce ori să se căsătorească cu vreo lady, adăugă el clătinând dezaprobator din cap.

Reacția lui necruțătoare nu era doar rezultatul durerii pe care i-o provocase cu mult timp în urmă, ci venea din ura față de poziția ei socială. El venise acolo și îi oferea ei, femeia care îl trădase de două ori, explicații? I se umplu inima cu și mai multă dragoste față de el.

– Nu poți să rămâi aici, zise el încet, repetându-i ca în ecou unele dintre ultimele cuvinte pe care i le adresase când ieșise valvârtej din camera ei.

Doar că, acolo unde fusese furie înainte, acum simțea o solemnitate lipsită de acea ură arzătoare. I se puse un nod în gât, dar încuviință.

– Știu.

Acum înțelegea mai multe lucruri. Dacă rămânea, avea să-i pună clubul în pericol în mai multe moduri decât își imaginase. Și asta,

pentru că, așa cum amintise și el, nu se gândise la altcineva în afară de ea. Spunea multe despre egoismul ei faptul că, aflând toate acestea, nu avea regrete. Îi fusese dor de el și, pentru scurt timp, apucase să vadă ce bărbat devenise. Cât de dor avea să-i fie de el...

– Vreau să știi că, atunci când am venit aici, nu am știut că tu ești proprietarul clubului.

Viața ei se învârtise în jurul tatălui, al proprietăților familiei și al finanțelor, astfel că nu cunoscuse altceva.

El îi atinse bărbia, ridicându-i capul ca să-i întâlnească privirea. Când se mișcase?

– Ar fi contat? Nu ai fi venit să preiei postul?

– Eu...

„Minte-l!"

– Nu știu, șopti ea. Dacă aș fi mai onorabilă, ți-aș spune că nu. Aș minți și aș spune că, după tot ce ți-a făcut familia mea...

El tresări, lăsând mâna în jos. Ea simți durerea pierderii atingerii lui calde.

– Nu aș putea să te trădez așa cum am mai făcut-o, se forță ea să termine, iar un chicotit trist și rece îi scăpă de pe buze.

– Semăn cu fratele meu mai mult decât aș fi crezut vreodată pentru că nu pot să spun nimic din toate astea.

Pentru că îl iubise pe Calum Dabney dintotdeauna. Prima dată când era mică, îndrăgostită de băiatul care o vedea un adevărat și care fusese acolo pentru ea, apoi de bărbatul pe care îl iubea din toată inima ca femeie. Calum o mângâie pe frunte.

– Ce o să mă fac cu tine, mică ducesă Lena?

Acel alint care în trecut îi adusese căldură și liniște... Apoi conștientiză situația. Fiori reci îi străbătură trupul. Oare ar fi fost mai mult decât potrivit dacă el i-ar fi plătit pentru ceea ce-i făcuse cu mulți ani în urmă cu aceeași monedă? Oare o lady putea fi dată pe mâna poliției pentru că îi invadase afacerea și îl mințise? Nu se produsese însă nici un furt.

– O să plec, zise ea grăbită. Făcu un gest către valiza care stătea la picioarele ei. Dacă îmi chemi o trăsură. Ea îi vorbi rapid și încurcat. Sau o pot chema eu. Am banii necesari. O să plătesc și nu o să menționez nimic din timpul meu petrecut aici. Ai cuvântul meu.

O privea cu o expresie de nepătruns.

– Ai face asta?

– Să chem o trăsură?

Ea încuviință frenetic din cap.

Să meargă cu una dintre acele trăsuri mizerabile fusese unul dintre cele mai simple lucruri pe care le făcuse în viața ei, mai ales dacă se gândea la ceea ce trăise alături de Gerald.

– Nu trebuie să mă însoțești.

Astfel, nu ar fi riscat să fie văzut cu ea. Eve făcu o grimasă. Asta nu însemna că el ar fi dat de înțeles că intenționa să facă acest lucru. Mai ales că era periculos să fie văzut cu ea.

– Cât mai e până când o să primești moștenirea?

La acea întrebare, închise și deschise gura de mai multe ori.

– Când împlinesc 26 de ani. Do...

– Două luni și jumătate, îi termină el propoziția.

„Uită-te aici, uită-te aici, Calum! Grecii pun lumânări pe tort pentru a-și celebra ziua! Lumânări! O să le punem și la tine pentru că ziua ta vine prima."

„Nu vreau nici una! Mi se pare că irosim lumânările..."

„Oh, bine. Atunci o să așteptăm până la finalul lunii când vine ziua mea."

Își amintise de ziua ei. Un nou val de căldură îi cuprinse inima și apoi dispăru, făcând loc răcelii sumbre. Până la urmă, nici unul din ei nu-și mai sărbătorise ziua, nu împreună. Calum fusese târât la Newgate, iar când venise ziua ei, fusese din nou singură.

– Nimeni nu știe că ești aici, în afară de sora Mattison.

Îi vorbea încet, de parcă vorbele erau un soi de memento pentru sine. Dacă nu ar fi știut blândețea și bunătatea de care era capabil acest bărbat, acele cuvinte șoptite i-ar fi trezit semne de întrebare și teamă.

Ea încuviință din cap, iar el oftă lung.

– Cu siguranță, sunt un prost.

Ea înclină capul dezaprobator.

– Poți să rămâi.

Putea să rămână? Cu siguranță, ametită de propriile speranțe, își imaginase că îi propusese asta.

Calum vorbi calm și îi porunci așa cum doar un bărbat responsabil de un imperiu al sălilor de jocuri putea să o facă:

– Vizitele tale la spitalul de copii s-au terminat. O să angajez pe cineva care să-i ajute între timp.

Ridică mâinile, făcându-și vânt cu degetele. Avea să facă asta?

El o privi iscoditor.

– Femeile care lucrează acolo știu că tu ești aici? În afară de acea infirmieră?

– Nu, zise ea frenetic, clătinând din cap. Nu le-am spus asta...

Doar că, atunci când el o însoțise, ea îl pusese pe Calum în pericol cu toate acele vizite la spital.

– Nu vreau să te văd prin apropierea sălilor de joc.

Da, fratele ei petrecea mai mult timp la mesele de joc din cluburi decât umbla Dumnezeu prin rai.

– Nu vreau să mai ieși din club pe ușa din spate, ușa din față sau pe orice altă ușă.

Pe scurt, era un fel de prizonieră... dar din proprie voință.

– Dacă ai nevoie de aer, nu vreau să scoți capul pe fereastră.

Tresări. Ceea ce făcuse cu doar câteva zile înainte, punându-l pe Calum într-un pericol și mai mare.

– Ai voie să mergi în grajduri, dar aceasta este limita libertății tale de mișcare – până la ziua ta. După care o să pleci și nu o să povestești nimănui despre timpul petrecut aici. Ne-am înțeles?

Eve se apropie de el.

– De ce ai face asta? De ce ai vrea să mă ajuți chiar dacă știi cine sunt?

„Ce am făcut?"

Își aranjă reverul, singurul indiciu că îl neliniștea cu întrebările ei directe.

– Pentru că m-ai ajutat aproape un an și mi-ai oferit mâncare când familia mea avea nevoie disperată de asta. Eu îmi plătesc datoriile, Eve. După asta, o să consider datoria plătită.

Deci despre asta era vorba, despre onoarea lui? Fu cuprinsă de amărăciune, ca și cum cineva ar fi turnat oțet pe o rană deschisă. „Și la ce te așteptai? Că ține la tine la fel de mult cum ții tu la el?"

– Mulțumesc, zise ea încet.

Chiar dacă oferta lui nu venea din ceea ce ea spera să fie sentimente, afecțiune față de ea, era totuși un cadou nemeritat.

Mușchii feței lui pulsau.

– De ce simt că aș face din nou o greșeală teribilă în ceea ce te privește, Eve? întrebă el, vădit emoționat.

– Nu faci asta, îi jură ea, alergând spre el. Eve se opri la doar câțiva centimetri distanță, nesigură. Își dorea atât de mult să-i ia mâinile într-ale ei, să-și împreuneze degetele într-o atingere caldă! „Nu-ți vrea atingerea. Nu acum." Îți promit, îi zise ea, implorându-l cu privirea să o creadă. Nu-ți voi înșela încrederea.

Nu din nou.

– Ai face bine să te ții de cuvânt, milady, îi zise el tensionat, printre dinți.

Fără să-i mai adreseze alt cuvânt, pentru a doua oară în aceeași zi, ieși din camera ei. Sunetul scurt al ușii închise reverberă în liniștea încăperii. Îi permisese să rămână. Ar fi trebuit să fie încântată și ușurată.

„Milady."

Asta avea să fie întotdeauna pentru Calum Dabney – o lady. Avea să lucreze în următoarele două luni și jumătate pentru el, după care nu mai voia să o vadă.

Cu lacrimi în ochi, Eve ridică valiza și începu să despacheteze, detestând gândul că nu avea să mai fie vreodată ceva între ei.

Capitolul 19

În cursul acelei săptămâni, totul continuă la club așa cum fusese și până atunci. De la masa de mahon din observator, Calum se ocupa de revizuirea rapoartelor făcute de Eve și de cercetarea clienților din sălile de joc. Părea că era una dintre zilele obișnuite ale clubului. În ciuda mărturisirilor uimitoare ale lui Eve, nu existase nici un scandal dramatic care să zguduie clubul.

Nu existase nici un duce răzbunător care să fi dat năvală în club și care să-i fi adus sfârșitul. Și nici nu mai existaseră momente de tandrețe între ei. Și naiba să-l ia pentru că era slab, dar lui Calum îi era dor de ele! Îi era dor de modul în care era tachinat, de munca de la spitalul de copii.

În schimb, Eve devenise angajatul perfect. O barieră de politeturi se ridicase între ei, ea fiind contabila lui, iar el, proprietarul. În afară de întâlnirile de afaceri și subiectele legate de club, nu discutau despre altceva. Îi auzi pașii pe hol.

– Intră, zise el înainte ca ea să ridice mâna și să bată în ușă.

Eve intră sobră și tăcută. Aranjând registrele, închise ușa și înaintă. Fără a scoate vreun cuvânt, întinse câteva dintre acele foi și registre pe masă.

„E din cauza cizmelor. Altfel, nu se explică."

Calum luă registrul de piele, simțind cum frustrarea îi clocotea în interior. Îl deschise și începu să citească raportul privind cheltuielile. În timp ce îi analiză coloanele meticulos aranjate, ea stătea lângă umărul lui, tăcută ca un mormânt. „Naiba să te ia, Eve. Naiba să te ia că ești... Cum?" Cu ce drept avea resentimente? Când stabilise termenii în care îi permitea să rămână, fusese foarte clar că între ei nu putea să existe altceva în afară de comunicarea dintre proprietar și contabilă. Își îndeplinise fiecare responsabilitate și se supusese cererilor lui. Iar el se simțea mizerabil. Privi spre ea.

– Și grâul?

Ea îi înmână alt registru, așezându-l pe birou.

– După calculele mele, zise ea sec, cu prețurile ajustate, așa cum m-am înțeles în timpul întâlnirii mele, o să faci o economie de 200 de lire în fiecare lună, iar cumulativ vor fi 2 400 de lire pe an.

Era o veste teribil de bună având în vedere banii pe care îi pierduseră de la nunta lui Niall. Acum se simțea... ciudat de gol.

– Mulțumesc. Asta e tot.

Eve făcu o reverență – o blestemată reverență – și porni spre ușă.

– Eve! strigă el.

Cu eleganța regală pe care doar o fată de duce o putea avea, se întoarse.

„Spune-mi ceva. Orice în afară de această eternă politețe și de formalitate."

– Te simți bine aici?

Propria lui soră se supărase din cauza constrângerilor ca urmare a șederii la Iadul și Păcatul. Oare cum se simțea o lady obișnuită să conducă afacerile familiei și să meargă oricând și oriunde voia?

– Sunt bine, murmură ea și îl privi suspicioasă.

El își drese glasul.

– Asta e tot, îi zise morocănos.

Eve făcu o nouă reverență blestemată și plecă. Calum încercă să-și concentreze atenția asupra registrelor pe care i le adusese. Încercă. Blestemând, bătu cu pumnul în birou. Se ridică de la masă, îndreptându-se spre fereastră, și privi absent clienții din jurul clubului.

Nu ar fi trebuit să conteze că relația lui cu Eve era doar una de afaceri. De fapt, era singura relație care ar fi trebuit să existe. Bărbații, de orice rang, care își doreau sau tânjeau după femeile care făceau parte din personalul lor erau niște nenorociți. Mai rău, erau niște ticăloși diabolici, iar Calum se coborâse la nivelul lor.

Însă el nu doar că poftise la Eve. Oh, își dorise să știe cum e să o țină brațe și, în cele din urmă, acționase mânat de această poftă trupească. Dar făcuse mai multe cu Eve. Cu toată reținerea pe care o avusese față de frații lui, cu Eve se simțise deschis. Nu se simțise mai slab pentru că își permisese să râdă cu ea și nici nu se îngrijorase că asta îl făcea să pară mai uman când bărbaților de pe St. Giles nu le erau acceptate nici un fel de slăbiciuni. Fiind plin de cicatrice și vânjos, femeile, de la fetele care lucrau în clubul lor la doamnele din înalta societate, îl priveau cu teamă și cu dezgust.

Eve nu făcuse asta niciodată. Nici când era mic, atunci când era un simplu băiat de 14 ani. Închise ochii, strângându-i puternic. Iar pentru un timp scurt, când existaseră doar iluzii între ei, el ținuse la ea.

Simți târziu privirea lui Adair în spatele lui.

– Nu m-ai auzit intrând, observă Adair întrebător.

– Eram distras, zise el, fără a-și lua privirea din podea.

– Așa cum ai tot fost de când ai spus că doamna Swindell are probleme.

Fusese o greșeală că izbucnise în acea zi și îi ascunsese fratelui său adevărul. Calum scrâșni din dinți. Nu, singura greșeală era că nu-i dezvăluise identitatea lui Eve.

– Nu merită să discutăm despre asta, ripostă el pentru a treia oară de când fratele său îl presa pentru a obține răspunsuri.

– Dar e suficient ca tu să fii neatent, iar doamna Swindell să fie tristă.

Calum ciuli urechile.

– Crezi că e tristă?

Tot ce văzuse Calum în timpul întâlnirilor lor fusese o femeie neafectată, perfect normală. Dacă era tristă, asta însemna că simțea ceva. Adair începu să râdă și scoase un trabuc din jachetă, îl aprinse și trase din el.

– E un lucru neobișnuit să pari atât de plin de speranță la auzul nefericirii altuia!

O sclipire se ivi în ochii lui.

– Mă așteptam la asta de la Ryker și Niall, dar nu de la tine.

El chicoti batjocoritor. Adair îi întinse trabucul, iar el îl luă recunoscător, umplându-și plămânii cu fumul eliberator.

– Ce fel de probleme are? întrebă fratele lui neobosit.

Merita adevărul, însă, în momentul în care i l-ar fi spus, Adair i-ar fi zis să plece.

– Domnul la care a lucrat înainte are niște planuri nefericite pentru ea, se eschivă el, împărtășindu-i parțial adevărul despre viața lui Eve.

Adair înjură.

– Un nobil nenorocit?

„Un nobil blestemat." Se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Așadar, se ascunde?

– Da, confirmă Calum, trăgând încă un fum din trabuc, după care i-l dădu înapoi.

Adair își încrucișă brațele la piept și continuă să fumeze, privindu-l pe Calum prin valurile de fum.

– A furat ceva de la acel domn?

El clătină dezaprobator din cap.

– L-a rănit?

Calum pufni.

– Nu.

Din contră. Furia reveni în ochii lui pe măsură ce-și aminti mărturisirile lui Eve.

– A fost înșelată, spuse el.

Și, fiind o victimă a răutății ducelui de Bedford, nu avea îndoieli în privința pericolului în care se afla Eve. Adair se legănă pe picioare în față și în spate. Bineînțeles. Apărarea explozivă a lui Calum era în contradicție cu calmul cu care se mândreau frații lui. Doar în prezența lui Eve reușise să vorbească fără teama de a fi judecat.

– Nu ți-ai făcut turele, zise Adair încet.

Calum clipi și apoi se uită la ceas. Blestemând acele înclinate care măsurau timpul, își conștientiză greșeala.

– Oh, Doamne! șopti el, suspinând încet.

El, care se mândrea că punea clubul deasupra tuturor lucrurilor, greșise deja de două ori în cele mai teribile moduri.

– E în regulă.

Nu era. Adair îl strânse de umăr.

– Acum nu ești în stare să mergi în sălile de joc. Mă ocup eu.

Calum avea rolul de secund, crezându-se întotdeauna capabil să devină fără efort proprietarul-șef dacă circumstanțele o cereau, doar că acum acest lucru se dovedise un eșec. Chiar lamentabil.

– Poftim.

Adair îi dădu din nou trabucul pe jumătate fumat, cu un subînțeles clar. Calum avea nevoie de o pauză.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi, îi zise fratele său impacientat. Toți avem câte un rol când timpul ni-l cere. De asta am reușit. Noi cinci.

Adair porni către ușă.

– Oh, Calum?

Răvășit, îl privi pe fratele lui.

– Mai devreme, a sosit o scrisoare de la Helena. Vrea să o cunoască pe doamna Swindell.

Și cu acea afirmație, lumea lui Calum se învârti din nou. După plecarea lui bruscă, nu apucase să-i facă altă vizită. Nu-i convenea că venea acolo pentru un motiv cu totul diferit. Helena trăia acum printre nobili, avea cercuri de cunoștințe noi, iar asta făcea imposibilă orice întâlnire cu sora lui Bedford.

„Încă o minciună nenorocită."

– Calum?

– O să mă ocup de asta, zise el.

Helena trebuia să vină la ei. Nu putea să riște ca Eve să iasă din club. Nu când toată Londra o căuta. Adair încuviință și plecă. Calum rămase la fereastră, urmărind mulțimile de la mese. Termină trabucul și îl stinse de geam. Aruncând restul, îl privi pe fratele său navigând printre mese, mișcându-se degajat și liber, așa cum o făcuse și el odinioară. Se simți cuprins de invidie. Angajând-o pe contabila moștenitoare, viața lui devenise la fel ca acele turnulețe din cărți pe care fostul paznic Oswyn obișnuia să le construiască – o greșeală sau o mișcare greșită, și totul avea să se prăbușească. Adair se opri la marginea sălii, cu mâinile în șolduri, părând regele acelui imperiu.

„Iar eu pun totul în pericol..."

Calum își trecu o mână peste față și ieși din observator, hoinărind pe holuri și croindu-și drum către grajduri. În ciuda întunericului în care trăise ca orfan, când frații și sora lui nu cunoscuseră deloc bunătatea lumii, pentru scurt timp, Calum avusese parte de căldură. Grajdurile ducelui de Bedford fuseseră un adăpost împotriva furtunilor neașteptate. În acel loc, își amintise tot ceea ce pierduse odată cu părinții lui cu nouă ani înainte. Un cal. Când avea 5 ani, avusese calul lui.

După moartea părinților, în momente pe care prefera să le țină secrete și pe care le-ar fi negat până la moarte în fața fraților lui, Calum își permisese să-și dorească mai mult. Voia un grajd care să fie numai al lui și un armăsar ca Night. Timpul pe care îl petrecuse cu Eve îi permisese să viseze când frații lui nu era preocupați de altceva în afară de supraviețuire. Eve făcuse asta pentru el. Însă, de-a lungul anilor, se forțase să nu-și amintească altceva în afară de momentul amar când fusese dat pe mâna polițistului. Acea noapte întunecată

îl marcase, iar din acea clipă își jurase să nu mai aibă încredere în altcineva în afară de frații lui.

Dar împărțiseră cărți și râsete. Și discuții care nu implicau moartea, ideea de a muri și supraviețuirea, așa cum era și fusese întotdeauna cu familia lui. Intră în spălătorie și trecu repede pe lângă servitorii care încă lucrau la acea oră târzie.

MacTavish se afla la post, lângă intrarea din spate. Făcu semn cu bărbia spre Calum.

– E afară, domnule Dabney, zise încet, doar pentru urechile lui. E acolo de ceva timp.

Calum îi urmări privirea care se îndreptă către fereastră. Cu un semn silențios drept mulțumire, ieși din spălătorie, atras de grajdurile lui Tau. Avu nevoie de câteva clipe pentru a se obișnui cu întunericul și pentru a o vedea pe Eve sprijinită de peretele din grajd, cu un măr și un cuțit în mână.

Îi întinse bucata de fruct lui Tau, iar creatura enormă o înghiți din două guri. Dintr-odată, vorbi neașteptat:

– Știi că ziua în care ne-am cunoscut a fost una dintre cele mai fericite din viața mea?

El se simți de parcă cineva i-a fi dat un pumn în stomac – nu se așteptase la o asemenea remarcă. Oare ce spunea asta despre existența lui Eve? Că în cei 25 de ani nu avusese parte de alte momente de bucurie în afară de cele petrecute cu el?

– Tu ai fost primul și singurul meu prieten, șopti ea. Flutură mâna în care avea mărul, iar Tau se grăbi să-l înfulece. Gândind retrospectiv, ca femeie matură, îmi dau seama că o fetiță de 9 ani nu avea cum să fie considerată prietenă de un adolescent.

Nici chiar una care îi adusese mâncare, îi ținuse companie și îl învățase să zâmbească din nou. Însă nu era așa, el o considerase prietenă.

– În ciuda tuturor lucrurilor urâte și a părerii proaste pe care ești îndreptățit să o ai despre mine, vreau să știi, înainte să plec de aici, că timpul pe care l-am petrecut împreună a însemnat ceva pentru mine. M-ai salvat de la o singurătate apăsătoare, iar eu ți-am mulțumit pentru acel cadou prin trădare.

El clătină din cap.

– S-a terminat, zise el morocănos, dorindu-și să închidă subiectul și să nu mai vorbească despre cele mai întunecate momente din viața lui de până acum, din cei 31 de ani.

Nimic bun nu avea să iasă din asta și, laș cum era, nu voia să retrăiască acele momente de groază. Ea continuă oricum:

– În acea noapte, tatăl meu era plecat, așa cum se întâmpla de obicei. Fratele meu Kit era la școală, iar Gerald se întorsese de cine știe unde.

De la un club păcătos. Ca băiat care trăia pe străzi și supraviețuia din furtișaguri, era de datoria lui să știe unde să-i găsească pe lorzii cu pungile cele mai pline și să evalueze care erau cele mai ușoare ținte. Tocmai de aceea îi furase lănțișorul cu ceas în acea seară.

Eve tăcu, iar Calum înaintă, atras de nevoia de a auzi și restul. Mușcă dintr-un colț de măr și apoi îi oferi bucata mai mare lui Tau. Îl mângâie pe nas.

– Câteodată, aruncam cartea – volumul gros din piele roșie din care citeau amândoi – și îmi închipuiam că sunt una dintre acele creaturi mitice. În noaptea în care ai fost rănit, mi-ai zis că o să vii. Dar nu ai mai venit.

Ridică ochii către el.

– Bineînțeles, acum știu unde ai fost. Eve își mușcă buza de jos. Ca fată, eram atât de egoistă! Făcu o grimasă. Eram atât de singuratică! M-am supărat pentru că nu ai venit.

– Aveam de gând să suflăm în lumânările de pe tort.

Ea chicoti trist.

– Tu nu ai vrut lumânări. Ai zis să le folosim pentru mine.

Cât de ticălos fusese! Bineînțeles, viața în St. Giles îl epuizase, îl dezbrăcase până și de ultimele picături de bunătate. Asta îl făcuse să supraviețuiască atunci când oameni precum Diggory l-ar fi bătut pentru orice semn de slăbiciune. Totuși, și-ar fi dorit să fie mai bun – pentru Eve. Se așeză lângă ea, astfel că acum erau umăr lângă umăr.

– Îmi pare rău, îi zise cu jumătate de gură. Am continuat să merg la grajduri să văd dacă nu cumva te-ai întors și apoi mi-am zis că nu-mi pasă dacă nu vii. M-am jucat singură. În acea noapte, m-am prefăcut că sunt zeița Philotes[1].

Privirea lui se pierdu peste creștetul ei în timp ce-și aminti...“

„Lasă-mă să-ți citesc asta despre Philotes, Calum.“

„Aș prefera să aud una despre Zeus, ducesă.“

„Dar pe aceasta nu o știi...“

„Oh, bine!“

[1] În mitologia greacă, simbolizează spiritul prieteniei. (n.tr.)

Încremeni. Își dorea ca atunci să o fi lăsat să câștige și să-i citească toată povestea grecească.

– Philotes era fata zeiței Nyx, dar nu avea tată, îi explică ea. La fel cum ea nu avea mamă. Era zeița prieteniei și o iubeam, imaginându-mi că eram ca ea. Eve își așeză capul pe genunchi, mișcându-se înainte și înapoi. Am fost atât de singură până când te-am găsit!

Lui i se strânse inima.

– Apoi tu ai fost acolo și aveam cu cine să vorbesc.

El o privi crispat. Fusese tăcut, posac și înspăimântat că până și cel mai mic sunet avea să-l ucidă.

– Atunci, nu puteai discuta cine știe ce cu mine.

Își zâmbiră.

– La început, nu, conchise ea cu aceeași onestitate pe care i-o arătase când era mică, dar în timp am putut. Până la tine, am vorbit doar cu doici rigide și cu mine însămi. Lăsă ochii în jos. Pe atunci, nu știam de frații tăi, zise ea gânditoare.

– Nu.

Nu-i împărtășise aceste lucruri pentru că pericolul ar fi fost mult prea mare.

– Îmi imaginasem că, la fel ca mine, erai singur. Mi-aș fi dorit să știu. Era bine să fi știut că aveai o familie în viața ta. Nu ca mine, cu oameni care nici măcar nu știau că eram acolo, ci cu oameni iubitori. Detestam faptul că trăiai aceeași singurătate ca a mea. Uram să te știu singur pe străzi. Mi se părea covârșitor de nedrept.

– Da, dar până la urmă așa e viața, nu?

– Nedreaptă? Hm... Cine sunt eu să spun asta? Întotdeauna am avut hrană și un acoperiș deasupra capului. Cel puțin cât fusese copil. Ca femeie, ajunsese cam în aceeași situație în care se aflase el atunci. Trase aer în piept. Am fost atât de supărată pe tine în acea seară pentru că nu ai venit! Îmi tot juram că nu aveam să mai merg să verific, dar, până la urmă, mă tot duceam cu un tort mic. O convinsesem pe bucătăreasă să-l facă. Eve îi dădu restul mărului lui Tau, care îl înfulecă bucuros. Și apoi te-am găsit.

Zgomotul respirației ei precipitate se împletea cu sunetele scoase de Tau, care mesteca din măr.

– Sângeram.

„Nu mă tem de sânge, Calum. Îmi aduce aminte de mama."

– Era atât de mult sânge! zise răvășită. Era altfel când doctorii o făceau pe mama să sângereze. Eu venisem la tine în acea seară prefăcându-mă că sunt Philotes.

Calum închise ochii, neștiind ce să facă pentru a o alina. Știa doar că ar fi vrut să-i ia durerea asupra lui.

– Unul dintre frații lui Philotes este Apate, personificarea înșelăciunii, sursa răutății.

Ochii i se întunecară, iar brațele lui simțeau nevoia de a o îmbrățișa.

– Îl știam pe Gerald, știam ce fel de frate era. Privi țintă în ochii lui. Chiar și la 9 ani. Știam că era rău.

Îi tremura vocea, iar acea dovadă a durerii ei aproape că îi sfâșia sufletul lui Calum. Dădea din cap înainte și înapoi, lovindu-se de perete. Și tot la el m-am dus. Eve își acoperi gura cu mâna pentru a-și înăbuși cuvintele răgușite. E vina mea că te-au dus la Newgate.

Răvășit, se puse în genunchi în fața ei, forțând-o să se ridice și să-l privească.

– Nu a fost vina ta.

De-a lungul anilor, o considerase vinovată că îi fusese mai ușor să trăiască într-o lume în alb și negru decât să suporte nuanțele de gri. Eve părea goală, lipsită de spiritul ei efervescent și vesel.

– Oh, hai! Ți-ai adus aminte de mine doar cu ură și pe bună dreptate m-ai condamnat. Nu mă minți acum, îi zise ea râzând hidos, după care începu să tremure și să plângă în hohote.

Suspinând, Calum o îmbrățișă.

Era bun cu ea. Din nou. De ce naiba era atât de bun? O făcea să plângă și mai tare.

Se luptă cu el, parcă nedorind să-i accepte apropierea. Îi luase atât de multe! Îl pusese în pericol de nenumărate ori. Eve se foi în îmbrățișarea lui, dar el pur și simplu o împresură cu brațele puternice, potolindu-i zbuciumul. Ea îi asculta inima bătându-i tare, puternic și constant, cu forță și vitalitate. Încetase să se mai lupte. Se prăbuși în brațele lui și primi alinarea pe care i-o oferea. Plângea pentru copilul din ea care îl crezuse mort din cauza neglijenței ei. Plângea pentru toți anii pe care îi petrecuse fiindu-i dor de el. Și plângea fiindcă știa că pentru ei nu putea exista un viitor. Nu că i-ar fi dat

de înțeles că voia mai mult, dar, pierdută în brațele lui, simțindu-i căldura corpului și gustând din mirosul lui, își permisese să creadă...

Alinturile lui se pierdură în plânsetele ei.

– Șșșt, îi șopti el la ureche, mângâind-o și desenându-i cerculețe pe spate.

– Nu plânge, iubito!

„Iubito." Auzindu-i glasul răgușit, ruga disperată, aproape că îi venea să creadă că acel alint era real. Eve începu să plângă și mai tare, până ce rămase fără lacrimi, suspinând. Liniștea se așternu peste grajduri, fiind tulburată doar pe nechezatul lui Tau.

– După ce te-a târât afară, m-a chemat la el.

Calum păli.

– M-a acuzat că te-am ajutat. Mi-a zis că trebuie să fiu pedepsită.

Suspină, cufundat în fiori de teamă.

– Ce a făcut?

Îi observă furia din ochi atât de diferită de căldura cu care o împresurase mai devreme. Atâta ură îi dădu fiori pe șira spinării. O strânse încet, ferm, îmbărbătând-o, așa că închise ochii. Rareori lăsa amintirile să se furișeze astfel, nu-și permisese să se gândească la brutalitatea lui Gerald. Își mușcă interiorul obrazului atât de tare, încât țâșni sângele, iar gustul metalic o făcu să se întoarcă în acea seară.

– A ordonat să se pregătească o baie rece. M-am ascuns. Bineînțeles că m-a găsit. Când Gerald e pus pe rele, nici măcar diavolul nu-l poate opri.

„Tocmai de aceea ar trebui să pleci de aici... Pentru că, în final, întunericul câștigă întotdeauna."

– Eve? o imploră Calum.

Clătinând din cap, se grăbi să-și termine povestea.

– M-a târât de păr pe scări.

O durea capul doar gândindu-se la atacul lui violent. O smucise atât de tare, încât îi smulsese mai multe șuvițe maronii. Atinse cu degetele acele locuri, apoi, surprinsă de propriul gest, lăsă mâna jos.

– Când am ajuns în camera mea, m-a băgat cu capul în apă. Păli amintindu-și acele orori: arsurile pe care le simțise în nări și care îi ardeau gâtul. Se înneca. Se sufoca. Clătină din cap. Nu putea să descrie în cuvinte. Fusese sigură că avea să moară. Apoi m-a aruncat în apă.

Îngheță. Să dea glas acelor amintiri era la fel de dureros ca apa care îi inundase plămânii atunci. Și apoi a plecat.

Calum începu să înjure. Eve îi cuprinse degetele într-ale ei, găsind alinare în acea atingere. Cât de mult își dorise să se simtă din nou așa, mai ales de când îi descoperise identitatea, să-i fie aproape, chiar și prin gesturi mici. Cât de mult își dorea să fie din nou o necunoscută!

– După acea seară, mi-a zis că ai murit. M-a chinuit povestindu-mi că te-a văzut legându-te în șireang, iar atunci am știut că am meritat pedeapsa lui Gerald din acea noapte pentru ceea ce făcusem.

– Nu, gemu el.

Eve își acoperi fața cu mâinile și începu din nou să plângă.

– Am mințit din nou. Ți-am zis că nu plâng.

– Oh, Eve, zise el răvășit, îmbrățișând-o din nou. Nu a fost vina ta, îi repetă cu tristețe. Îi atinse buzele cu vârful degetelor înainte ca ea să mai poată scoate un cuvânt. Ai avut dreptate, murmură el, mângâind-o pe spate. Te-am considerat vinovată pentru că era mai ușor decât să dau vina pe mine.

Ea se chinui să-l privească.

– Să te condamni pe tine...

– I-am furat lănțișorul cu ceas fratelui tău. Știam cine e. Știam care sunt riscurile de a fura din casa bărbatului pe care îl vizitasem de nenumărate ori și pe care aveam de gând să îl tot vizitez. De fiecare dată când șterpeleam, astea erau riscurile pe care mi le asumam.

Eve protestă. Nu voia să-i lase povara asta.

– Îți era foame.

Niciodată, în toți anii în care se gândise la el și îl crezuse mort, nu-l considerase vinovat.

– Disperarea îl face pe om să facă lucruri disperate, nu?

Ea deschise gura să-i răspundă, însă, observându-i privirea pătrunzătoare, tăcu. Privirile li se întâlniră.

– Înțeleg de ce ai făcut asta și atunci, și acum.

Uimită, Eve abia dacă mai putea să respire. Încerca să-i înțeleagă vorbele despre iertare.

„Nu a fost vina mea... Nu l-am trădat. Singura mea crimă a fost că am încercat să-l ajut." Tocmai el, dintre toți oamenii, o ajutase să vadă asta. La adăpostul brațelor lui, trase încet aer în piept, lăsând ușurarea să o cuprindă. În liniștea nopții, în mijlocul grajdurilor lui,

o cuprinse un sentiment de pace pe care nu îl mai trăise vreodată. Ștergându-și obrajii, îi alintă cu degetele cicatricea ștearsă de lângă gură. Calum o prinse de încheietură, ridicând-o și ducând-o la buze. Simți mici fiori când buzele lui îi atinseră pielea. O ținea acolo, aproape, buzele și respirația lui înfiorând-o.

– Din cauza asta ai început să lucrezi la spitalul de copii, intui el.

Încuviință, privindu-l ca prin ceață. Nu-și putea lua ochii de la mâinile lor unite.

– Am venit în Londra în urmă cu opt ani. Am avut un singur sezon. Fusese o seară mizerabilă, în care își petrecuse majoritatea timpului privind în loc să danseze cu vreun domn interesat sau neinteresat. Omisese să-i spună aceste detalii umilitoare. Când tata s-a plictisit de Londra, eu am fost singura care s-a bucurat că plecăm.

Ea îl atinse în acel loc unde fusese rănit și de unde îi cursese atât de mult sânge. Calum îi cuprinse mâna, forțând-o să se oprească și să o retragă.

– După toate acele amintiri dureroase pe care le asociasem cu acel loc, am fost bucuroasă că puteam să plec, să las totul în urmă și să fiu o fiică devotată. Zâmbi trist, dar surâsul îi păli. Apoi tata a avut un atac de apoplexie și nu și-a mai putut folosi picioarele. A căzut la pat, iar eu a trebuit să am grijă de el. Când s-a îmbolnăvit, am preluat registrele. După ce a murit, m-am întors la Londra și am descoperit spitalul de copii. Când mergeam acolo, simțeam că aveam un scop în viață și ajutam, chiar dacă nu făceam atât de multe.

– Ești o femeie remarcabilă, Eve.

Clătină din cap pentru a-și ascunde roșeața din obraji.

– Nu exagera. Am găsit spitalul, copiii și infirmierele cu un an în urmă, protestă ea, dorindu-și ca el să nu creadă că făcuse ceva extraordinar.

– Pentru că ai avut grijă de tatăl tău.

Trăsăturile i se înăspriră, iar mici licăriri aurii se aprinseră în ochii lui.

– Un tată care-ți datora protecție.

Ea acceptase demult că tatăl ei încetase să o vadă după moartea mult iubitei lui soții.

– L-am iertat, zise ea simplu.

La fel cum îl iertase pe Kit pentru că fusese invizibil.

– E mai mult decât merita, zise el rece.

– Poate că da, poate că nu.

Ea clătină din cap.

– Însă nu iese nimic bun din resentimente. Ele doar aduc mai multă ură și furie, mai multe emoții întunecate.

Calum îi cuprinse fața cu palmele.

– Eve, eu...

Se aplecă spre el când auzi acele cuvinte, dar brusc țipă când el se ridică iute în picioare și ieși din grajduri.

– Ce e? întrebă el.

– Un client a cerut să te vadă, îl auzi ea pe Adair. Tu ești șeful în seara asta.

Eve se chinui să audă șoaptele înfundate.

– A cerut o audiență... ducele de Bedford.

Calum tăcu. Pământul încetase să se învârtă. Apoi vorbi, punând universul în mișcare.

– Spune-i că voi veni imediat.

Auzi pașii ușori ai lui Adair îndepărtându-se. Eve se cutremurase. Calum intră înapoi la ea.

– Să nu ieși din grajduri, îi zise el.

– E aici pentru mine!

Avea vocea tremurată și se detesta pentru propria slăbiciune.

– Nu o să pleci cu el!

Ea îi zâmbi trist și încuviință încet din cap.

– Clubul tău.

Calum o prinse de umeri și o ridică pe vârful picioarelor. Se aplecă, atingându-i chipul.

– Nu o să afle că ești aici!

– Dar dacă deja...

– Destul!

O eliberă.

– După ce plec, să nu vorbești cu nimeni. Nici măcar cu paznicul din club. Stai aici! O să mă întorc repede.

Calum zăbovi, de parcă și-ar fi dorit să rămână mai mult, apoi fără să mai scoată un cuvânt, ieși.

Capitolul 20

Calum se luptase cu demoni de pe străzi. Stătuse sub același acoperiș cu cel în fața căruia răspunsese – unul dintre cei mai nemiloși criminali și lideri de bandă din St. Giles și Dials. Însă, în ciuda tuturor monștrilor pe care îi cunoscuse, nu-și dorise niciodată să ucidă pe cineva, așa cum voia să-l vadă sfârșit pe fratele lui Eve. Câteva clipe mai târziu, afișă masca implacabilă care îi ascundea atât de bine gândurile și intră în birouri.

Ducele de Bedford, înalt și elegant îmbrăcat, stătea confortabil în scaunul de lângă biroul lui Calum. Cu picioarele desfăcute și cu mâinile pe burtă, era personificarea puterii unui duce. Prin poziția lui, se comporta ca și cum era un om căruia lumea îi datora supunere și nu se aștepta la altceva.

În același timp, era nemernicul care o băgase pe Eve cu capul în apă înghețată în copilărie și cel care aranjase să fie violată la maturitate.

Iar Calum, care se mândrise întotdeauna cu stăpânirea de sine, se găsea cu totul nepregătit pentru această situație. Nervii îi pulsau în vene și se forță să-și înăbușe urletul din piept.

– Excelența Voastră.

Dumnezeule, cât detesta să folosească termenii potriviți de adresare în fața acelui bărbat! Observându-l pe Bedford, care îi urmărea toate mișcările, Calum luă degajat carafa plină cu cel mai bun coniac francez și un pahar.

– Înțeleg că ați dorit să discutați cu mine.

Înclină sticla, iar sunetul cristalului lovindu-se de pahar umplu camera. Acel sunet contrasta ciudat cu tensiunea care creștea în încăpere. Se calmă și se întoarse.

– Ceva de băut?

Calum învățase cu mult timp în urmă cele mai murdare trucuri pentru a-și anihila adversarul. Cel mai ușor de păcălit erau bețivii. Ridică tentația. Ochii împăienjeniți ai ducelui se ațintiră asupra

paharului și îl privi precum s-ar fi uitat un om înfometat la mâncare. Lord Bedford plescăi.

– Într-adevăr. Toate întâlnirile de afaceri trebuie începute cu băuturi fine.

Calum îi dădu paharul.

– Despre asta e vorba? O întâlnire de afaceri?

Ocoli biroul și se așeză pe scaunul lui obișnuit. Poate că era vorba doar de prelungirea termenului de plată a datoriei. Fratele lui Eve sorbi îndelung și întrerupt din pahar. Plescăia cu plăcere, arătându-și slăbiciunea față de alcool. În timp ce se delecta, privirea lui Calum se opri pe mâinile albe ale bărbatului. Erau voluminoase și lipsite de bătături sau de pete de cerneală. Acele degete lungi o prinseseră pe Eve de păr și o târâseră prin toată casa. Țipetele ei disperate îl bântuiau pe Calum. Își așeză mâinile pe brațele scaunului și își strânse degetele cu putere pentru a-și potoli setea de a sări la gâtul lui Bedford și de a-i rupe jugulara.

După ce-și termină băutura, fratele lui Eve oftă. Așeză paharul pe marginea scaunului.

– Ai ceva ce-mi aparține.

Începu să se alarmeze. Luptându-se cu neliniștea care îl cuprindea, Calum se sprijini în scaun. Făcu o grimasă.

– Am destule lucruri care îți aparțin, răspunse el. Proprietăți. Datoria. Fondurile tale.

Ducele își strânse buzele într-o linie aspră. Aplecându-se, lovi cu degetul în biroul lui Calum. Paharul pe care îl uitase pe marginea scaunului căzu cu zgomot din cauza mișcării lui bruște.

– Nu face pe prostul cu mine! izbucni el. Unde e?

Aceasta era întrebarea pentru care și-ar fi vândut și sufletul ca să nu o audă din gura acelui om. Se simți cuprins de aceeași groază irațională pe care o trăise în noaptea în care fusese târât la Newgate. Înclină bărbia.

– Dacă e vorba despre chelnerița pe care ai acostat-o mai devreme, zise el rece, localul nostru nu se mai ocupă cu prostituția. Pentru acest tip de afaceri, trebuie să mergi la Broderick Killoran de la Bârlogul Diavolului sau în altă parte. Te rog să mă scuzi, îi zise cu politețe, ridicându-se.

Ducele îl privi și râse.

– Mă crezi prost?

Zâmbetul lui de gheață păli.

– Sora mea este aici, zise el, privind în jur prin biroul lui Calum. Tu, o haimana care nu e bună de nimic, găzduiești o lady în acest club.

Fratele lui Eve se lovi cu pumnul în palma opusă.

– Îți ordon să mi-o dai înapoi!

Încrucișându-și brațele la piept, Calum înconjură biroul și se opri deasupra bărbatului.

– Dacă ți-ai pierdut sora, lucrul acesta te privește. Acum, dacă singurul motiv pentru ai venit este ideea stupidă că ea se află de fapt aici, atunci ți-ai pierdut timpul.

Se auzi un ciocănit. Bucuros de întrerupere, îl primi pe noul sosit. Adair deschise ușa.

– Am fost informat că această persoană are afaceri cu tine și cu Bedford, zise el scurt.

Lângă el, o persoană străină înfășurată în pelerină stătea încordată și tremura.

– Ah, splendid, zise ducele, pe un ton de bravadă. Mattison, te rog, intră, adăugă el ferm, de parcă se afla în propriile birouri.

Apoi numele pe care îl rostise căpătă sens.

„Mattison. Sora Mattison este loială și devotată. Ea a fost cea care a sugerat să vin să mă ascund aici, știind că Gerald nu m-ar căuta într-un asemenea loc. Ea nu m-ar trăda..."

„Oh, Doamne, Dumnezeule!"

Adair îl privi tăcut și întrebător pe Calum. „I-am dezamăgit pe toți. Pe Eve, Adair, Ryker, Niall, Helena. Pe toți." Se simțea de parcă îl lovise un bolovan în piept. Înclină aproape imperceptibil din cap, folosind semnalul prin care transmitea că îi pândea pericolul. Adair înțelese, însă nu schiță nici un gest. Nu avea să-l dea de gol.

– Doamnă Mattison, nu sta acolo, intră! Și tu, domnule Thorne. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Femeia blondă și înaltă intră în cameră și își dădu jos gluga. Făcu o reverență cu capul, dar nu înainte ca el să-i vadă durerea din ochi. Fratele lui Eve se ridică.

– Nu sunt mulțumit de Iadul și Păcatul, chicoti el. Foarte mulți oameni nu sunt. Aveți o reputație teribilă voi, nenorociților de pe străzi, de a vă încurca cu femeile din înalta societate.

Calum simți un gol în stomac când observă privirea aruncată de Adair, care cerea răspunsuri pe care ar fi meritat să le primească cu o săptămână în urmă.

– Dacă ai venit aici pentru că te simți ofensat de persoanele cu care s-au căsătorit proprietarii noștri, nu ne face să ne pierdem timpul și caută companie în altă parte, zise Adair cu o răceală care ar fi fost greu de afișat până și de Ryker Black însuși.

– Pfiu! pufni fratele lui Eve. Nu m-au interesat niciodată persoanele care și-au deschis picioarele pentru voi. Până acum. Fratele tău se culcă cu sora mea, adăugă ducele implacabil și rece.

Părea că tot aerul fusese scos din cameră, iar singurul sunet care se mai auzi fu suspinul adânc al sorei Mattison.

– Mult iubita mea soră, pe care toată înalta societate a căutat-o, e aici. Arătă cu degetul către podea. E contabila ta.

Culoarea dispăru din obrajii lui Adair. „Îmi pare atât de rău!" Acele cuvinte, acele scuze inutile, nu puteau alina pe nimeni. Adair nu se dădu de gol.

– Nu știu despre ce vorbești și nici fratele meu nu știe.

– Nu? continuă ducele, prinzându-se cu degetele de curea. Nu știți nimic, nu? Nu vă spune nimic numele Lady Evelina Pruitt?

O venă pulsa în colțul ochiului lui Adair.

– Nu este nimeni aici cu acest nume, zise Calum tăios.

– Doamnă Mattison? strigă ducele.

Femeia încuviință din cap.

– Excelența Voastră, imploră ea.

– Doamnă Mattison, porunci fratele lui Eve pe un ton rece.

Infirmiera închise ochii, iar când îi redeschise, erau plini de ură. Nu se feri să-și arate sentimentele față de fratele lui Eve.

– Eu am trimis-o aici, zise ea pe un ton rece. I-am falsificat hârtiile. I-am găsit postul prin agenția care se ocupă cu astfel de lucruri. Se vedea că infirmiera era tot mai tulburată. E aici, rosti ea.

Acea șoaptă abia rostită le pecetlui soarta.

Surprins, Adair îl privi pe Calum. Scoțându-și mănușile din interiorul jachetei albastre, ducele le lovi una de alta.

– Fără îndoială, a fost o neînțelegere îngrozitoare. Nu m-ar mira dacă sora mea recalcitrantă și nebună s-a prefăcut că e servitoare.

„Nebună."

„Când Gerald e pornit să facă rele, nici măcar diavolul însuși nu poate să-l oprească."

Acesta era pericolul pe care acum Eve îl avea de înfruntat. Era la fel de periculos ca orice luptă pe care Calum și frații lui o purtaseră împotriva lui Mac Diggory în zilele lor negre.

– Ce vrei? întrebă Calum încet.

– O vreau înapoi.

Calum învățase de pe stradă că moartea era de preferat în fața unor rele. Dacă ar fi dat-o pe Eve pe mâna acestui bărbat, ar fi condamnat-o la iad.

– E foarte simplu, zise Lord Bedford punându-și meticulos o mănușă, apoi pe cealaltă, ambele de un alb imaculat.

Teatral, își îndesă degetele și flexă palma. Puteau citi triumful în ochii ducelui.

– Nu trebuie să spuneți nimic acum, zise el către cei din jur.

– Și dacă refuz? ripostă Calum.

Blestemele lui Adair umplură camera, dar discuția continuă.

– De ce ai refuza?

„Pentru că o iubesc." Pământul se deschisese și avea să-l înghită. „O iubesc." Poate că o iubise dintotdeauna.

Prima dată în copilărie, când îi fusese prietenă și îl salvase de pe marginea prăpastiei și a întunericului. Și apoi ca femeie ale cărei inteligență, putere și compasiune îi câștigaseră inima goală și pustie până când o întâlnise pe ea.

Bedford lovi aerul cu mâna înmănușată.

– Clubul tău oricum nu se mai bucură de susținerea celor din înalta societate. Ce vor spune oare când vor descoperi că te-ai alăturat proprietarilor de la Iadul și Păcatul care se culcă cu fata unui duce?

Calum știa deja ce aveau să zică – același lucru pe care îl spuseseră după căsnicia lui Niall și a Dianei. „Trebuie să trag de timp."

– Nu e aici, îi zise el repede.

Adair îi aruncă o privire scurtă.

– Dar unde e? îl întrebă ducele, făcând un pas în față.

– S-a întâlnit cu distribuitorii noștri mai devreme și apoi i-am dat după-amiaza liberă.

Bedford îl provocă.

– Dacă ar fi să chem polițistul, cu siguranță te-ar prinde cu mâța-n sac. Ar întoarce clubul cu susul în jos dacă le-aș spune că o ții pe sora mea aici împotriva voinței ei.

„Bastard nenorocit!" Calum ridică bărbia.

– Dacă ai face asta, atunci ar afla că nu este în interiorul clubului.

Ceea ce, până la urmă, era adevărat. Ambii bărbați mergeau cot la cot într-o luptă tăcută pentru supremație. Strângându-și fustele, doamna Mattison îi privea când pe unul, când pe celălalt. Ducele oftă.

– Ai timp până mâine după-amiază.

Lordul nenorocit dormise de suficiente ori în camerele private de la club, iar Calum știa că bastardul avea să fie prea beat pentru a se trezi dis-de-dimineață.

– O să mă întorc după ea. Dacă nu e aici, o să-ți distrug clubul!

Zicând acestea, fratele lui Eve ieși. Cu capul plecat, femeia rămase singură cu Adair și Calum.

Calum se așteptase ca ea să fugă cu prima ocazie, însă, cu o rezistență remarcabilă și surprinzătoare, femeia rămase pe loc.

De îndată ce ducele părăsi camera, Calum începu:

– Tu ești prietena loială în care Eve a avut încredere! Clătinând dezgustat din cap, îi arătă ușa: Ieși afară!

Ochii ei albaștri erau plini de lacrimi.

– Trebuie să înțelegi, îl imploră ea, frământându-și palmele. A venit și a căutat în tot spitalul. Polițistul a interogat toți copiii și i-a amenințat. A jurat că îi trimite la Newgate dacă nu-i spunem unde a plecat, iar unul dintre băieți... Avea vocea tremurândă din cauza emoțiilor, dar continuă: Excelența Sa, Lady Eve, mi-a cerut să protejez copiii cu orice preț.

Chiar și cu costul propriei siguranțe. Calum își aminti acea conversație pe care o auzise când o găsise pe Eve la spitalul de copii. În sfârșit, ceea ce auzise avea sens. Își trecu o mână prin păr.

– Îmi pare atât de rău, zise infirmiera, sughițând din cauza lacrimilor.

Clocotind, Adair trecu pe lângă el și strigă după un paznic. Thomas, cel care era responsabil de apartamentele principale, se grăbi să vină.

– Domnule Thorne?

Calum privea mai mult ca un observator cum Adair juca din nou rolul de șef, în timp ce el stătea complet neputincios. Îl asculta pe

fratele lui dând diverse ordine. Calum nu putea să i-o dea pe Eve acelui bărbat. Bedford ar fi reușit să o distrugă, când ea se străduise atât de mult să supraviețuiască. Simți un junghi de durere în stomac.

– Condu-o pe doamna Mattison la spitalul Salvation Foundling, zise Adair. Și rămâi acolo în caz că Bedford se întoarce. Dacă face asta, ne dai de veste imediat.

– Bine, domnule Thorne.

Thomas o prinse de mână, însă femeia tot nu voia să plece.

– Am făcut tot ce am putut ca s-o ajut pe Excelența Sa. Ca o naivă, am crezut că mă pot confrunta cu ducele, zise ea, o lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

– Cât de mult m-am înșelat! zise ea, părând că rămase fără aer. Excelența Sa este bine?

Își dorea să o urască pe acea femeie. Voia să-i spună să putrezească în iad. Și totuși, fusese și el disperat. Știa ce făcea groaza dintr-un om. Calum oftă. Însă nu avea să-i dea asigurări false cu privire la binele lui Eve.

– Copiii de la spital au nevoie de tine, zise Calum încet. Thomas o să te conducă acasă.

Ea ezită și apoi plecă cu Thomas. Paznicul voinic o escortă din cameră, închizând ușa în urma lui.

– Știai, șopti Adair, tonul lui fiind de rău augur și mai amenințător decât urletele lui de mai devreme.

Calum se lovi cu degetele peste tâmple, lăsând tăcerea să-i ofere răspuns.

– Știai și ai lăsat-o să rămână, zise el apropiindu-se. Deși știai cât a suferit clubul nostru după Niall și Diana, Ryker și Penelope, nu doar că ai lăsat-o să rămână, ci i-ai păstrat secretul. Se lovi cu palma în piept. Te-ai ascuns de mine? urlă el.

Sentimentul de vinovăție îl răvăși pe Calum.

– Nu am putut să o trimit înapoi la Bedford. Cu siguranță, înțelegi, nu?

– Nu! izbucni Adair, țâșnind către el până ce vârfurile ghetelor li se atinseră. Nu înțeleg! Neîncrederea se citea în ochii lui care văzuseră multe nenorociri. Nu înțeleg! repetă el pe un ton și mai înflăcărat.

Nu, nu avea cum. Pentru că, deși erau frați mai apropiați decât cei de sânge, nu discutaseră niciodată despre ceea ce simțeau. În afara problemelor legate de clubul care îi susținea, nu-și spuseseră

dacă aveau sau nu visuri și care erau acestea. Adair îi cercetă cu atenție chipul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ducele te-a târât la Newgate, iar tu îi ajuți sora?

– Nu e responsabilă pentru crimele lui Bedford, așa cum nici noi nu eram pentru cele ale lui Diggory, zise el încet, încercând să-l facă pe fratele lui să înțeleagă.

Adair clătina deja din cap.

– Nu poate să rămână aici.

Calum era precum un șarpe gata de atac.

– Nu e decizia ta!

Mai degrabă avea să meargă în iad decât să o trădeze pe Eve.

– Nu.

Adair își puse mâinile în șolduri și îi întâlni privirea cu o sălbăticie ieșită din comun.

– E decizia noastră, a tuturor. Permițându-i să rămână, ne-ai pus pe toți în pericol.

Furia lui Adair îl făcea să uite de limbajul elegant și exersat cu sârguință și să revină la accentul londonez.

– O iubesc.

Recunoașterea acelui fapt îl ameți. În cameră se așternu tăcerea. Bărbații de pe stradă nu vorbeau despre chestiuni sufletești. Probabil, bărbații de orice rang evitau astfel de subiecte. Întotdeauna se putea discuta despre cărți, băutură și afaceri. Iar acum, Calum îi azvârlise pe amândoi în lumea aceea înșelătoare care era străină pentru amândoi.

– O iubești, repetă Adair cu ochii goi.

Pentru câteva clipe, crezuse că acest lucru avea să conteze cel mai mult pentru fratele lui sau cel puțin să însemne ceva.

– Bărbații, femeile și copiii care locuiesc aici numesc acest loc casă, iar tu ai pus în pericol totul și pe toți.

Calum tresări, iar Adair își continuă atacul:

– Ryker, Penny, copilul pe care îl așteaptă acum, Niall, Diana, chiar și eu, vorbi el pe un ton acuzator și rece. Voi veți fi bine, aveți doamnele voastre și banii.

Calum deschise gura pentru a nega, dar nu reuși să scoată vreun cuvânt. Pentru că Adair avea dreptate. Neliniștit, se grăbi către fereastră și privi străzile reci pe care dormise atâția ani. Dacă s-ar

fi însurat cu Eve, ar fi trebuit să suporte condamnarea societății, care nu i-ar fi iertat pentru diferența dintre pozițiile lor sociale, dar avea suficienți bani puși deoparte ca să le ajungă, așa cum Eve avea o zestre însemnată.

Ce s-ar fi întâmplat însă cu restul membrilor dacă reputația clubului ar fi fost complet compromisă, iar alianța lor distrusă?

– Ce vrei să fac? întrebă el nervos.

Trăsăturile lui întunecate se pierdeau în fereastra cristalină.

– Ce mă aștept să faci? pufni Adair. Știi răspunsul deja.

Da, Calum știa. Ryker, Niall, Adair, Helena – toți făcuseră un jurământ cu ani în urmă.

Familia avea să fie întotdeauna pe primul plan și nu puteau lăsa pe nimeni să le pună siguranța în pericol. Frustrarea și sentimentul de necontenită iritare îl răvășiseră, iar pentru prima dată simți invidie. Lui Niall i se permisese să iubească unde și pe cine a vrut. Îl susținuse necondiționat în acea uniune, iar acum lui i se refuza această alegere? „Și totuși, nu te-ai așteptat ca Ryker să pună interesele clubului deasupra tuturor?" Calum își aminti... Nu contase că Ryker și Lady Penelope se îndrăgostiseră în cele din urmă. Contase că el, la fel ca Niall și Adair, se așteptaseră ca Ryker să facă tot ce trebuia pentru a păstra reputația clubului. În reflexia geamului, îl văzu pe Adair plecând. Se întoarse exact când acesta era cu mâna pe clanță.

– Cum poți să te aștepți să o dau pe mâna lui? întrebă el atât pentru sine, cât și pentru Adair.

– Dacă nu o dai pe mâna lui Bedford, trădezi 379 de oameni care depind de noi.

Cuvintele lui avuseseră efectul unui pumn în stomac. Adair deschise ușa, iar Eve intră.

Ceea ce o oprise să se lovească brutal de Adair fuseseră mâinile lui rapide și reflexele excelente.

Eve își încleștă degetele de la picioare în ghetuțe. Calum o învățase că nu trebuia să asculte pe la uși.

– Iertați-mă, se bâlbâi ea.

Ambii frați o priviră în tăcere. În tăcerea lor, acești doi bărbați erau cu adevărat războinici viteji ai străzii.

– Eu... coborî privirea în podea.

Deja spusese prea multe minciuni acestei familii și nu mai voia să adauge una care să-i explice prezența.

Ascultase la ușă. Împotriva ordinelor lui Calum, urcase scările și se ascunsese în biroul alăturat pentru a asculta tot ce se discutase în acea oribilă întâlnire. Și, deși lemnul gros îi ascunsese o parte din răbufnirile lui Calum contra lui Gerald, fratele ei, așa cum avea obiceiul să o facă, fusese clar precum clopotele de la catedrala St. George.

– Te rog să ne scuzi, zise Calum sec.

Lașă, se bucură că nu era vorba de ea.

– Bineînțeles, zise ea și făcu o plecăciune, după care se întoarse.

– Adair, milady. Vorbeam cu fratele meu, adăugă Calum, oprind-o. Milady...

Adair îi privi pe rând, iar ea simți furnicături din pricina furiei pe care el o emana. Apoi, fără cuvinte, Adair ieși.

– Ți-am spus să aștepți în grajduri, izbucni el de îndată ce închise ușa.

Furia și frustrarea din cuvintele lui contrastau cu iubitul delicat care o ținuse în brațe cu douăzeci de minute în urmă... Douăzeci de zile, douăzeci de ani, o viață întreagă? „Cum poți să te aștepți să o dau pe mâna lui?"

– E fratele meu. Trebuie să știu ce condiții a pus. Dar cât de mult își dorea să nu fi cunoscut amenințările adresate lui Calum, familiei lui și clubului! Am avut grijă să folosesc doar intrările laterale și să ascult doar din birourile mele, îi asigură ea.

El ridică brațul, vădit enervat.

– La naiba, Eve! Dacă ar fi cerut inspectarea clubului, te-ar fi găsit, mi-ar fi demonstrat că sunt un mincinos și ar fi plecat cu tine! țipă el.

Îi era teamă. Încă de când erau mici învățase că întotdeauna Calum Dabney se proteja pe sine și pe ceilalți prin izbucniri temperamentale. Iar gândul că el era îngrijorat o răvășea. Nu conta dacă acea teamă era pentru ea, pentru el sau pentru tot clubul Iadul și Păcatul, ci mai degrabă era alarmant că el simțea acea frică. „Nu-mi doresc asta pentru el..." Deja simțise prea multă teamă. Îl privi cum își turnă coniac și, observându-i gestul nesigur și șovăitor de a turna, înțelese. El nu mai putea fi al ei. În nici un fel. Simți o durere în piept.

– Ți-am zis că nu o să aibă pace până când nu o să fiu găsită, îi zise ea încet, când el în sfârșit o privi.

Calum rămase tăcut. Ea înaintă.

– Ți-ai permis să crezi că ai putea să-l învingi, dar, din momentul în care a aflat că sunt aici, nimic nu l-a putut opri pe Gerald.

Vorbea cu atât de mult pragmatism, încât îi făcu inima să-i sară din piept.

– Te îndoiești de puterea mea de a avea grijă de cei care îmi sunt aproape? o întrebă el șoptit, iscoditor și rece.

– Nu, zise ea tristă. „Dacă nu o dai pe mâna lui Bedford, trădezi 379 de oameni care depind de noi." Dar nu sunt în grija ta. Sunt aici din proprie voință, continuă ea.

El tresări, dar nu se grăbi să o contrazică. Și de ce ar fi făcut-o? Fusese deja de acord că șederea ei acolo era limitată.

– Ai avut dreptate pe jumătate, murmură ea, împreunându-și mâinile. Despre sora Mattison, clarifică ea, văzând sprânceana ridicată a lui Calum. Toți oamenii sunt capabil de trădare, dar unii dintre ei sunt forțați să facă asta. A fost obligată să o facă pentru a proteja copiii.

Nu avea de gând să o condamne pe femeia care îi fusese ca o soră, nici să-l forțeze pe Calum să aleagă între ea și clubul lui. El privea îngândurat spre pahar.

– Ai ierta-o? Ai ierta-o cu adevărat?

Ea încuviință din cap.

– Asta datorită bărbatului care m-a iertat pentru nelegiuirile pe care le-am făcut împotriva lui. Și totuși, crezi că aș putea să fiu atât de egoistă încât să mă aștept ca ea să sacrifice copiii din spital? Eve așteptă până când el își ridică privirea. Bineînțeles, nu o judec. Nu e vina ei și nu aș socoti-o niciodată vinovată, continuă ea insistentă, dorindu-și ca el să înțeleagă.

Calum nu avea nici o vină, la fel ca sora Mattison. Abia dacă reuși să-i vorbească.

– Ai putea să mă scuzi, Eve? zise el sec și se întoarse.

Ea tresări.

– Bineînțeles, iartă-mă, îi răspunse, dar nu ieși. Calum, îl strigă ea, iar el își înălță capul. Eu...

„Te iubesc!" Nu avea cum să-i spună asta acum. Nu când se lupta cu decizia pe care urma să o ia. Bietul Calum, întotdeauna responsabil pentru tot, nu își dăduse seama că, până la urmă, acest pas îi aparținea ei și doar ei.

– Îmi pare rău, îi spuse ea.

Eve ieși, închizând ușa încet în urma ei. Porni pe hol, dincolo de biblioteca unde ea și Calum făcuseră dragoste, și ajunse în camera ei. Atinse cu degetul mânerul aurit al ușii. Cât de ciudat era că stătuse acolo doar trei săptămâni, însă cunoscuse mai multă fericire și pace decât în toți cei 25 de ani din viață!

Capitolul 21

Calum avea doar cinci ore până când ducele de Bedford avea să se întoarcă la Iadul și Păcatul. Până la urmă, nu Ryker, Niall sau Adair îl puteau ajuta să iasă din această situație. Unul dintre servitorii lui îmbrăcați în uniformă îi dădu frâiele.

–Aici sunt, domnule.

Calum murmură un mulțumesc și încălecă. Îl mână pe Tau la pas, iar când ajunse la capătul străzii, porni la galop. Tau, bucuros, o zbughi înainte. Încă se simțea aerul rece al nopții, iar Calum era recunoscător că vântul îi gâdila fața. Pulsul lui accelerat dansa în același ritm cu zgomotul produs de copitele lui Tau, care se loveau de pietre. În orice alt moment, s-ar fi simțit foarte calm. Călăritul îi aducea aceeași fericire pe care o simțea când reușea să șterpelească o pungă plină și să dispară fără ca acei lorzi și doamne să știe ce li se întâmplase. Nu și acum.

Cinci ore.

Avea doar cinci ore până când Bedford avea să se întoarcă. Același nenorocit care îl înjunghiase și îl trimisese la închisoare. Nenorocitul vicios care îi dăduse permisiunea prietenului lui de a o viola pe Eve.

„Iar acum se așteaptă să i-o dau înapoi."

Nu exista urmă de îndoială că Adair avea să-l considere responsabil pentru decăderea clubului când Bedford urma să-i aplice lovitura finală. Simți din nou o frustrare familiară în minte și în suflet. Nu-l invidiase deloc pe Niall pentru fericirea lui, dar trebuia să-și sacrifice propria fericire în numele tuturor. Își încleștă maxilarul în timp ce părăsi străzile pline de praf și mizerie din St. Giles în favoarea celor elegante din Mayfair. Trebuia să recunoască faptul că în aceste momente se simțea egoist, fiind indignat că se sacrifica pentru frații lui.

Încetini și descălecă în fața unei reședințe din stuc alb. Cercetă zona. Chiar dacă domnii și doamnele din înalta societate nu-i vedeau, ei erau întotdeauna acolo. Privirea i se opri asupra unui băiețel care avea căciula bine trasă pe ochi. Îi făcu semn, iar copilul alergă

spre el. Scoase o punguță și o aruncă spre mica pușlama, care o prinse cu degetele lui murdare.

– Am nevoie ca tu să-mi păzești... cuvintele i se pierdură, precum căciula care părea să înghită capul copilului. Calul, completă el.

Băiețelul era, de fapt, o fetiță cu plete crețe și blonde și cu ochi mari, pătrunzători și albaștri. I se înmuie inima. Cu obrajii murdari și cu hainele zdrențuite, putea la fel de bine să fie Helena, în toți acei ani în urmă, când fugiseră și se eliberaseră de Diggory.

– Cine? întrebă fata cu îndrăzneală, îndesându-și bănuții într-un buzunar cusut de-a lungul cracului de la pantaloni.

De câte ori nu purtase și el veșminte precum cele avute de acest copil!

– Nu mă căutați ca să fur pentru dumneavoastră? întrebă ea.

– Nu, zise el încet. Nu caut asta. Am o întâlnire în această gospodărie, îi zise și arătă către ușa din față. Când o să mă întorc, o să-ți mai dau monede.

„Eu am fost ca acest copil..." Avea aproape aceeași vârstă când rămăsese orfan și apoi evadase din spitalul de copii. Burta fetei chiorăi zgomotos.

– După aceea, dacă ești interesată de muncă onorabilă, eu sunt proprietarul unei... săli de joc.

Avea un nod în gât. Adevărul despre amenințarea cu care se confrunta acel local îl lovi cu greutatea unei trăsuri aflate în mișcare.

„Asta pun în pericol. Asta risc. Bărbați, femei și copii care se vor întoarce pe stradă."

– Eu nu caut astfel de lucru despre care vorbești tu, îi trânti ea, trezindu-l la realitate.

– E o sală de jocuri. Iadul și Păcatul. E cea mai bună...

Tresări. Acest lucru nu mai era adevărat.

– Una dintre cele mai bune din toată Londra. Munca ta nu ar implica întinsul pe spate sau oferitul altor plăceri umane. Gândește-te! îi zise încet.

Ea se încruntă și îl privi rece, în tăcere. „Ce fată deșteaptă!" Îngrijorarea de pe acest chip era specifică tuturor celor care trăiseră pe străzi. Urcând scările, Calum bătu cu putere în ușă. Cadrul larg din lemn se deschise și din interior își făcu apariția valetul cu păr grizonant.

– Domnule Dabney, îl salută el.

Faptul că bărbatul nu schiță nici un gest de uimire când se trezi cu el în ușă la acea oră matinală spunea foarte multe despre profesionalismul lui. Sau poate că era o dovadă a ciudățeniilor pe care se învățase să le aștepte din partea familiei ducelui de Somerset.

– Sunt aici ca s-o văd pe ducesă.

Cât de ciudat era să meargă la o simplă fată de pe străzi care se transformase într-o femeie apropiată de membrii familiei regale! Dar pentru unii ca el, experiența de pe stradă conta.

– Vă rog să mă urmați!

Majordomul se întoarse și porni pe holurile casei elegante. Pașii calmi și liniștiți ai servitorului îi trezeau sentimente de frustrare lui Calum. Scoase lănțișorul de la ceas și verifică ora. Patru ore și aproximativ treizeci de minute. „Și încă nu am nici cea mai mică idee cum aș putea să fac ca toate lucrurile să fie în regulă pentru toată lumea."

– Domnul Dabney, anunță valetul.

Cu ochelarii pe nas, Helena ridică privirea de la birou. Surprinsă, sări imediat în picioare.

– Când am spus că mă aștept la o întâlnire imediat, nu am... Tăcu, înmărmurită. Ce e? întrebă de îndată ce servitorul închise ușa în urma lui.

– Avem probleme.

Ea păli și se grăbi la birou.

– Oamenii lui Killoran?

– Nu, blestemă el în tăcere. Ar fi făcut un dezastru din asta.

– Sunt... aliații lui Diggory?

Deși trecuseră trei ani de la moartea fostului șef de bandă, cei loiali lui continuau să le aducă necazuri celor care îl trădaseră.

– Toată lumea e...

Însă existau diferite forme ale răului, și amenințarea existențială pe care o reprezenta acum Bedford era la fel de periculoasă precum o rană de cuțit.

– Nimeni nu este rănit, o liniști el.

Helena închise ochii și zise o rugăciune. Apoi îi deschise. Îngrijorarea încă se citea pe chipul ei.

– Ce e? întrebă ea din nou, făcându-i semn spre scaun.

Neliniștit, el refuză să se așeze. Își puse mâinile la spate și porni către fereastră. Trase de marginea aurie din satin a draperiei și privi

afară. Fetița care îi ținea calul se legăna când în față, când în spate. Din când în când, se uita de jur împrejur, apoi se întindea și îl scărpina pe Tau pe umeri. După care lăsa imediat mâna în jos. De câte ori nu fusese și el obligat să prezinte o imagine puternică în fața lumii. Nu avusese timp de slăbiciuni sau de emoții, nici măcar cu frații lui. Doar în grajdurile casei ducelui de Bedford cu tânăra Eve se simțise liber să pună întrebări, să vorbească și să viseze fără teama de a fi judecat. Helena veni în spatele lui, fâstâcindu-se.

– Avem probleme, repetă el pentru sine. Avea nevoie să audă și să accepte că prezența lui Eve la club asta însemna.

Lăsă draperia. Aceasta căzu la locul ei.

– Contabila...

Helena tresări.

– Doamna Swindell?

El încuviință.

– Nu este cine pretindea a fi.

Sora lui mijì ochii.

– Cine...

– Numele ei este Evelina Pruitt. Este sora ducelui de Bedford.

Helena ridică atât de tare din sprâncene, încât aproape că îi ajunseseră în păr.

– Sora lui Bedford? Chipul i se întunecă. Sora lui Bedford, repetă ea, clătinând din cap.

Familia lui auzise despre legătura domnișoarei cu ducele. Dar nu știau că Eve îi ajutase cu mâncare când avuseseră burțile goale sau că ea îi fusese prietenă. Nu aveau de unde să știe, deoarece Calum păstrase acest secret față de frații lui.

– A venit să caute acest post pentru că ea însăși se află în pericol.

Calum începu să-i explice tot ceea ce se petrecuse de la prima lui întâlnire cu mica ducesă Lena, interviul lui Eve, modul în care îi șterpelise registrele și ocupase camerele până la sosirea lui Bedford. Când termină, Helena îl privea contemplativ.

– Așadar, în schimbul tăcerii, Bedford cere întoarcerea surorii lui, zise ea încet.

El încuviință brusc din cap.

– Dacă nu mă supun, o să ne distrugă clubul care a tot suferit de la...

– De la Niall, continuă ea.

Calum tresări. Chicotind, Helena îl lovi ușor peste umeri.

– Cu toate eforturile tale de a mă proteja când eram mică și apoi ca femeie, nu ai văzut că înțeleg destule. Nici acum nu-ți dai seama că înțeleg.

Îi zâmbi mai larg și îl strânse de braț.

– De aceea, știu că ai sentimente pentru Lady Evelina.

El înghiți în sec.

– Iubire, zise răgușit. O iubesc. Era a doua oară când spunea aceste lucruri în prezența cuiva, deși Eve încă nu auzise aceste cuvinte rostite de gura lui. Calum își trecu o mână peste față. Nu știu ce să fac, șopti el. O iubesc! Calum lăsă brațele în jos. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu cu ea, dar cum să o aleg când toți ceilalți vor avea de pierdut? imploră el, în căutarea unui răspuns care avea să îndrepte situația.

– Oh, Calum, zise Helena strângându-i mâinile. Câteodată, nu poți să-i faci pe toți fericiți.

El o privea direct. Nu. Nu putea.

– Oricât de mult vă străduiți tu, Ryker, Niall și Adair să-mi transformați existența în ceea ce credeți voi că trebuie să fie... încă nu ați învățat că viața nu poate fi controlată. Nu poți să dai asigurări că localul nostru va fi mereu înfloritor și de succes. Nu poți să controlezi deciziile altora. Sau să-l forțezi pe Bedford să rămână tăcut chiar și după asta. Sunt atâtea lucruri care nu țin de voința noastră!

Îl strânse ușor de mâini, făcându-l să se uite în ochii ei. La aproape 1,85 metri, era mai înaltă decât majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea.

– Nu putem să controlăm pe cine iubim. Inimile noastre decid asta.

Iar inima lui Calum îi aparținea lui Eve Pruitt cu mult înainte ca ea să se fi întors în viața lui. Dintre toate grajdurile din Londra, soarta făcuse ca el să ajungă la ea, fiindcă soarta știuse că ei trebuiau să fie uniți.

– Atunci, ce să fac? întrebă el trist.

– Lași dragostea să câștige, îi răspunse ea simplu. Pentru că este singura putere pe care o ai în toată situația asta. O ții aproape și o să înfruntați tot ce va fi știind că o ai pe ea, că ne ai pe mine și Robert, pe Ryker și Penny, Niall și Diana și mulți alții care ne sunt acum prieteni și familie.

Închise încet ochii. „Vreau asta. Vreau să fiu egoist și să accept darul pe care ea mi-l oferă." Furia lui Adair îi reveni în minte.

– Adair nu a fost atât de iertător.

Helena pufni.

– Asta e pentru că Adair nu a fost îndrăgostit. Poate că nu-ți va înțelege decizia acum, dar în timp, când cine știe ce femeie o să-l cucerească și o să-l trântească de pământ, așa cum merită, atunci o să știe, îi zise ea făcându-i cu ochiul.

– Mulțumesc, îi răspunse el răgușit.

– Pfiu! îl lovi ea. Deja știai răspunsul când ai venit la mine.

Se auziră pași pe hol. Un moment mai târziu, ușa se deschise. Calum și Helena se uitau surprinși. Soțul ei, Robert, ducele de Somerset, intră în cameră cu un copil în brațe.

– Cineva e aici să te vadă, iubito... Oh, Calum!

Helena înaintă.

– Discutam chestiuni legate de club.

– E totul în regulă? întrebă ducele, venind către ei.

Ducesa îl gâdilă imediat pe fiul ei sub bărbie, făcându-l să râdă incoerent. Calum îi privea cu drag, dar simți un val de invidie trecându-i prin vene. Cu mult timp în urmă, crezuse că Iadul și Păcatul era tot ceea ce avea nevoie, dar nu-și mai dorea asta. Voia o familie. Copii. Dragoste. Și găsise iubirea în brațele lui Eve. Acum își dorea totul cu ea.

– O s-o las pe Helena să-ți explice tot. Vă mulțumesc amândurora, adăugă el.

Se întoarse se plece, dar Helena alergă după el, blocându-i drumul.

– Ce e?

Helena se ridică și îi oferi un sărut pe obrazul cu cicatrice.

– Când aveam coșmaruri, ai fost fratele care a fost întotdeauna acolo. Lasă-i și tu pe alții să fie acolo pentru tine! Sper să găsești aceeași pace pe care am găsit-o și eu.

Și, pentru prima dată de când Bedford intrase în clubul lui și îl amenințase, Calum zâmbi.

Capitolul 22

Eve nu dormise, dar, în mod straniu, în timp ce-și făcea ritualul de dimineață și ieșea din camerele ei, tot corpul îi era în alertă. Venise timpul. Sau mai degrabă urma să vină. Gerald trebuia să se întoarcă, iar cândva între plecarea lui din seara trecută și clipa aceea, ea își acceptase soarta – nu-l putea lăsa pe Calum să ia o asemenea decizie. Îl știa mult prea bine, încă de când era băiețelul din grajduri care devenise bărbatul onorabil preocupat de binele celor aflați în grija lui. De aceea, știa că nu avea să cedeze niciodată în fața amenințărilor lui Gerald. Privea pierdută spre cadrul de lemn al ușii. Înainte să o părăsească curajul, trase de clanță și deschise ușa. Fratele lui Calum era acolo, așteptând. Eve țipă și își puse palma peste piept.

– Oh, m-ai speriat!

Un gentleman din aristocrație și-ar fi cerut scuze, însă Adair o privi cu seriozitate.

– Milady? Putem vorbi? întrebă el sobru.

Nu mai avea aceeași furie glacială din noaptea trecută. Ea îl privi lung, apoi încuviință. Adair se întoarse pe călcâie, iar ea îl urmă, croindu-și drum pe coridor. Ajunseseră în fața unei uși albe, masive, din lemn. O deschise și o invită să intre. Eve păși pragul și cercetă camera necunoscută. Spre deosebire de biroul lui Calum, care era un exemplu de eleganță și de bun-gust, spațiul lui Adair Thorne nu era sofisticat. Biroul lui din mahon nu era poziționat în centru, ci în partea stângă a încăperii, cu două scaune frumos așezate în fața lui.

– Nu vrei să iei loc? o întrebă el, iar ea se așeză pe unul dintre scaunele de culoarea fildeșului.

Neliniștită de intensitatea privirii lui, se forță să rămână nemișcată. În mod cu totul surprinzător, Adair nu se așeză pe scaunul din spatele biroului, ci pe cel de lângă ea. Strângându-și degetele pe marginea lui, se întoarse în așa fel încât să o poată privi în ochi.

– În noaptea în care fratele tău l-a aruncat pe fratele meu la Newgate, am descoperit din greșeală unde era, îi spuse fără menajamente.

Își simți stomacul greu la auzul acelor mărturisiri neașteptate, dar și din cauza imaginilor pe care i le descrisese Calum despre acel loc oribil.

– Un băiat din banda noastră l-a văzut când era târât din gospodăria voastră și ne-a anunțat imediat. A trebuit să cercetăm un pic, să vă luăm servitorii la întrebări și, în final, să plătim pentru a afla ce se întâmplase cu el.

Eve scoase un suspin din pricina șocului.

– Au luat banii de la voi ca să vă răspundă la întrebări?

El încuviință, iar pe ea o cuprinse dezamăgirea. Acei servitori loiali – pe mulți îi considerase ca făcând parte din familie – luaseră bani de la copiii care se luptau pentru viață pe străzi.

– L-am găsit. Ne-a costat mai bine de jumătate din averea pe care o adunaserăm pentru a-i câștiga libertatea. Era slăbit din cauza faptului că pierduse mult sânge. Nu putea nici măcar să stea în picioare. Eu l-am cărat pe coridoarele reci ale acelui iad.

Auzindu-l, închise ochii. Ceea ce făcuse Adair era o ispravă demnă de un bărbat matur. Chiar și când era doar un băiat, Calum era mai înalt decât tatăl ei și decât majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea. Și cât de slăbit fusese! „Pentru că fratele meu îl înjunghiase, iar eu eram responsabilă fiindcă îl lăsasem pe Calum pe mâinile lui oribile..."

„Nu a fost vina ta..."

În ciuda asigurărilor hotărâte ale lui Calum, fusese vina ei. O lacrimă își croi drum printre gene, alunecându-i pe obraz. Detesta că era atât de slabă și că îi arăta asta lui Adair Thorne, care tocmai îi povestea despre puterea de care dăduse dovadă în acea zi. Simțind privirea lui Adair ațintită asupra ei, se forță să-i răspundă:

– A fost norocos că te-a avut, îi zise ea răgușită.

În timp ce ea îi adusese numai suferință.

– Am fost norocoși că ne-am avut unul pe celălalt, zise el grav. Calum mi-a salvat viața de mai multe ori decât aș fi meritat. La fel Ryker, Niall și Helena. Pentru că ei așa au fost mereu, milady. El e un om care salvează oameni.

Iar acum încerca să o salveze pe ea. Eve lăsă privirea în pământ, ferindu-se de ochii lui iscoditori.

– Nu am nevoie și nici nu mă aștept ca el să mă salveze.

Asta era tot? „Chiar te crezi în stare să-i faci față lui Gerald și planurilor lui odată ce ești din nou la mâna lui acasă?" Fără îndoială, Lord Flynn stătea la pândă. Scrâșni din dinți. Ceea ce nu știau cei doi bărbați era că ea nu ar fi permis niciodată să fie forțată să se căsătorească. Chiar dacă ar fi fost violată și ruinată de conte. „Sora mea pe jumătate nebună..." Doar că Gerald devenise din ce în ce mai disperat. Mai exista o cale prin care putea să obțină acele fonduri. I se strânse stomacul. Adair se sprijini în scaun și își împreună mâinile peste corpul lui zvelt.

– În ziua în care ai intrat în acest club, ascunzându-te de Bedford, ai câștigat imediat protecția fratelui meu. Calum este loial. Onorabil. El nu te-ar da afară niciodată.

O privi direct. Eve clipi încet pe măsură ce înțelegea mai bine cuvintele lui. Voia ca ea să plece. Din proprie inițiativă. Bineînțeles, nu ar fi trebuit să fie vreo surpriză. Ce motiv avea să creadă că el sau orice altcineva din acel club avea să-i pună în pericol pe toți doar de dragul ei? Ea era o străină care îi înșelase, al cărei frate îi amenința. Nu merita loialitatea nimănui – în special a lui Calum.

– Ce vrei? întrebă ea direct, întorcându-și scaunul în așa fel încât să-l privească.

Voia să-l audă spunând-o.

Nu mai putea să continue, așa că Adair ridică mâinile în aer.

– Nu pot să-mi permit să-ți spun ce să faci. Calum nu ar... Nu avea să-l ierte că se amestecase. Tuși în pumn. Clubul ne-a susținut pe fiecare dintre noi în cele mai întunecate perioade și ne-a păzit de rele pe care tu nu o să le poți înțelege vreodată.

Dacă ar fi fost ticălos și i-ar fi aruncat cine știe ce invective și acuzații, i-ar fi fost mai ușor decât să fie forțată să suporte acele rugăminți subtile. O ruga, ceea ce probabil Adair Thorne nu prea făcuse la viața lui. Eve se aplecă și îi cuprinse mâna.

– Îl iubesc pe fratele tău, zise ea încet.

Adair se îmbujoră.

– Și nu i-aș fi cerut niciodată să facă acest sacrificiu pentru mine.

Se auzi gălăgie pe hol. Adair iți capul pentru a vedea de unde se auzeau strigătele direcționate.

„E aici..."

În ciuda curajului simțit mai devreme, ea fu cuprinsă de teamă și i se puse un nod în gât care nu o lăsa să înghită ori să vorbească. Cu toate că avea o presimțire rea, Eve se ridică.

– Am zis să ieși afară! Nimeni nu trece prin zidurile astea fără...

Accentul londonez fu oprit de un strigăt lung, de o bufnitură și apoi de liniște.

– Ascunde-te după biroul meu, îi ordonă Adair, ridicându-se în picioare la auzul sunetelor de uși izbite pe hol.

Urmară alte ordine, țipete și zgomote înfundate și apoi liniște.

– Stai jos!

Scoțând un pistol din curea, Adair înaintă spre intrare. Eve îi zâmbi trist. În ciuda dorinței de a o vedea plecată, el îi demonstra cât de mult semăna cu fratele lui. Acea nevoie de a proteja și de a apăra îi făcea unici, era o parte din ei. Aflat lângă ușă, o privi atent.

– În spatele biroului! ordonă el.

„E timpul..." Ea clătină din cap și se îndreptă spre mijlocul camerei tocmai în momentul în care ușa se deschise. Cineva lovise cu atâta putere, încât ușa ricoșă din perete. Văzu apoi mâna fratelui ei oprind ușa. Eve suspină, privindu-l cum îl amenința pe Adair cu pistolul.

– Pune-l jos, șopti el.

Adair ezită, însă apoi așeză arma încet pe podea. Ea privea înlemnită. Și totuși, un zumzet familiar îi umplu urechile – nu era fratele care o îngrozise cu o seară în urmă și din cauza căruia avusese coșmaruri, ci altul pe care nu se gândise vreodată că mai avea să-l mai vadă.

– Kit, șopti ea, înaintând pas cu pas.

Se opri. Îi era frică să respire. Îi era teamă să mai spună ceva. Era înfricoșată de gândul că un pas greșit ar fi făcut ca momentul să se încheie, la fel și visul cu el.

– Evie, îi zise el răgușit, foarte real și cât se poate de viu.

Plângând, ea traversă camera. El o îmbrățișă imediat și o sărută pe tâmple.

– Oh, Doamne, Evie! Îmi pare atât de rău! Nu am știut!

Zgomotul pieptului lui în timp ce vorbea și mirosul specific de uleiuri erau dovada că era real. Începu să plângă în hohote, în brațele lui.

Se terminase.

*

Calum descălecă, dădu frâiele unui servitor și urcă treptele clubului cu sentimentul neobișnuit de sfârșit și pace. Cercetă camera. La acea oră matinală, mesele erau în mare parte goale, cu excepția celor mai destrăbălați lorzi. Privirea lui se opri asupra lui Adair.

Așezat lângă masa de noroc, vorbea cu Harpe, unul dintre cei mai bătrâni dealeri, un bărbat care era cu ei de la înființarea clubului. Adair vorbea cu degajare și calm, lucru ce contrasta cu bărbatul pe care îl părăsise în această dimineață. Calum îl privi în timp ce discuta. Adair fusese întotdeauna liderul tăcut al grupului lor. Nu condusese cu aceeași rigiditate și evidentă putere precum Ryker, dar, în modul său propriu, îi era egal – sau poate chiar îl întrecea. Clubul urma să aibă de suferit, dar ei aveau să supraviețuiască, așa cum o făcuseră întotdeauna. Apoi, eventual, clubul avea să înflorească, pentru că asta era ceea ce făceau ei. Iar într-o zi, ei aveau să fie mai puternici datorită iubirii și partenerilor pe care îi găsiseră și care le întăriseră familia. În timp, așa cum sugerase Helena atât de înțelept, Adair avea să vadă asta. Nu putea să uite prea curând, dar urma să o facă. Copleșit de dorința arzătoare de a o vedea pe Eve și de a-i mărturisi tot, de a-i oferi tot ce avea, Calum porni hotărât dincolo de sălile de joc. Fratele său înălță capul, îi șopti ceva dealerului și apoi i se alătură lui.

– Vreau să vorbesc cu tine, zise Adair, mergând cu ușurință în același pas cu el.

– Mai întâi trebuie să vorbesc cu Eve.

Se abținuse să-i spună cuvintele pe care le merita. Dar acum avea să îndrepte acest lucru. Simți valuri de căldură și recunoștință.

– A plecat.

Calum deja trecuse de paznicul aflat lângă scara ce ducea către apartamentele private când înțelesul cuvintelor lui Adair îl ajunse din urmă. Încetini pașii. Nu-l auzise bine. Își imaginase acele cuvinte...

– A venit fratele ei mai devreme.

În timp ce Adair trăncănea, Calum simți un țiuit în urechi. Respira puternic și repede, străduindu-se să tragă aer în plămâni...

– Așa că totul s-a rezolvat...

Cu un răget, Calum îl prinse pe fratele său de umeri și îl izbi în perete. Paznicii strigară și apoi se opriră, decizând să nu intervină.

– Ai lăsat-o să plece! țipă, trântindu-l pe Adair de perete.

Bărbatul, mai mic de statură, mârâi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! Este cel mai bine așa. Ea...

Calum îl lovi cu pumnul în bărbie. Fratele lui se împletici și apoi își reveni. Stăpân pe picioare, ridică mâinile, pregătit de luptă.

– E mai bine că a plecat.

Cu un urlet, Calum se aruncă asupra lui. Însă Adair avea avantajul că era calm și îl prinse de încheietură. Întorcându-i mâna la spate, îl izbi la rându-i de peretele opus.

– Nu ne batem în sala de jocuri, bolborosi el una dintre cele mai vechi reguli ale clubului.

Nu, nu se băteau. Nu mai făcuseră asta de când se luptaseră pentru aceleași resturi pe stradă – membri în bande diferite, care în final ajunseseră să facă front comun.

– Du-te dracu'! scuipă el.

Respirând sacadat, se eliberă.

– Cum ai putut să-l lași pe nenorocitul ăla să o ia? întrebă el, ridicând pumnul să lovească, dar fu oprit de cealaltă mână a lui Adair.

Se blocau reciproc, precum doi războinici primitivi, amândoi refuzând să cedeze măcar un centimetru.

– Nu am dat-o afară, zise Adair printre dinți, cu fața roșie și transpirată. A ales să plece.

– Imposibil!

Nu ar fi plecat. „Ce asigurări i-ai dat noaptea trecută că avea să rămână sau, mai rău, că îți doreai să rămână?" Trase aer în piept. Cum de nu știa ce devenise pentru el? „Pentru că nu i-ai arătat asta niciodată." Tresări, iar Adair profită imediat de neatenția lui. Gâfâind, fratele lui îl împinse și îl atenționă cu un deget.

– A ales să plece, repetă el.

Pentru că era onorabilă. Pentru că nu putea să rămână știind că îi punea clubul în pericol. Ar fi preferat să își rișteze siguranța cu bastarzii de Bedford și Flynn. Gemu de durere.

– Știi ce o să-i facă și totuși ai lăsat-o să plece, șopti el.

Cine era acest bărbat din fața lui? Se întoarse să plece, când Adair strigă:

– Ai înțeles greșit.

Adair se uită în jur, concediind audiența cu o privire autoritară. Toată lumea se întoarse la treabă. Coborând tonul, Adair îl prinse pe Calum de umăr.

– Nu ai auzit nici un cuvânt din ce am spus, nu? Celălalt frate al ei, care e de mult plecat, s-a întors din misiunile lui pentru Ministerul de Interne.

Nu era vorba de Bedford. Fratele ei drag – atunci când era prezent –, dar care lipsea, pe care ea spera să-l revadă. Îl cuprinse un val de ușurare.

– S-a terminat, zise Adair încet, strângându-l ușor de umăr.

„S-a terminat?"

– Asta zici tu? întrebă absent.

Adair ridică din umeri.

– Ea este în siguranță. Clubul este bine, iar noi putem să continuăm fără teama de a fi descoperiți.

Oare fratele lui credea că, de fapt, ce conta cel mai mult era că Eve nu se mai afla în pericol și plecase de la club? Sau poate că nu-i păsa?

– O iubesc, șopti el.

– Eu nu am de gând să port această conversație pe o scară blestemată.

Adair înaintă, dar de această dată Calum nu se mai retrase.

– Putem să avem această discuție aici sau în sălile de jocuri, sau în birourile mele, nu contează. Nimic nu se schimbă. O iubesc, Adair!

Celălalt bărbat se feri.

– O iubesc, repetă Calum. Vreau să auzi asta ca să înțelegi că nimic nu mă va opri să o iau de nevastă!

„Dacă o să mă accepte."

Lui Adair îi pulsa o venă din dreptul ochiului stâng.

– Ești nebun! Vorbele lui înăbușite răsunară pe scară. Ai arunca toată siguranța și securitatea acestor oameni – arătă spre sala din spatele lui – pentru o femeie!

Dumnezeu să-l ajute pentru că era un bastard egoist și plin de sine...

– Da, aș face asta, ripostă el.

– O să supraviețuim.

– O să supraviețuim? Atât ai de spus?

Adair explodă într-un râs zgomotos. Umerii îi tremurau și lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Vorbește același bărbat care l-a susținut pe Ryker să se însoare pentru a salva clubul? icni Calum.

– Am greșit.

Era pur și simplu recunoscător că greșeala lui nu-l costase pe Ryker fericirea pe care el o găsise cu Eve. Asigurările Helenei îi reveniră în minte... „Într-o zi, o să-ți dai seama și tu."

Calum se întoarse.

– Unde pleci? strigă Adair în urma lui.

– Să găsesc o lumânare.

– O lumânare?

Spre surprinderea lui Adair, Calum putea să se declare cu ușurință nebun și să se ducă la Bedlam.

Lăsându-l pe fratele său și protestele lui în urmă, Calum rânji.

Capitolul 23

Fratele ei avea o casă în oraș.

Ce straniu era că se gândea la asta având în vedere zilele pline de groază pe care le trăise în ultimele trei săptămâni! Și totuși, nu știuse că el avea o casă în Londra.

Așezată pe bancheta de lângă fereastră, care dădea spre străzile din Grosvenor Square, Eve ridică genunchii și trecu cu privirea prin biblioteca bine dotată. Cercetă cu atenție rafturile lungi și canapeaua din piele. Kit era fratele ei și îl iubea, însă nu putea nici măcar să-și imagineze ce fel de cărți pusese pe acele rafturi. Nu știa ce visuri avea și nici cine erau prietenii lui.

De când murise tatăl lor, iar toate scrisorile pe care i le trimisese se întorseseră necitite, trecuse de la speranță la disperare, iar în cele din urmă, la acceptare. Kit îi fusese devotat toată viața – când fusese prin preajmă... Adevărul era că fusese mai mult plecat decât parte din viața ei. Oh, dar îl iubea și avea să-l iubească mereu! El reprezentase cel mai drag vis pe care îl avusese ea cu privire la familie și nu înțelesese acest lucru până ce nu-l întâlnise pe Calum Dabney.

În toți anii de singurătate și tristețe, avusese un singur an din viață în care cineva fusese acolo – un prieten. În acele zile pe care le petrecuseră împreună pe atunci – și din nou, fugitiv, acum – ea îi dezvăluise lui Calum mai multe despre propria persoană decât oricui altcuiva.

– Și l-am pierdut din nou, șopti Eve în tăcere, sperând că putea să accepte adevărul.

O durea inima. Nu. Nu o ajuta. Lacrimi înțepătoare o făceau să vadă ca prin ceață. Clipi frenetic.

– Pot să intru? strigă fratele ei Kit din pragul ușii.

„Nu te lăsa niciodată prins pe nepregătite..."

Își mută privirea înapoi la fereastră și se șterse delicat la ochi.

– Bineînțeles.

Ce permisiune stupidă, dat fiind că era casa lui Kit! Eve se grăbi să se ridice, însă el îi făcu semn să stea liniștită. Avea pielea măslinie și părul negru – semăna atât de mult cu fratele ei mult iubit, însă avea o ascuțime a privirii pe care nu și-o aducea aminte.

Oricum, nu-și amintea nici când el învârtise un pistol și lovise niște paznici voinici pentru a ajunge la ea. Fluturându-și haina de la costum, se așeză lângă ea.

– Evie, îi vorbi el vădit nostalgic.

Oare și el avea amintiri cu ea care erau atât de diferite de realitate?

– Nu am știut cum au fost acești ani pentru tine, zise el sobru. Și ar fi trebuit să știu. I se întunecă fața. Am știut întotdeauna cum era el.

– Amândoi am știut, completă ea mai mult pentru sine.

Și totuși, făcuse greșeala de a avea încredere în el când fusese vorba de Calum, în copilărie. Ridică privirea spre Kit.

– Oare ce s-a întâmplat cu el? întrebă ea, în speranța că el avea să înțeleagă ceea ce ea nu pricepuse niciodată despre fratele ei mai mare.

Kit se șterse cu o mână la gură și apoi lăsă brațul în jos.

– Unde lucrez eu, la Ministerul de Interne, există bărbați și femei care și-ar vinde și sufletul pentru secretele Guvernului. Ar face asta pentru averi, faimă sau prestigiu. Apoi mai sunt alții...

Calum se chinuise și se folosise de tot ceea ce avea pentru a supraviețui pe stradă, iar asta îl șlefuise în bărbatul care îi ajuta pe alții fără resentimente. Și totuși, Gerald, care se născuse cu lumea la picioare, avea sufletul întunecat și rău.

– Oare ce ar fi putut să-și dorească de la viață? se întrebă ea.

Kit îi zâmbi.

– Gerald e doar unul dintre mulți alții. Pentru el, nu există explicație sau înțelegere. Unii oameni se nasc răi, iar fratele nostru se numără printre ei.

Zâmbetul îi dispăru.

– Înțeleg că te-ai refugiat într-o sală de jocuri.

Ea încremeni la schimbarea bruscă a subiectului.

– Iadul și Păcatul. Ascunzându-te de Gerald. Ce a făcut?

Simțea în tonul vocii lui promisiunea răzbunării și firele morții. Pentru câteva clipe, Eve luă în considerare să-i spună lui Kit totul. Se gândi să se întoarcă în trecut, când îl găsise pe Calum și apoi îl pierduse

din cauza cruzimii fratelui lor. Dar trecutul nu putea fi schimbat, nici măcar o parte din el. Faptul că i-ar fi spus de nelegiuirile lui Gerald nu avea să le șteargă ori să o scape de sentimentul de vinovăție. La fel cum simțea că nu era în regulă să-i spună lui Kit, care era mai mult un străin pentru ea, de legătura ei specială cu Calum.

– A încercat să mă folosească într-unul din jocurile lui cu unul dintre prietenii lui nenorociți, zise ea în cele din urmă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Aproape că se întâmplase și, dacă Lord Flynn nu ar fi fost atât de beat, cine știe cum ar fi stat lucrurile. Kit o privi pătrunzător, iar ea strânse pumnii puternic, pregătindu-se pentru alte întrebări.

– Eram pe continent, Eve, zise el încet, pe un ton vinovat. În calitate de al doilea născut, am crezut că nu există ceva mai important decât să-mi fac un nume și avere.

Simți tensiunea din vocea lui.

– M-am înșelat, zise el răgușit. Gerald a găsit scrisorile pe care le-a trimis avocatul tatei, domnul Barry, și pe ale tale și... Trase nervos aer în piept. Dacă aș fi știut toate astea, cum a fost viața ta, m-aș fi întors și aș fi lăsat Ministerul de Interne și blestemata de carieră.

– Nu face asta! îl avertiză ea.

Odinioară, o distrusese ideea că el fusese plecat. Acum, dat fiind că îl găsise, era sănătos și fusese așa în tot acest timp, se simți împăcată. Mai mult, știa că, dacă el nu ar fi fost plecat, ea nu s-ar fi mutat niciodată la Iadul și Păcatul. Și nu și-ar fi dorit niciodată să schimbe pentru nimic în lume acele zile pe care le-a avut cu Calum Dabney.

– Nu vreau să te simți vinovat din cauza mea ori să regreți că ai vrut să-ți faci o viață pe gustul tău.

– Dar...

– E în regulă, zise ea cuprinzându-i mâna.

– Nu e în regulă, rosti el tensionat. Ai fost responsabilitatea mea...

Eve își pierdu răbdarea și se ridică în picioare.

– Nu sunt responsabilitatea ta! strigă ea.

Toată viața ei fusese un soi de povară pentru ceilalți, o persoană care trebuia îngrijită și protejată, dar ea voia mai mult. Întotdeauna își dorise mai mult.

– Nu sunt responsabilitatea nimănui, nici a ta, nici a lui Gerald, nici a lui... Calum ar fi vrut să spună. A nimănui, încheie ea slăbită.

Kit deschise gura încet și apoi se ridică în picioare.

– Ai dreptate, zise el în final, oferindu-i considerația pe care o merita, una pe care Gerald ar fi preferat să-și taie limba decât să o admită.

– Ești sora mea și meriți mai mult decât doi frați nenorociți.

Eve oftă.

– Un frate nenorocit. Tu pur și simplu ai avut de lucru pentru Ministerul de Interne. Nu te invidiez pentru că ai vrut să-ți faci viața ta, zâmbi binevoitoare, doar că aș fi vrut să fiu parte din ea.

Kit se apropie.

– Acum sunt aici și nu plec nicăieri.

Odată, acest lucru ar fi fost suficient. Să-l aibă aproape pe fratele care ar fi făcut orice pentru ea, însă în acel moment el nu era sigur dacă ea și-l amintea în acest mod.

– Și la sala de jocuri cum a fost? Ai avut probleme sau te-au rănit cumva?

– Nu, zise ea atât de vehement, încât îl făcu să se încrunte.

Clătină frenetic din cap.

– Cal... Domnul Dabney, se corectă ea imediat sub privirea intensă a lui Kit. Domnul Thorne... Toată lumea a fost drăguță. M-au respectat și m-au tratat cu bunătate.

Își blestemă acel tremur al vocii și își drese glasul în încercarea de a-l ascunde.

– Mi-au oferit siguranță și protecție.

Vorbea de lucruri frumoase, dar i se părea greșit să-l menționeze pe Calum și tot ce îi arătase în vremuri atât de sumbre. Calum și frații lui meritau mai mult decât nenorocirea pe care Eve le-o adusese pe cap.

– Gerald i-a amenințat că o să le distrugă clubul pentru că au angajat o lady. A amenințat că va spune în înalta societate că eu și domnul Dabney eram... I se înflăcărară obrajii și se rugă ca fratele ei să perceapă acea roșeață drept rușinea specifică unei domnișoare. Evitând privirea lui Kit, tuși în palmă. Ar fi fost teribil de greșit ca clubul lui Calum să sufere pentru că eu i-am înșelat cu privire la identitatea mea.

– O să vorbesc cu Gerald.

Acea răceală din ochii lui era ca un fel de asigurare că nu avea să-i permită fratelui lor să ruineze Iadul și Păcatul. Se așternu o tăcere ciudată în încăpere, în timp ce Eve și Kit stăteau ca frații, dar în același timp ca doi străini.

– M-am gândit că aș vrea să-mi explorez noua casă, zise ea în final.

Casă. Iadul și Păcatul fusese o casă mai mult decât toate reședințele familiei lor.

– Bineînțeles. O să rog menajera să-ți arate...

– Îți garantez că nu am nevoie de un tur, zise ea crispată. Asta ar tăia din farmecul explorării. Cred că tu, dintre toți oamenii, poți să înțelegi cel mai bine.

El rânji.

– Într-adevăr.

Kit făcu o plecăciune și porni spre ușă. Se opri în prag. Ea îl privi întrebătoare.

– Și există ceva adevăr în spusele lui Gerald?

Uimită de acea întrebare neașteptată și sinceră, Eve clătină repede din cap. Prea repede. Se opri din mișcările frenetice.

– Nu. Eram prieteni, se mulțumi să zică. Am devenit prieteni.

Fratele ei se încruntă din nou, dar de această dată fără a mai întreba ceva, apoi ieși. Poate că era nerecunoscătoare, întrucât, în ciuda tuturor anilor în care îi fusese dor de Kit și în care și-l dorise acasă, acum se simțea eliberată că el plecase. Nu voia să-i răspundă la alte întrebări. Așa cum îi spusese, tot ceea ce se întâmplase era deja trecut, iar acum nu-i rămăsese decât durerea pentru ceea ce știa că nu se mai putea întâmpla.

Amorțită, Eve începu să se plimbe prin bibliotecă și prin holurile casei. Mai mică decât reședința pe care o numeau acasă, dar la fel de elegantă cu mobila închisă la culoare de tip Chippendale și cu tapetul din satin, era cu siguranță casa unui burlac.

Și știa că nici unui celibatar, indiferent cât de devotat era ca frate sau intenționa să fie, nu i-ar fi plăcut să aibă o soră pe cap. Cu atât mai mult o fată bătrână. Și totuși, în două luni, Eve nu avea să mai fie la mila nimănui – nici a lui Kit, nici a lui Gerald și nici a lui Calum.

Acele fonduri care reprezentau apogeul independenței ei și speranțele spitalului de copii aveau în final să-i aparțină. Și oare unde erau bucuria și exaltarea gândurilor de independență? Eve ajunse la capătul peretelui tapetat și se opri, privind în gol spre peretele din față. Independența fusese cel mai mare vis pe care îl avusese vreodată! După ani de teroare din cauza fratelui ei și după ani de frică, se gândea la acele fonduri care aveau să-i ofere libertate. Se gândi la binele pe care putea să-l facă pentru spitalul de copii cu moștenirea.

Acum însă avusese parte de câteva licăriri despre ce însemna viața alături de un partener, de cineva care să-i împărtășească interesele și care i-ar fi fost alături în eforturile dedicate spitalului de copii. Trase tremurând aer în piept.

– Oprește-te! șopti ea.

– Milady, aveți nevoie de ajutor? întrebă o cameristă, trezind-o din reverie.

Forțându-se să zâmbească, deși nu simțea acest lucru, Eve îi făcu semn cu mâna.

– Mulțumesc. Nu. Eu doar... Eu...

„Mă afundam în propria nefericire." Cât de patetic suna! Zâmbi din nou forțat și își continuă explorarea prin casa lui Kit. Coborî pe scara frumos spiralată, către parter. Atrasă de vacarmul din bucătărie, Eve se îndreptă către acele sunete familiare. De îndată ce intră, totul încremeni. Dintr-odată, toți bărbații, femeile și copiii făcură reverențe simultan.

Pe Eve o dureau obrajii din pricina atâtor zâmbete forțate. Și, înainte ca unul dintre servitorii mult prea atenți să se apropie, deschise ușa și ieși către grajduri. Inspiră puternic aerul de primăvară și, fără a slăbi pasul, înaintă spre grajduri. Ajungând la cel mai apropiat, Eve intră.

Calul, un armăsar murg, necheză, parcă salutând-o. Eve închise ochii și se pierdu în ritmul calm și domol al grajdurilor. Un cal nu știa și nici nu era interesat de poziția unui om. Ei vedeau doar oameni... Pentru o scurtă perioadă, la Iadul și Păcatul, fusese tratată la fel. Se așeză pe podeaua plină de fân și se sprijini de perete.

Oamenii de la club – Calum, Adair, servitorii și paznicii – nu o trataseră ca pe o domnișoară răsfățată. Nu-și ascundeau privirile, nu făceau plecăciuni sau reverențe, iar ea își dorea să se întoarcă la asta. Să fie totul ca înainte. Și voia asta cu el, cu Calum în viața ei. Ușa scârțâi, trezind-o din gândurile amare. Privi în sus. Înmărmuri, înfricoșată că orice mișcare i-ar putea distruge visul pe care îl avea și ar face să dispară figura care tocmai stătea deasupra ei. Calum își scoase pălăria și o îndoi pe margine, mai nesigur decât îl văzuse de când se cunoșteau. Avea să-l vadă pentru ultima oară tot în grajduri. Era ca și cum se încheia cercul, acum complet, al întâlnirilor lor și al relației.

– Am crezut că ești mai atentă și știi că nu te poți lăsa prinsă cu garda jos.

Căută să-i spună ceva tăios, dar nu reuși.

– De unde ai știut unde să mă găsești?

El îi zâmbi crispat, cu jumătate de gură.

– Dacă aș fi onorabil, ți-aș spune că am bătut la ușa principală la fel ca oricare alt domn și că am fost condus aici de fratele tău amabil.

Ea îi zâmbi. Calum își puse din nou pălăria pe cap.

– Dar eu nu am fost niciodată și nici nu voi fi unul dintre acei lorzi. După ce ai plecat, am știut că, până la urmă, o să te găsesc aici.

Bineînțeles. Acolo le era menit să fie. Doar că el nu avea dreptate.

– Întotdeauna ai fost mai onorabil decât orice bărbat născut cu titlu.

Disponibilitatea lui de a ajuta atât de mulți oameni era o mărturie a acestui lucru. Apoi interveni realitatea.

– Ce cauți aici? zise ea ezitantă, încercând să-i înțeleagă prezența.

Calum întinse o mână, iar ea automat o cuprinse într-a ei, unindu-se cu palma lui mare și plină de bătături. O ajută să se ridice.

– În graba de a pleca, în această dimineață, milady, ai uitat ceva.

– Da?

Cuvintele îl făceau real, iar ea începu să-l deslușească dincolo de uimirea pe care o simțise datorită apariției lui neașteptate.

– Da, ai uitat ceva. Mai multe lucruri.

De aceea venise.

– Oh, zise ea sec.

Valiza, boneta și lucrurile.

– Nu trebuia să te deranjezi din cauza asta.

Grajdurile îngrămădite păreau dintr-odată mult prea mici pentru a face față figurii de lângă ea. Eve trecu pe lângă Calum, dar nu ajunse afară.

– Pe mine.

Calum întinse mâna după a ei, prinzând-o delicat, dar hotărât de încheietură. O întoarse cu fața către el. O emoție nedefinită strălucea în ochii lui.

– M-ai uitat pe mine, doamnă!

Inima ei o luase razna.

– Eu... Clătină din cap. Nu înțeleg, șopti ea.

El vorbi.

– M-am întors și am aflat că ai plecat și ai luat cu tine inima mea.

Ea suspină și îl cuprinse, strângându-l la piept, căutându-și cuvintele.

– Mi-ai luat toată fericirea. Și toate motivele pentru care puteam să zâmbesc, zise el, ascultându-i respirația precipitată. Credeam că ții la mine, adăugă înghițind în sec. Poate chiar că mă și iubești.

– Dar te iubesc, șopti ea. Întotdeauna te-am iubit. De aceea am plecat!

Cu siguranță, înțelegea asta, nu?

– Și tot ce ți-ai dorit era ca acel club...

– Să nu presupui că știi ce mi-am dorit Eve, că, dacă ai fi știut atunci, ai fi înțeles că tu ești singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

Inima îi bătea cu putere.

– Și nu ai dreptul să decizi ce e mai bine pentru mine sau pentru clubul meu. Nu ai dreptul să pleci ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îi zise el aspru, eliberând-o repede.

Dumnezeule, suferea pentru că ea plecase!

– Te iubesc, îi zise Eve din nou, încercând să-l facă să înțeleagă. Dar...

– Să nu mai pomenești clubul ăla blestemat acum și nici în viitor, doamnă!

Închise gura, dar încercă din nou. Trebuia să-l facă să vadă asta.

– Nu te puteam lăsa să-i sacrifici pe toți pentru mine.

Îl iubea prea mult ca să-i permită să-și abandoneze visurile pentru ea.

– Oh, Eve, zise el răgușit! Întotdeauna te gândești la alții. Te-am iubit de când erai o fetiță care avea grijă de o pușlama...

– Nu ai fost niciodată o pușlama.

Ea nu-l văzuse niciodată așa.

– Ai fost – chiar și când mi-ai furat registrele – prietena mea. Ai fost prietena mea!

Ea făcu o pauză.

– Dacă te gândești bine, nu le-am furat, zise ea provocator. Registrele tale. Mai mult le-am împrumutat.

– Chiar și când te-am urmărit la spitalul Salvation Foundling.

– M-ai urmărit pentru că nu aveai încredere în mine, sublinie ea.

– Eve? o întrebă el râzând.

Clipind des, cu ochii înlăcrimați, ridică privirea.

– Poți să mă lași să fac asta?

– Nu știu ce vrei să...

– Pentru că eu nu sunt un domn, fără îndoială. Pentru că, dacă aș fi, nu m-aș codi ca un nătâng să te cer de nevastă.

Eve își duse mâna la gură.

– Încerc cu disperare să fac asta cum trebuie și văd că nu-mi iese.

Vârî mâna în interiorul jachetei și scoase o lumânare. Ea își înălță capul. Liniștea se așternu peste grajduri, fiind întreruptă doar de nechezatul cailor.

– Odinioară, mi-ai zis că grecii aprind lumânări pe torturile de ziua lor, zise el solemn.

– Și suflă în acele flăcări, trimițând dorințe către ceruri, îi continuă ea fraza, atingând ceara albă.

După atâția ani, încă își amintea de poveștile pe care le împărtășiseră.

– Am refuzat acea propunere de atât de multe ori! Acum o vreau.

Inima îi tresăltă, simțindu-i hotărârea din glas.

– Vreau acel blestemat de tort, vreau acea dorință și le vreau pe toate doar cu tine!

Eve se ridică și îl sărută.

– Oh, Calum, suspină ea, cuprinzându-i chipul cu mâinile.

– Nu ai avut niciodată nevoie de o dorință. Am fost a ta de când ai intrat în acele grajduri și voi fi întotdeauna a ta.

– Te iubesc, Eve Pruitt, îi zise Calum încet, prinzând-o de încheietură și sărutând-o lung. Iar când sunt cu tine, sunt acasă.

Își împreunară mâinile.

– Suntem acasă când suntem împreună.

Epilog

Eve nu-și dorise niciodată avere, dar, așezată în biroul ei de la spitalul de copii și evaluând rapoartele despre mâncare, avea o recunoștință profundă față de tot ceea ce le oferiseră acele fonduri. Eve trecea cu viteză prin foi, completând rapoartele lunare ale spitalului Salvation Foundling.

La scurt timp după ce se căsătorise cu Calum și intrase în posesia zestrei, fondurile fuseseră folosite pentru a ajuta acea instituție care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea. Un număr de pe registru îi acaparase toată atenția. Cincizeci de copii. Făcu o pauză și privi locul în care tocmai se uscase acel număr pe care îl scrisese mai devreme, în acea zi.

Acesta era doar începutul. Copiii care tocmai își găsiseră adăpost în camerele extinse ale spitalului erau primii. În noaptea în care fuseseră reuniți, Calum îi propusese să-și extindă influența și asupra altor spitale și locuri din toată Anglia. Zâmbi emoționată. Cu fondurile lor combinate, avuseseră grijă nu doar de copiii de acolo, ci și de alți băieți și fetițe de pretutindeni, care trăiseră pe stradă, așa cum o făcuse odinioară soțul ei. Aceste tinere suflete aveau să fie cruțate de câteva dintre ororile pe care el le cunoscuse, iar cei care văzuseră prea mult întuneric aveau să cunoască lumina. Oare câți bărbați care aveau o afacere de succes și-ar fi dedicat și timpul, și banii unor astfel de cauze? Se auzi un ciocănit. Ridică privirea. Era ca și cum îl invocase pe soțul ei doar gândindu-se la el.

Avea fluturi în stomac ori de câte ori îl vedea. Elegant în postura sa, Calum se sprijinea de ușa de la intrare.

– Oare soția mea este mult prea ocupată ca să mă poată însoți la o plimbare?

Simți atâta bucurie în suflet! Puse penița jos.

– Nu sunt niciodată prea ocupată pentru soțul meu, protestă ea, în timp ce el înaintă și îi dădu un sărut.

Căldura atingerii lui îi trezi dorința.

– Doar că uneori mă pierd prin cifre, șopti ea, când el își ridică privirea.

Apoi ea făcu ochii mari.

– Am întârziat la întâlnirea noastră.

O prinse jucăuș de sub bărbie.

– Cu cinci minute, doamnă Dabney. Oare ar trebui să te dau afară pentru o astfel de ofensă?

Începu să zâmbească și se abținu să nu-i rânjească. Încercând să pară sobră, îi întâlni privirea.

– Știu din surse sigure că ai fost suficient de blând cu fosta ta contabilă încât să-i oferi prezumția de nevinovăție și ai angajat-o, deși ea întârziase cinci zile, spuse ea pe un ton grav.

– Așa am făcut? întrebă el prefăcându-se șocat. Atunci înseamnă că a fost o obrăznicătură tentantă, care m-a captivat de la început.

Ea clipi din gene și strânse din buze.

– Oh, zise el ca să o necăjească, iar ea se îmbufnă.

Calum o prinse de mână.

– Aveam o întâlnire la grajduri.

Râzând, îi permisese să o conducă pe holuri, afară, unde erau grajdurile complet renovate.

– Se pare că o să ne tot întâlnim așa, îi zise ea pe nerăsuflate, în timp ce el o trase spre ușa grajdului.

– Mai întâi...

El deschise ușa, iar ea tăcu. Își duse mâinile la gură, înmărmurită. Magnificul cal negru scotea sunete zgomotoase pe nări. Un cal familiar și bătrân. O podidiră lacrimile și încercă să clipească pentru a le alunga. Fără succes.

– Night, șopti ea.

Iubitul armăsar care fusese prezent la toate întâlnirile ei cu Calum pufnea în liniște. Eve ridică privirea, căutându-l pe soțul ei. Prin ceață, îi zări chipul iubitor. O alintă, atingând-o și mângâind-o pe obraji.

– Grecii au multe lucruri interesante. Le-am învățat pe majoritatea de la o fată, în grajduri diferite, zise el încet.

O lacrimă curgea pe obrazul ei.

– Așa ai făcut?

Inima îi era plină de emoție și iubire.

– Oh, da! Grecii credeau că un cal putea să ajute o persoană care suferea sau avea dureri. Că aceste animale aduc fericire, calm și pace.

O nouă lacrimă se alătură primeia, apoi urmară alta și alta. Calum îi cuprinse cu dragoste chipul, iar cu vârful degetelor mari îi șterse picăturile cristaline care îi șiroiau pe față, îndepărtându-le.

– Și având în vedere fericirea pe care am găsit-o alături de aceste magnifice creaturi, am zis că nu există cadou mai potrivit pentru copiii orfani...

Eve se aruncă în brațele lui, făcându-l să se clatine. Night se opri din mestecat și îi privi plictisit.

– Te iubesc, îi șopti Eve soțului ei.

– Eu... Eu te-am iubit din momentul în care ai intrat în grajduri, rosti el, ghicindu-i gândul. Iar de atunci, am fost al tău.

Iubirea din ochii lui îi făcea inima să tresalte.

– Am fost sortiți să fim împreună, îi zise el privindu-i chipul, iar acea intensitate a privirii lui o făcu să se apropie.

Eve îi cuprinse la rândul ei fața cu mâinile.

– Și nu vom mai fi despărțiți. Niciodată, șopti ea, ridicându-se pe vârfurile degetelor și sărutându-l pentru a pecetlui în eternitate acea promisiune.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peștitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Peţitorul*

Kerrigan Byrne, *O ţintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul scoţian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ţi recucereşti soţul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În braţele unui prinţ*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneţ*

Johanna Lindsey, *Tu eşti tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvenţional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

vor apărea:

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

COMPLETEAZĂ-ȚI COLECȚIA!

buzz
BOOKS

CĂRȚILE DESPRE CARE TOATĂ LUMEA VORBEȘTE!

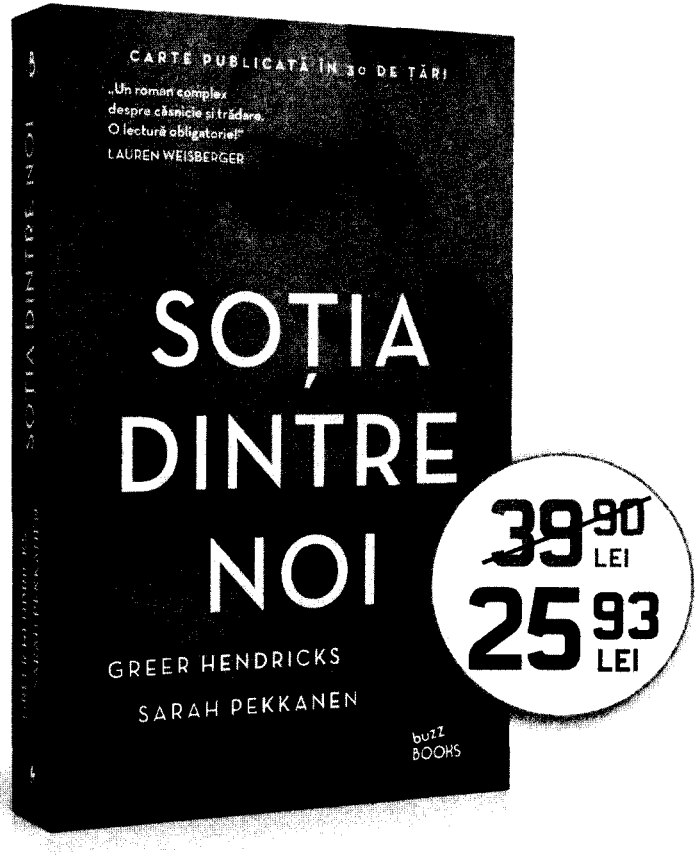

COMANDĂ ACUM TRIMIȚÂND UN SMS CU TEXTUL „CARTE" LA 1800 (TARIF NORMAL) ȘI VEI FI CONTACTAT DE UN OPERATOR CARE ÎȚI VA PRELUA COMANDA.

LITERA®